

Udskriftsdato: 31. december 2025

2015/1 LSF 103 (Gældende)

Forslag til Lov om betalingskonti

Ministerium: Erhvervs- og Vækstministeriet

Journalnummer: Erhvervs- og Vækstmin.
Finanstilsynet, j.nr. 1911-0059

Forslag

til

Lov om betalingskonti¹⁾

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Loven finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, som tilbyder betalingskonti, hvorpå en forbruger kan indsætte midler, hæve kontanter samt udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Kapitel 4 finder alene anvendelse på pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter.

Stk. 3. Loven finder ikke anvendelse på Danmarks Nationalbank.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Forbruger: En fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhverv.
- 2) Person med lovligt ophold i Den Europæiske Union: En fysisk person, der har ret til at opholde sig i et medlemsland i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder personer uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling og den hertil hørende protokol af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater.
- 3) Betalingskonto: En konto oprettet i en eller flere forbrugeres navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner.
- 4) Betalingstjeneste: Forretningsaktiviteter anført i bilag 1 til lov om betalingstjenester og elektroniske penge.
- 5) Betalingstransaktion: En handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- 6) Tjenesteydelser der er knyttet til en betalingskonto: Tjenesteydelser, der er knyttet til åbning, drift eller lukning af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, samt kassekreditter og overtræk.
- 7) Repræsentative tjenesteydelser: Tjenesteydelser, som normalt vil være tilknyttet en betalingskonto, i henhold til den af erhvervs- og vækstministeren udarbejdede liste, jf. § 6, stk. 3.
- 8) Betalingstjenesteudbyder: En betalingstjenesteudbyder som defineret i § 6, nr. 17, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.
- 9) Betalingsinstrument: Et personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre.
- 10) Betalingsordre: En instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion.
- 11) Varigt medium: Et middel, som sætter en forbruger i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

- 12) Direkte debitering: En national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion.
- 13) Kredittransaktion: En national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren.
- 14) Stående ordre: En instruks fra en betaler til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner.
- 15) Rameaftale: En aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Kapitel 2

Sammenligning af gebyrer

Gebyroplysningsdokument

§ 3. En betalingstjenesteudbyder skal senest samtidig med indgåelse af en aftale om en betalingskonto udlevere et gebyroplysningsdokument, jf. stk. 4, til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. Gebyroplysningsdokumentet skal indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af de af erhvervs- og vækstministeren udarbejdede regler om repræsentative tjenesteydelser, jf. § 6, stk. 3, og størrelsen på gebyrerne for de repræsentative tjenesteydelser, der udbydes af betalingstjenesteudbyderen.

Stk. 2. Tilbydes en eller flere repræsentative tjenesteydelser som en samlet pakke af tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto, skal gebyret for den samlede pakke og antallet af tjenesteydelser omfattet af pakken fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Ligeledes skal gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er omfattet af den samlede pakke, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

Stk. 3. Betalingstjenesteudbyderen skal til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderen skal endvidere på forbrugerens anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om indholdet og formatet for et gebyroplysningsdokument.

Betalingskonto som en del af en samlet pakke

§ 4. En betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder mindst et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er knyttet til betalingskontoen, skal oplyse forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat. Er dette tilfældet, skal betalingstjenesteudbyderen give særskilte oplysninger om priser og gebyrer for hvert af de produkter og tjenesteydelser i den samlede pakke, der kan købes separat.

Gebyropgørelse

§ 5. En betalingstjenesteudbyder skal mindst en gang årligt vederlagsfrit udlevere en gebyropgørelse til forbrugere med en betalingskonto over alle påløbne gebyrer og oplysninger om de i stk. 3, nr. 4 og 5, omhandlede rentesatser for tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto. Betalingstjenesteudbyderen skal anvende betegnelserne på de repræsentative tjenesteydelser.

Stk. 2. Gebyropgørelsen udleveres ved anvendelse af det kommunikationsmiddel, som er aftalt med forbrugeren. En forbruger kan anmode om, at gebyropgørelsen udleveres i papirform.

Stk. 3. Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- 1) Gebyrer, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse og det antal gange, forbrugeren har gjort brug af tjenesteydelsen i den pågældende periode. Er tjenesteydelserne en del af en samlet pakke af tjenesteydelser, skal gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret herfor er blevet opkrævet i perioden, angives. På tilsvarende måde skal gebyrer for tjenesteydelser ud over tjenesteydelserne i den samlede pakke angives.
- 2) Det samlede gebyrbeløb i den pågældende periode for hver tjenesteydelse, hver samlet pakke af tjenesteydelser og for tjenesteydelser ud over tjenesteydelserne i den samlede pakke.
- 3) Det samlede gebyrbeløb for samtlige tjenesteydelser ydet i den pågældende periode.
- 4) Den overtræksrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtræk i den pågældende periode.
- 5) Den indlånsrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede påløbne rentebeløb for den pågældende periode.

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om indholdet og formatet for en gebyropgørelse.

Brugen af repræsentative tjenesteydelser m.v.

§ 6. En betalingstjenesteudbyder kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet, jf. § 3, og i gebyropgørelsen, jf. § 5, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, jf. stk. 3, og fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

Stk. 2. En betalingstjenesteudbyder skal i sine aftaleoplysninger og i forbindelse med markedsføring til forbrugere anvende betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser. Vælger en betalingstjenesteudbyder at anvende handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger eller i forbindelse med markedsføring til forbrugere, skal betalingstjenesteudbyderen tydeligt gøre opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter regler om, hvilke tjenesteydelser der er repræsentative, herunder betegnelser og definitioner på disse tjenesteydelser.

Kapitel 3

Flytning af betalingskonti og betalingsordrer

§ 7. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om flytning af betalingskonti og betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester i Danmark og om størrelsen af et eventuelt gebyr herfor.

§ 8. En betalingstjenesteudbyder har, såfremt en forbruger oplyser betalingstjenesteudbyderen om, at vedkommende ønsker at åbne en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ikke har en filial i Danmark, pligt til at

- 1) stille en liste til rådighed for forbrugeren vederlagsfrit, der for de seneste 13 måneder viser alle stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af betaleren samt oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af betalingsmodtageren,
- 2) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugers betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har åbnet hos den nye betalingstjenesteudbyder, forudsat at forbrugeren har udleveret oplysninger til betalingstjenesteudbyderen, der gør det muligt for denne at identificere den nye betalingstjenesteudbyder og den nye betalingskonto, og
- 3) lukke forbrugers betalingskonto.

Stk. 2. Har en forbruger ikke udestående forpligtelser på sin betalingskonto, skal betalingstjenesteudbyderen gennemføre foranstaltningerne, jf. stk. 1. Dette skal ske på en dato, som forbrugeren vælger, dog mindst 6 arbejdsdage efter, at forbrugeren har oplyst betalingstjenesteudbyderen om, at vedkommende ønsker at åbne en betalingskonto, jf. stk. 1, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Betalingstjenesteudbyderen skal straks underrette forbrugeren, såfremt udestående forpligtelser er til hinder for, at betalingskontoen kan lukkes.

Kapitel 4

Basal betalingskonto

Kendetegn for en basal betalingskonto

§ 9. En basal betalingskonto skal omfatte følgende tjenesteydelser, som en forbruger skal kunne gøre brug af i ubegrænset omfang, jf. dog stk. 2:

- 1) Muligheden for at indsætte midler på betalingskontoen.
- 2) Muligheden for at hæve kontanter fra betalingskontoen i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ved henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for pengeinstituttets åbningstider.
- 3) Muligheden for i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at foretage
 - a) direkte debiteringer,
 - b) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger, og
 - c) kredittransaktioner, herunder stående ordrer ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter.

Stk. 2. Et pengeinstitut er dog kun forpligtet til at tilbyde de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser i det omfang, tjenesteydelserne i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

Stk. 3. En forbruger skal kunne styre og initiere betalingstransaktioner fra sin basale betalingskonto i pengeinstituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tjenesteydelser i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

Oplysninger om en basal betalingskonto

§ 10. Et pengeinstitut skal vederlagsfrit stille følgende oplysninger til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder:

- 1) De specifikke tjenesteydelser tilknyttet den basale betalingskonto, jf. § 9.
- 2) Gebyrer og vilkår for anvendelsen af den basale betalingskonto, jf. § 12.
- 3) At køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser ikke er en forudsætning for adgangen til en basal betalingskonto, jf. § 11, stk. 5.

Adgang til en basal betalingskonto

§ 11. Pengeinstitutter skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto, jf. § 9, i danske kroner, medmindre åbning af en sådan konto vil føre til en overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Stk. 2. Stk. 1 finder anvendelse på forbrugere med lovligt ophold i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udsendes.

Stk. 3. Et pengeinstitut kan dog afslå at åbne en basal betalingskonto, såfremt

- 1) forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto,

- 2) forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de i § 9 anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket,
- 3) forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto, eller
- 4) forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte.

Stk. 4. Pengeinstitutter skal hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om en basal betalingskonto åbne en sådan konto eller give afslag herpå. Pengeinstituttet skal vederlagsfrit give forbrugeren en begrundelse for et afslag. Begrundelse kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er hensigtsmæssigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Afslaget skal gives i papirform eller på andet varigt medium. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til Pengeinstitutankenævnet og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.

Stk. 5. Pengeinstitutter må ikke betinge indgåelse af en aftale om en basal betalingskonto af køb af yderligere tjenesteydelser, der ikke er tilknyttet en basal betalingskonto eller aktier, andele eller garantbeviser i pengeinstituttet. Dette gælder dog ikke aktier, andele eller garantbeviser, som det er en betingelse at besidde for at være kunde i pengeinstituttet.

Gebyrer for en basal betalingskonto

§ 12. Et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonto vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

Stk. 2. Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.

Stk. 3. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. stk. 1 og 2, skal der tages hensyn til

- 1) indkomstniveauet i Danmark,
- 2) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og
- 3) pengeinstituttets omkostninger samt en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.

Stk. 4. Et gebyr, jf. stk. 1, må ikke være afhængig af antallet af gennemførte tjenesteydelser i henhold til § 9, stk. 1, nr. 1-2, og nr. 3, litra b. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort.

Opsigelse af rammeaftaler for en basal betalingskonto

§ 13. Et pengeinstitut kan uanset § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge kun opsig en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto, såfremt en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Forbrugeren har anvendt betalingskontoen til strafbare formål.
- 2) Forbrugeren eller tredjemand har ikke foretaget nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder.
- 3) Forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag.
- 4) Forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i et land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 5) Forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de i § 9 anførte tjenesteydelser.
- 6) Forbrugeren har begået strafbare handlinger mod pengeinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto.
- 7) Forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte.

8) Forbrugeren anvender sin basale betalingskonto til erhvervsmæssige formål.

Stk. 2. Et pengeinstitut, der opsiges en rammeaftale, jf. stk. 1, skal meddele forbrugeren begrundelsen for opsigelsen vederlagsfrit enten i papirform eller på andet varigt medium med mindst 2 måneders varsel. Begrundelsen kan udelades af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden, eller hvis det er hensigtsmæssigt for at sikre fortrolighed om underretninger i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. En opsigelse begrundet i en af de i stk. 1, nr. 1, 3 eller 6, anførte grunde har øjeblikkelig virkning. Et afslag skal indeholde nærmere oplysninger om forbrugers mulighed for at påklage afgørelsen til Pengeinstitutankenævnet og muligheden for at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet.

Kapitel 5

Tilsyn m.v.

Generelle regler om tilsyn

§ 14. Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet fører endvidere tilsyn med overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Stk. 2. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed. § 345, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

§ 15. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod denne lov, de regler der er udstedt i medfør af loven, og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28, i markedsføringsloven finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupprepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. retsplejelovens kapitel 23 a.

§ 16. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en betalingstjenesteudbyders kunder kan have lidt tab som følge af, at betalingstjenesteudbyderen har overtrådt denne lov, de regler der er udstedt i medfør af loven, og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

§ 17. Finanstilsynet kan som led i sit tilsyn kræve, at en betalingstjenesteudbyder omfattet af denne lov fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder til afgørelse af om et forhold er omfattet af denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Stk. 2. Finanstilsynet kan udføre inspektioner på stedet hos betalingstjenesteudbydere omfattet af denne lov.

Stk. 3. Efter inspektion hos en betalingstjenesteudbyder skal der afholdes et møde med betalingstjenesteudbyderen. På mødet skal Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

Stk. 4. Væsentlige konklusioner skal efter et inspektionsbesøg fremsendes i form af en skriftlig rapport til betalingstjenesteudbyderens ledelse.

Stk. 5. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en betalingstjenesteudbyder og dens filialer omfattet af denne lov med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

§ 18. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Offentliggørelse

§ 19. Reaktioner givet efter denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en betalingstjenesteudbyder under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af navnet på betalingstjenesteudbyderen, jf. dog stk. 3. Virksomheden skal offentliggøre oplysningerne på sin eventuelle hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 3 hverdage efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal betalingstjenesteudbyderen indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Kommentarer til betalingstjenesteudbyderen på reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Betalingstjenesteudbyderens pligt til at offentliggøre oplysningerne på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktioner givet i henhold til denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af betalingstjenesteudbyderens navn, jf. dog stk. 3. Indbringes reaktionen, der offentliggøres i henhold til 1. pkt., for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 2. Har Finanstilsynet overgivet en sag til politimæssig efterforskning, og er der faldet fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 3. Er dommen ikke endelig, eller er den anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Virksomhedens offentliggørelse skal ske på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt, og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Samtidig med offentliggørelsen skal betalingstjenesteudbyderen indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, på forsiden af betalingstjenesteudbyderens hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer dommen,

bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde. Betalingstjenesteudbyderen skal give meddelelse til Finanstilsynet om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Betalingstjenesteudbyderens pligt til at offentliggøre oplysningerne på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside gælder kun for juridiske personer.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 og 2 kan ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen, eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 4. Offentliggørelse undladt i henhold til stk. 3, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1 og 2, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelsen, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Offentliggørelse skal dog alene finde sted, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

Stk. 5. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Finanstilsynet kan fjerne oplysningerne om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, jf. stk. 1, 8. pkt., fra Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 6. Finanstilsynet skal efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som en frifindende dom retter sig mod, offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen. Den fysiske eller juridiske person skal samtidig med anmodningen om offentliggørelse indsende kopi af dommen, resultatet af anken eller genoptagelsen. Er resultatet af anken eller den genoptagede sag et andet end resultatet af dommen offentliggjort i medfør af stk. 2, 1. pkt., kan Finanstilsynet beslutte at fjerne dommen fra Finanstilsynets hjemmeside.

§ 20. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelserne i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Parter

§ 21. Som part i forhold til Finanstilsynet anses de i § 1 nævnte betalingstjenesteudbydere, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager vedrørende forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Kommunikation

§ 22. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet og erhvervs- og vækstministeren om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på forhold omfattet af forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 23. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter denne lov, eller regler udstedt i medfør af denne lov eller efter forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, uden underskrift, med maskinelt eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender.

§ 24. Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov eller i forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskrifts-krav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Kapitel 6

Straffebestemmelser m.v.

§ 25. Overtrædelse af § 3, stk. 1 og 3, § 4, § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, og stk. 2, 2. pkt., og § 10 straffes med bøde.

Stk. 2. Undlader en betalingstjenesteudbyder omfattet af denne lov at efterkomme et påbud givet efter § 14 eller at meddele oplysninger efter § 17, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.

Stk. 3. I regler udstedt i medfør af denne lov kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse heraf.

Stk. 4. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Stk. 6. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

Kapitel 7

Ikrafttræden m.v.

§ 26. Loven træder i kraft den 1. juli 2016, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, stk. 1 og 2.

§ 27. I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 613 af 24. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 47, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Ved indgåelse af en rammeaftale om en betalingskonto skal udbyderen endvidere udlevere et gebyroplysningsdokument, jf. § 3 i lov om betalingskonti.«

2. 1. I § 51, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.«

§ 28. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

- ¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 214.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti
 - 2.2. Flytning af betalingskonti og betalingsordrer
 - 2.3. Basal betalingskonto
 - 2.4. Tilsyn
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (herefter benævnt betalingskontodirektivet) i dansk ret. Direktivet harmoniserer reglerne om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt reglerne om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem betalingstjenesteudbydere. Ligeledes indføres der fælles-europæiske regler for forbrugeres adgang til en basal betalingskonto, som skal fremme flere forbrugeres deltagelse på det indre marked. Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest den 18. september 2016.

Lovforslagets hovedformål er at øge forbrugerbeskyttelsen ved at give forbrugerne en række nye rettigheder og værktøjer, der skal forbedre forbrugernes valgmuligheder og generelt gøre det nemmere at forholde sig aktivt til valg af pengeinstitut. Derudover er det hensigten, at lovforslaget skal bidrage til mere konkurrence på detailbankmarkedet ved bl.a. at styrke sammenligneligheden af gebyrer i forbindelse med betalingskonti.

Med lovforslaget sikres mere gennemsigtighed og åbenhed omkring gebyrer tilknyttet en basal betalingskonti ved bl.a. at fastsætte krav om, at forbrugerne samtidig med indgåelsen af en aftale om en betalingskonto får krav på et gebyroplysningsdokument, der indeholder en liste over repræsentative tjenesteydelser tilknyttet en betalingskonto og gebyrstørrelsen for hver af disse, ligesom forbrugerne får krav på en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget vil derfor supplere de gældende regler om oplysninger om gebyrer i bekendtgørelse nr. 1210 af 24. oktober 2010 om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter, der forpligter pengeinstitutterne til at oplyse om samtlige gebyrer, som et pengeinstitut opkræver.

Med lovforslaget indføres en hjemmel til at fastsætte regler om flytning af betalingskonti og betalingsordrer mellem to betalingstjenesteudbydere i Danmark. Hjemlen vil blive anvendt til at gennemføre betalingskontodirektivets bestemmelse om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer inden for samme medlemsland. Disse regler vil sikre, at der som udgangspunkt højest må anvendes 12 arbejdsdage til at gennemføre flytningen. Lovforslaget fastsætter endvidere regler om, hvilke foranstaltninger en betalings-tjenesteudbyder skal foretage, hvis en forbruger vil åbne en konto i et andet land.

Endvidere vil der blive indført regler om adgang til en basal betalingskonto. Reglerne skal sikre, at alle forbrugere får adgang til de bankydelser, som er nødvendige i dagens samfund, på linje med adgangen til el, gas og vand. Dette gælder også forbrugere, som det ikke umiddelbart er økonomisk attraktivt at tilbyde en sådan konto. En basal betalingskonto skal gøre det muligt for forbrugerne at hæve og indsætte penge, overføre penge, få tilknyttet et betalingskort, gennemføre direkte debiteringer og få adgang til netbank. Forbrugeren vil derfor kunne anvende sin basale betalingskonto som NEM-konto, det vil sige den konto, som det offentlige bruger til at udbetale penge på. Et pengeinstitut vil også få mulighed for at tilbyde en basal betalingskonto mod opkrævning af et rimeligt gebyr.

Forslaget om en basal betalingskonto supplerer kravet om adgang til en basal indlånskonto i henhold til bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder, der indeholder færre funktioner end en basal betalingskonto.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med loven. Hermed vil Finanstilsynet eksempelvis kunne påbyde et pengeinstitut at nedsætte et gebyr, som er opkrævet for at oprette en basal betalingskonto. Finanstilsynet vil derimod ikke få mulighed for at pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, som ikke er rimelige. Finanstilsynet vil dog have mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden herom, der med lovforslaget vil få mulighed for at anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti

2.1.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke regler om, at en udbyder af betalingskonti skal udlevere et gebyroplysningsdokument med repræsentative tjenesteydelser tilknyttet kontoen og de tilhørende gebyrer senest samtidig med, at der indgås en aftale om en betalingskonto. Det følger dog af § 48, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at en rammeaftale om gennemførelse af betalingstjenester, jf. § 47 i loven, skal indeholde oplysninger om gebyrer, renter og vekselkurser.

Det følger endvidere af § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1210 af 24. oktober 2010, om information til forbrugere om priser m.v. i pengeinstitutter, at pengeinstitutter skal oplyse om størrelsen på samtlige egne gebyrer, som instituttet opkræver. Oplysningerne skal gives i pengeinstituttets forretningslokale ved skiltning eller på anden tilsvarende tydelig måde og på instituttets eventuelle hjemmeside, jf. § 2, stk. 1.

Spørgsmålet om en årlig gebyropgørelse er ikke lovreguleret. Finansrådet har imidlertid ved direktions-skrivelse af 14. februar 2005 henstillet til deres medlemsvirksomheder, at der årligt udarbejdes gebyrop-gørelser, så kunderne kan danne sig et overblik over gebyrer, der er opkrævet det foregående år.

2.1.2. Ministeriets overvejelser

For at skabe gennemsigtighed og sammenlignelighed omkring de mest udbredte gebyrer for betalingskonti gennemfører lovforslaget betalingskontodirektivets regler om en betalingstjenesteudbyders pligt til udlevering et gebyroplysningsdokument i forbindelse med indgåelse af aftale om en betalingskonto samt direktivets regler om udlevering af en gebyropgørelse mindst en gang årligt.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget bliver der indført regler om, at en betalingstjenesteudbyder senest samtidig med, at en aftale om en betalingskonto indgås, skal udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. Gebyroplysningsdokumentet skal i henhold til forslaget indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto.

Med repræsentative tjenesteydelser forstås tjenesteydelser, som normalt vil være tilknyttet en betalingskonto i henhold til en liste, som det foreslås, at erhvervs- og vækstministeren får bemyndigelse til at udarbejde, herunder betegnelser og definitioner på disse. Listen vil indeholde 10 til 20 tjenesteydelser, der normalt er tilknyttet en betalingskonto mod betaling af et gebyr, og som udbydes af mindst en betalingstjenesteudbyder i Danmark.

Denne liste vil blive revideret, når Kommissionen med hjemmel i direktivet har udarbejdet en liste med standardiseret EU-terminologi for tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemslandene. Den harmoniserede liste vil blive udarbejdet på baggrund af lister fra medlemslandene. Ved denne revision vil terminologi for tjenester, der er omfattet af den harmoniserede liste, blive erstattet med terminologien fra den standardiserede liste. Den endelige liste vil derfor bestå af terminologi for tjenester, der kun anvendes i Danmark samt tjenester, der både anvendes i Danmark og i et flertal af medlemslande.

I henhold til forslaget skal en betalingstjenesteudbyder ud for hver af de i gebyroplysningsdokumentet angivne repræsentative tjenesteydelser anføre gebyrets størrelse. Hvis en af de repræsentative tjenesteydelser ikke udbydes, bør dette angives ved at markere tjenesteydelsen med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Gebyroplysningsdokumentet skal have titlen »gebyroplysningsdokument« og have påført det fælles symbol herfor. Dokumentets udformning skal sikre sammenlignelighed mellem gebyroplysningsdokumenter fra forskellige betalingstjenesteudbydere.

Derudover indføres der krav om, at en betalingstjenesteudbyder mindst en gang om året vederlagsfrit skal udlevere en gebyropgørelse til forbrugeren, der omfatter samtlige påløbne gebyrer og rentesatser for tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto. For repræsentative tjenesteydelser skal betegnelserne herfor anvendes.

Det fremgår endvidere af forslaget, at erhvervs- og vækstministeren får bemyndigelse til at fastsætte præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen og det fælles symbol for disse. Det bemærkes, at Kommissionen har hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for præsentationsformatet for gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor. Erhvervs- og vækstministeren vil kun udnytte sin hjemmel, hvis disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder ikke er umiddelbare anvendelige i dansk ret.

2.2. Flytning af betalingskonti og betalingsordrer

2.2.1. Gældende ret

Gældende ret indeholder hverken regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer inden for Danmark eller åbning af betalingskonti på tværs af landegrænser inden for Den Europæiske Union.

For så vidt angår flytning af betalingskonti inden for Danmark har Finansrådet og dets medlemmer tilsluttet sig European Banking Industry Committee's (EBIC) fælles principper for flytning af konti. Disse principper fastsætter forpligtelser for henholdsvis kundens tidligere og nye pengeinstitut i forbindelse med en flytning af en konto. I forbindelse med en flytning skal det tidligere pengeinstitut senest 7 bankdage efter at have modtaget en anmodning fra det nye pengeinstitut udlevere alle oplysninger om stående ordrer om betalingsoverførsler og direkte debiteringstilladelser vedrørende den gamle konto. Det nye pengeinstitut skal inden 7 bankdage genetablere stående ordrer, bankoverførsler og direkte debiteringer, som pengeinstituttet har modtaget fra det tidligere pengeinstitut. Pengeinstitutterne har gennemført reglerne således, at disse omfatter alle indlånskonti og ikke kun anfordringskonti.

De danske pengeinstitutter har siden april 2014 brugt en fælles løsning for digital overførsel af engagementer, som betegnes e-engagement, for at effektivisere overførslen af kunders engagementer mellem pengeinstitutterne. E-engagement er både for kunder, som er forbrugere og for virksomheder.

Løsningen dækker stort set alle flytninger. Med e-engagement kan der ske overførsel af hele eller dele af kundens engagement, det vil sige, at indlånskonti, kreditter, pensionskonti m.v. kan flyttes samlet eller separat. Er der derimod tale om at flytning af betalingsordrer, eksempelvis fire BS-aftaler, vil dette typisk skulle ske uden om e-engagement.

2.2.2. Ministeriets overvejelser

Lovforslaget gennemfører betalingskontodirektivets regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere inden for samme medlemsland og direktivets regler om åbning af betalingskonti på tværs af landegrænser.

I forhold til flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland indeholder direktivet en detaljeret regulering af, hvordan flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland skal gennemføres. For at gøre det så let som muligt for en forbruger at flytte en betalingskonto eller betalingsordre foreskriver direktivet, at det er den modtagende betalingstjenesteudbyder, der med samtykke fra forbrugeren har ansvaret for at iværksætte flytningen. En flytning skal i henhold til direktivet være gennemført inden for som udgangspunkt 12 arbejdsdage.

Direktivet foreskriver, at medlemslandene har mulighed for at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger til gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. For at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger for flytning stiller direktivet som krav, at disse klart skal være i forbrugers interesse, ikke må medføre en ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen kan gennemføres inden for den samme tidsramme, som følger af direktivet, dvs. som udgangspunkt 12 arbejdsdage.

2.2.3. Den foreslående ordning

Med lovforslaget indføres der en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at gennemføre direktivets regulering af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem udbydere af betalingstjenester inden for samme medlemsland. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at gennemføre direktivets bestemmelser herom.

Det forudsættes, at der ved gennemførelsen af disse regler vil kunne ske afvigelser fra direktivets bestemmelse, i det omfang dette er muligt inden for den adgang, der er efter direktivet til at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger til gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. Afvigelserne vil derfor kun blive gennemført, såfremt disse klart er i forbrugerens interesse, ikke medfører nogen form for ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen fortsat kan gennemføres inden for den samme tidsramme, der som udgangspunkt er på 12 arbejdsdage. Herved tilstræbes det, at det i videst mulig omfang er muligt at opretholde de eksisterende systemer i Danmark for flytning af betalingskonti samtidig med, at hensynet til forbrugerne varetages.

Lovforslagets adgang for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer indeholder også mulighed for, i overensstemmelse med direktivet, at fastsætte nærmere regler om opkrævning af gebyrer for en sådan ydelse. Gebyrer skal bl.a. være rimelige og modsvare de faktiske omkostninger. Ligeledes vil der være adgang til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger en udbyder af betalingstjenester skal stille til rådighed for forbrugerne i forbindelse med gennemførelsen af en flytning.

Ønsker en forbruger at flytte sin betalingskonto til en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet land inden for et EU/EØS-land, og som ikke har en filial i Danmark, finder de ovenfor nævnte regler om flytning ikke anvendelse. I stedet foreslås det, at den overførende udbyder af betalingstjenester, skal udlevere en række oplysninger om forbrugerens konto i Danmark, hvorefter forbrugeren kan udlevere disse oplysninger til den modtagende betalingstjenesteudbyder. Den modtagende betalingstjenesteudbyder kan herefter etablere de betalingsordrer, der skal være tilknyttet den nye konto.

2.3. Basal Betalingskonto

2.3.1. Gældende ret

Det følger af § 21 i bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder, at et pengeinstitut ikke uden en individuel og saglig begrundelse kan nægte at oprette en basal indlånskonto. En saglig begrundelse kan eksempelvis foreligge, hvis kunden optræder anstødeligt eller er til gene for pengeinstitutts øvrige kunder og/eller ansatte. Et pengeinstitut kan derimod ikke afvise at oprette en basal indlånskonto med den begrundelse, at kunden er registreret i RKI.

En basal indlånskonto omfatter adgang til at indsætte og hæve kontanter, foretage betalinger med et debetkort med saldokontrol og modtage indgående kredittransaktioner. Der er ikke pligt til at knytte kreditfaciliteter eller andre ydelser til indlånskontoen som f.eks. netbank og adgang til direkte debitering (betalingsservice). Der må højst opkræves et gebyr på 180 kr. om året for en basal indlånskonto.

2.3.2. Ministeriets overvejelser

Lovforslaget gennemfører direktivets bestemmelser om forbrugernes adgang til en basal betalingskonto, der har til hensigt at sikre, at alle forbrugere får adgang til en konto, hvorpå de kan hæve og indsætte

penge, overføre penge, få tilknyttet et betalingskort, gennemføre direkte debiteringer og få adgang til netbank.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at en forbruger får ret til at åbne en basal betalingskonto i danske kroner hos et pengeinstitut. En basal betalingskonto skal i henhold til lovforslaget omfatte en række tjenesteydelser i det omfang funktionerne i forvejen udbydes af et pengeinstitut til forbrugere, som har andre betalingskonti i instituttet end en basal betalingskonto. Tjenesteydelserne skal bestå i muligheden for at indsætte midler på kontoen og muligheden for at hæve kontanter inden for et EU/EØS-land ved skranken eller via pengeautomater inden for og uden for instituttets åbningstider.

Derudover skal en forbruger i medfør af forslaget have mulighed for inden for et EU/EØS-land at foretage direkte debiteringer, betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger, samt mulighed for kredittransaktioner såsom stående ordrer, ved, hvis de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstitutts forretningslokale og via pengeinstitutts onlinefaciliteter. Hvis en bank har netbanksadgang, skal en forbruger med en basal betalingskonto også have adgang til at gennemføre betalingstransaktioner gennem netbanken.

Forslaget om en basal betalingskonto giver kun en forbruger ret til at oprette én konto i ét pengeinstitut, som gør det muligt at anvende de ovenfor nævnte tjenesteydelser. Et pengeinstitut er derfor ikke forpligtet til at oprette to konti efter denne bestemmelse, ligesom instituttet heller ikke er forpligtet til at oprette en basal betalingskonto, hvis forbrugeren i forvejen har oprettet en sådan konto i et andet pengeinstitut. Derimod vil en forbruger efter bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder have krav på en basal indlånskonto, der har færre funktioner end en basal betalingskonto. Der er derfor ikke noget til hinder for, at forbrugeren både opretter en basal betalingskonto og en basal indlånskonto i samme pengeinstitut.

Alle med lovligt ophold i Den Europæiske Union har i henhold til forslaget ret til en basal betalingskonto. Et pengeinstitut kan dog afslå at oprette en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto, forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, der gør det muligt at anvende de samme tjenesteydelser, som er tilknyttet en basal betalingskonto, forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, eller forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte. Der vil eksempelvis foreligge en reel interesse for en forbruger med bopæl uden for Danmark, hvis vedkommende planlægger at flytte til landet eller ejer fast ejendom i landet. Da der er tale om en undtagelsesadgang, skal denne fortolkes restriktivt, såfremt der er tvivl om, hvorvidt en forbruger har en reel interesse i at åbne en konto her i landet. Forbrugere med fast ophold her i landet vil altid have en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto.

Lovforslaget indeholder endvidere en regulering af prisen for en basal betalingskonto. I henhold til direktivet skal en basal betalingskonto tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. Ved fastsættelsen af et rimeligt gebyr, foreskriver direktivet, at der som minimum skal tages hensyn til de nationale indkomstniveauer og pengeinstitutternes gennemsnitligt opkrævede gebyrer for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.

Ud over de i direktivet nævnte minimumshensyn foreslås det, at der yderligere skal tages hensyn til et pengeinstituts omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto. Ved

begrebet omkostninger forstås pengeinstituttets samlede omkostninger, dvs. både direkte og indirekte omkostninger der kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto.

Kriterierne i lovforslaget medfører tilsammen, at begrebet rimeligt gebyr er dynamisk og til enhver tid skal afspejle den økonomiske situation i Danmark, herunder lønniveauet. Opregningen af kriterier er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge gebyrer individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at gebyret for en basal betalingskonto kan differentieres i forhold til et pengeinstituts kundeprogrammer, så længe gebyret er rimeligt. Finanstilsynet fører tilsyn med, at gebyrerne er rimelige.

2.4. Tilsyn

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af reglerne om god skik i den finansielle lovgivning, herunder god skik reglerne i lov om finansiell virksomhed. Efterlever virksomhederne ikke reglerne, har Finanstilsynet bl.a. mulighed for at give påbud og påtaler.

Finanstilsynet kan behandle et spørgsmål om overtrædelse af reglerne om god skik på baggrund af en klage, af egen drift eller efter anmodning herom fra sin bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager eller sager af mere generel karakter. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt.

Forbrugerombudsmanden har ligeledes mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed ikke handler i overensstemmelse med reglerne om god skik, herunder en sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb.

Finanstilsynet offentliggør efter gældende ret navne på virksomheder over for hvilke, der er truffet afgørelser af principiel karakter, herunder påbud og påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Er der i en sag faldet fældende dom eller vedtaget bøde, offentliggør Finanstilsynet ligeledes dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf. Samtidig er den pågældende virksomhed forpligtet til også at offentliggøre afgørelser af principiel karakter samt fældende domme eller vedtagne bøder på sin hjemmeside.

Ligeledes følger det af gældende ret, at Finanstilsynet aktivt informerer offentligheden om forbrugersager, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af de forbrugerretlige regler.

2.4.2. Ministerens overvejelser

Betalingskontodirektivet pålægger medlemslandene at udpege en myndighed, som skal føre tilsyn med direktivets bestemmelser, ligesom direktivet indeholder regler om offentliggørelse af administrative sanktioner pålagt for overtrædelse af direktivets bestemmelser.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med overholdelsen af loven. Bestemmelserne er udformet i overensstemmelse med de bestemmelser om tilsyn med god skik reglerne, der i

dag gælder på det finansielle område. Finanstilsynet vil derfor ikke være forpligtet til at behandle alle sager, som Finanstilsynet får forelagt, og sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret formueretlig tvist, skal som hidtil afgøres af de private finansielle ankenævn, i dette tilfælde Pengeinstituttankenævnet.

Finanstilsynet vil som led i sit tilsyn påse, om et gebyr for en basal betalingskonto er i overensstemmelse med loven. Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne påbyde pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, der ikke er rimelige. I denne situation vil Finanstilsynet underrette Forbrugerombudsmanden, som herefter har mulighed for at anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

Svarende til hvad der gælder i henhold til den øvrige finansielle lovgivning vil Forbrugerombudsmanden også få mulighed for at indbringe en sag for domstolene, hvis en virksomhed ikke overholder loven.

Det foreslås i overensstemmelse med gældende ret, at Finanstilsynet, for så vidt angår virksomheder, skal offentliggøre afgørelser af principiel karakter og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, ligesom den pågældende virksomhed også bliver forpligtet til at offentliggøre afgørelser af principiel karakter. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet skal offentliggøre fældende domme eller vedtagne bøder, ligesom virksomheder også bliver forpligtede hertil.

Som noget nyt foreslås det endvidere, i de tilfælde hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, at Finanstilsynet efter anmodning fra den pågældende betalingstjenesteudbyder skal offentliggøre oplysninger herom.

Det foreslås også, at Finanstilsynet efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person, som har indanket eller søgt om genoptagelse af en fældende dom, skal offentliggøre resultatet af anken eller genoptagelsen, som har ført til frifindelse af den pågældende person.

Til sidst indfører lovforslaget som i gældende ret regler om, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, der er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af bestemmelserne i loven.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil kræve tilførsel af 1,2 årsværk til Finanstilsynet som følge af den tilsynsforpligtelse, der følger af loven.

Finanstilsynet skal sikre, at flytning af bankkonti gennemføres inden for de rammer, som fastsættes med lovforslaget, at forbrugerne får udleveret et gebyroplysningsdokument senest samtidig med aftaleindgåelse, og at en forbruger mindst en gang årligt vederlagsfrit får udleveret en gebyropgørelse. Endvidere skal Finanstilsynet føre tilsyn med, at kravet om adgang til en basal betalingskonto efterleves, herunder om det gebyr, der opkræves, kan anses for at være et rimeligt gebyr i henhold til de kriterier, som bliver fastsat i loven.

Lovforslaget har ingen konsekvenser for kommuner og regioner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vil indeholde en række administrative konsekvenser for de udbydere af betalingstjenester, der er omfattet af lovforslaget. Der findes i Danmark i alt ca. 100 pengeinstitutter. Dette omfatter både pengeinstitutter med tilladelse i Danmark og filialer af udenlandske pengeinstitutter.

De administrative konsekvenser, der følger af lovforslagets bestemmelser, er bl.a. krav om, at betalings-tjenesteudbydere skal udlevere et gebyroplysningsdokument forud for indgåelse af en aftale om en betalingskonto samt en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget indeholder endvidere regler om, at en udbyder af betalingstjenester i forbindelse med flytning af en konto til udlandet er undergivet en række forpligtelser, herunder at stille en liste med nærmere angivne oplysninger til rådighed for forbrugeren. Til sidst er der i lovforslaget krav om, at forbrugere skal have adgang til en basal betalingskonto, der skal omfatte en række tjenesteydelser.

TER har på baggrund af ovennævnte vurderet, at lovforslaget ikke medfører væsentlige administrative byrder for erhvervslivet.

I forhold til de oplysningskrav, som lovforslaget indeholder, vil disse dels medføre en række omstillingsomkostninger i form af it-udvikling, ligesom der løbende vil være omkostninger i forbindelse med leveringen af de pågældende oplysninger.

Det vurderes ligeledes, at reglerne om, at alle forbrugere skal have adgang til en basal betalingskonto, vil kunne have øvrige efterlevelsedomkostninger, fordi de eksisterende systemer for direkte debitering i Danmark (Betalingservice) ikke gør det muligt at afvise betaling af regninger på under 1000 kr., og fordi der er risiko for, at bankerne ikke vil kunne få godtgjort deres tab hos forbrugeren som følge af, at disse regninger er blevet betalt uanset den manglende dækning på kontoen. Hvis dette system opretholdes, medfører det en tabsrisiko for bankerne. Såfremt dette system skal ændres, må det antages at ville medføre anseelige omkostninger til ændring af it-systemer.

Ovennævnte efterlevelsedomkostninger skønnes dog ikke at ville overstige 10 mio. kr. om året. Ved denne vurdering er det lagt til grund, at omkostninger til udviklingen af it-systemer skal fordeles ud over en længere årrække, fordi der vil være behov for at opdatere it-systemer efter en årrække.

Lovforslaget vurderes ikke at have øvrige adfærdsvirkninger eller konsekvenser for væksten eller øvrige afledte effekter.

5. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har kun positive administrative konsekvenser for borgerne. Det følger således af lovforslaget, at forbrugere får adgang til et gebyroplysningsdokument, inden der indgås en aftale om en betalingskonto. Der skal endvidere årligt udleveres en gebyropgørelse, som er en oversigt over bl.a. alle påløbne gebyrer gennem det sidste år, for tjenesteydelser tilknyttet en betalingskonto.

Lovforslaget indeholder endvidere regler om flytning af betalingskonti og betalingsordrer samt regler, der medfører, at alle forbrugere får adgang til en basal betalingskonto. En basal betalingskonto skal enten tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. Loven vil medføre, at alle forbrugere som udgangspunkt får ret til netbanksadgang, direkte debitering og betalingskort.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 214.

Overordnet ligger lovforslaget inden for direktivets rammer. I enkelte tilfælde giver direktivet medlemsstaterne valgmuligheder ved implementering. I disse tilfælde er der i lovforslaget valgt en implementeringsform, der fra et virksomhedssynspunkt kan opfattes som det mest byrdefulde valg, og som muligvis kan være udtryk for overimplementering.

Efter artikel 16, stk. 1, i direktivet skal alle eller et tilstrækkeligt antal pengeinstitutter tilbyde forbrugere en basal betalingskonto. Ved udformningen af lovforslaget pålægges alle pengeinstitutter at udbyde en basal betalingskonto, såfremt de tilbyder betalingskonti til forbrugere. Dette svarer til, at alle pengeinstitutter i dag er forpligtet til at tilbyde en almindelig indlånskonto. Den foreslåede implementering vil endvidere dele byrden mellem alle pengeinstitutter og sikre, at der altid er et pengeinstitut tættest muligt på forbrugeren, der skal tilbyde en basal betalingskonto. Endelig vil implementeringen sikre en konkurrencemæssig ligebehandling mellem pengeinstitutterne. Alternativt ville der skulle foretages en politisk vurdering af hvilke pengeinstitutter, der skulle tilbyde en basal betalingskonto.

Artikel 29, stk. 2, litra d, i direktivet gør det muligt at udskyde ikrafttrædelsen af det fælles format og fælles symbol for den årlige gebyropgørelse i 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) delegerede retsakt, vedrørende standardiserede EU-terminologier for tjenesteydelser. Der findes i Danmark en årlig opgørelse af gebyrer i pengeinstitutter, der omfatter bl.a. gebyrer for betalingskonti. Da denne årlige opgørelse omfatter alle bankgebyrer, vurderes der ikke at være særlige fordele ved at udskyde indfasningen af det fælles format og det fælles symbol til indtil 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 21. oktober 2015 til den 19. november 2015 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motor-køretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDF – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finans-

forbundet, Fi-nanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, For-brugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsik-ringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemæn-denes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandina-via, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisa-tion (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Kommune-Kredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvars-advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtids-fond (LD), Mybanker.dk, NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhuse-jernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyg-geriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Tele-kommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Udbetaling Danmark.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreud-gifter	Negative konsekvenser/merud-gifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget vil have øvrige efterlevelseseomkostninger, fordi der vil kunne opstå behov for tilpasninger af it-systemer i forbindelse med gennemførelsen af reglerne om adgang til en basal betalingskonto. Det vurderes at disse efterlevelseseomkostninger vil udgøre mindre end 10 mio. kr. om året.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Der følger en række administrative konsekvenser af lovforslagets bestemmelser. Der stilles bl.a. krav om udlevering af et gebyroplysningsdokument forud for indgåelse af en aftale om en betalingskonto og en årlig gebyropgørelse. Lovforslaget stiller endvidere krav om, at en udbyder af betalingstjenester i forbindelse med flytning af en konto til udlandet stiller en række oplysnin-

		ger til rådighed for forbrugeren og udleverer en begrundelse til forbrugeren, hvis denne ikke får adgang til en basal betalingskonto i instituttet eller en sådan konto opsiges. TER vurderer, at lovforslaget ikke medfører væsentlige administrative byrder for erhvervslivet.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget har kun positive administrative konsekvenser for borgerne. Forbrugere får adgang til et gebyroplysningsdokument, inden der indgås en aftale om en betalingskonto samt en årlig gebyropgørelse. Hertil kommer adgang til flytning af betalingskonti og betalingsordrer samt adgang til en basal betalingskonto.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Overordnet ligger lovforslaget inden for direktivets rammer. I enkelte tilfælde giver direktivet medlemsstaterne valgmuligheder ved implementering. I disse tilfælde er der i lovforslaget valgt en implementeringsform, der fra et virksomhedssynspunkt kan opfattes som det mest byrdefulde valg, som muligvis kan være udtryk for overimplementering.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede § 1 gennemfører artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (herefter benævnt betalingskontodirektivet) og angiver lovens anvendelsesområde.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at loven finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, som tilbyder betalingskonti, hvorpå en forbruger kan indsætte midler, hæve kontanter og udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

For en nærmere definition af begreberne betalingstjenesteudbyder, betalingskonto, forbruger, betalingstransaktion og kredittransaktion henvises til den foreslåede definitionsbestemmelse i § 2.

Det er kun de betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingskonti, som har samtlige de tre funktioner, der fremgår af *stk. 1*, som vil være omfattet af loven. Hvis en betalingstjenesteudbyder kun udbyder konti, hvor kun en eller to af de i *stk. 1* nævnte funktioner er mulige, eksempelvis en konto, hvorpå der kun kan indsættes midler og hævnes kontanter, vil betalingstjenesteudbyderen ikke være omfattet af loven. Tilsvarende gælder for en betalingstjenesteudbyder, der kun udbyder et betalingskort, som eksempelvis et indkøbscenter, der udbyder et kreditkort til betaling for varer og tjenester i det pågældende center.

Loven omfatter eksempelvis ikke investeringsbanker, dvs. banker, der primært beskæftiger sig med investeringer i form af værdipapirhandel og finansiell rådgivning, hvis disse ikke tilbyder betalingskonti, som beskrevet i denne bestemmelse.

Af det foreslåede *stk. 2* følger, at lovens kapitel 4, som omhandler pligten til at udbyde basale betalingskonti, alene finder anvendelse på pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter. Det er derfor kun betalingstjenesteudbydere i form af pengeinstitutter og filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto.

For så vidt angår filialer af kreditinstitutter der er meddelt tilladelse i et EU/EØS-land, fremgår det af § 30, *stk. 1*, i lov om finansiell virksomhed, jf. lovebkendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, at en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve virksomhed, jf. § 7, *stk. 1*, i lov om finansiell virksomhed, der omhandler pengeinstitutvirksomhed, kan påbegynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i virksomhedens hjemland.

I forhold til udenlandske kreditinstitutter der er meddelt tilladelse i et land uden for EU/EØS, følger det derimod af § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1183 af 6. december 2004 om filialer af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, at disse institutter med tilladelse fra Finanstilsynet kan udøve kreditinstitutvirksomhed gennem en filial her i landet.

Forslagets *stk. 3* gennemfører muligheden for i artikel 1, stk. 5, i betalingskontodirektivet at undtage nationalbanker fra direktivets anvendelsesområde. Undtagelsen er begrundet i, at der ikke er adgang for forbrugere til at oprette konti i Danmarks Nationalbank.

Til § 2

Lovforslagets § 2 gennemfører en række af de definitioner, der findes i artikel 2 i betalingskontodirektivet, og som anvendes i loven.

Ved forbruger forstås, jf. forslaget til *nr. 1*, en fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhverv. En forbruger, der optræder med et formål i forbindelse med sit erhverv, er derfor ikke forbruger. Dette kan eksempelvis være en fysisk person, der vil oprette en konto med de i forslaget til § 1, stk. 1, nævnte funktioner til brug for sin virksomhed.

Forslaget til *nr. 2* definerer personer med lovligt ophold i Den Europæiske Union, hvormed forstås en fysisk person, der har ret til at opholde sig i et medlemsland i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder personer uden fast adresse og personer der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater. Bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med den til enhver tid gældende regulering om ret til ophold i Den Europæiske Union i henhold til både dansk ret og EU-retten.

Ved en betalingskonto forstås, jf. forslaget til *nr. 3*, en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navne med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner. Begrebet betalingskonto omfatter derfor ikke konti, der er oprettet med henblik på opsparing. For en nærmere definition af begrebet betalingstransaktion henvises til forslagets definition heraf i § 2, nr. 5.

En betalingstjeneste er i henhold til forslaget til *nr. 4* defineret som forretningsaktiviteter, der er anført i bilag 1 til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Bilag 1 omfatter syv forskellige forretningsaktiviteter, der i hovedtræk kan beskrives som 1) placering af kontantbeløb på en betalingskonto, 2) kontanthævninger fra en betalingskonto, 3) gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsel af midler til en betalingskonto hos brugerens udbyder eller hos en anden udbyder, eksempelvis direkte debiteringer, transaktioner via betalingskort og kredittransaktioner, 4) betalingstransaktioner, som beskrevet under punkt 3, og som er dækket gennem en kreditfacilitet, 5) udstedelse og indløsning af betalingstransaktioner, 6) pengeoverførelsesvirksomhed og 7) gennemførelse af betalingstransaktioner gennem forskellige former for telekommunikation og it-systemer, når betalingen sker til den operatør, der driver kommunikationssystemet eller netværket, og denne kun agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenesten og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Ved en betalingstransaktion forstås, jf. forslaget til *nr. 5*, en handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle

underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren. Handlinger, der iværksættes af en betaler, omfatter eksempelvis kredittransaktioner, jf. forslaget til § 2, nr. 13, mens handlinger, der iværksættes af betalingsmodtager, f.eks. omfatter direkte debiteringer, jf. forslaget til § 2, nr. 12.

Med forslaget til *nr. 6* forstås ved tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto, tjenesteydelser der er knyttet til åbningen, driften eller lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner, jf. § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge samt kassekreditter og overtræk. § 4, nr. 7, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge nævner betalingstransaktioner baseret på papirbaserede rejsechecks, papirveksler, papirbaserede værdikuponer eller postanvisninger. For en definition af begreberne betalingstjeneste og betalingstransaktion henvises til bemærkningerne til henholdsvis § 2, nr. 4 og 5, i nærværende lovforslag.

Forslaget til *nr. 7* definerer begrebet repræsentative tjenesteydelser, jf. forslaget til § 6, stk. 3.

Med forslaget til § 6, stk. 3, får erhvervs- og vækstministeren beføjelse til at fastsætte nærmere regler om indholdet af listen over repræsentative tjenesteydelser, dvs. tjenesteydelser som normalt vil være tilknyttet til en betalingskonto. Med den foreslåede hjemmel, får erhvervs- og vækstministeren ligeledes bemyndigelse til at fastsætte betegnelserne og definitionerne for de repræsentative tjenesteydelser, jf. nærmere herom bemærkningerne til § 6, stk. 3.

Ved en betalingstjenesteudbyder forstås, jf. forslaget til *nr. 8*, en betalingstjenesteudbyder, som defineret i § 6, nr. 17, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Dette begreb omfatter derfor selskaber, der er nævnt i § 2, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, eksempelvis pengeinstitutter, samt juridiske og fysiske personer med begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester, jf. § 38 i den nævnte lov.

Med forslaget til *nr. 9* defineres et betalingsinstrument, som et personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre. Ved et personligt instrument forstås eksempelvis et hæve- eller betalingskort. Et gavekort er derimod kun omfattet af definitionen, hvis det er knyttet til bestemte brugere. Et sæt af procedurer kan eksempelvis være betalinger, der gennemføres via mobile betalingsplatforme.

Ved en betalingsordre forstås, jf. forslaget til *nr. 10*, en instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion. For en nærmere definition af begrebet betalingstransaktion henvises til forslagets § 2, nr. 5.

Ved varigt medium forstås, jf. forslaget til *nr. 11*, et middel, som sætter en forbruger i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til vedkommende med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Definitionen svarer til den sædvanlige definition af et varigt medium, som bl.a. fremgår af § 3, nr. 5, i forbrugeraftaleloven, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder. Et varigt medium kan eksempelvis være papir, USB-nøgler, cd-rom'er, dvd'er, memory cards eller harddiske på computere og e-mail.

I forhold til SMS-beskeder og hjemmesider beror det på en konkret vurdering, om betingelserne i

definitionen af et varigt medium er opfyldt. For så vidt angår SMS-beskeder antages det, at stort set alle de mobiltelefoner, der sælges i Danmark, har så høj en lagringskapacitet, at modtagelse af en SMS/MMS-besked på en sådan telefon som udgangspunkt kan betragtes som modtaget på et varigt medium. Derimod vil hjemmesider som udgangspunkt ikke kunne anses for et varigt medium. Dette skyldes, at en hjemmeside typisk bliver løbende opdateret og ændret således, at der ikke er sikkerhed for, at forbrugeren kan reproducere de modtagne oplysninger.

Oplysninger, der lagres i en netbank, vil kunne anses for at udgøre et varigt medium, hvis netbanken i øvrigt opfylder kravene til definitionen på et varigt medium.

I takt med den teknologiske udvikling vil der være mulighed for, at nye tekniske indretninger falder ind under begrebet varigt medium.

Ved direkte debitering forstås, jf. forslaget til *nr. 12*, en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion. Bestemmelsen omfatter derfor betalingstransaktioner, hvor det er betalingsmodtageren, der iværksætter betalingstransaktionen typisk i forbindelse med betaling af løbende ydelser som eksempelvis vand, varme, telefoni og afdrag på lån.

Ved kredittransaktioner forstås, jf. *nr. 13*, en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren. En kredittransaktion omfatter modsat definitionen af direkte debitering, jf. forslaget til *nr. 12*, enkelte konto til konto overførsler, der iværksættes af betaleren f.eks. gennem brug af netbank eller ved henvendelse ved kassen i et pengeinstitut.

Med forslaget til *nr. 14* forstås ved stående ordre en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner. Der foreligger eksempelvis en stående ordre, hvis en betaler anmoder sit pengeinstitut om løbende at overføre et fast beløb i husleje til sin udlejer. Hvis betalingen af husleje iværksættes af udlejeren på grundlag af samtykke fra betaleren, vil der i stedet foreligge en direkte debitering, jf. nærmere herom i bemærkningerne til forslagets § 2, *nr. 12*. For en definition af begrebet kredittransaktion henvises til forslagets § 2, *nr. 13*.

Med forslaget til *nr. 15* forstås ved rammeaftale en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto. Parterne i en rammeaftale vil være en forbruger og forbrugerens udbyder af en betalingstjeneste, der typisk vil være et pengeinstitut. Aftalen vil eksempelvis kunne regulere brugen af et betalingsinstrument, eksempelvis et betalingskort, eller betingelserne for gennemførelse af direkte debiteringer, jf. forslaget til § 2, *nr. 12*.

Til § 3

For at gøre det muligt for forbrugere at sammenligne de gebyrer, som betalingstjenesteudbydere opkræver for tjenester, der normalt er tilknyttet en betalingskonto, indeholder forslaget til § 3 bl.a. krav om, at en

betalingstjenesteudbyder skal udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren. Forslaget gennemfører artikel 4 i betalingskontodirektivet.

I henhold til forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder udlevere et gebyroplysningsdokument til forbrugeren senest samtidig med indgåelse af aftalen om en betalingskonto. Gebyroplysningsdokumentet skal, jf. forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, udstedes til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium. I medfør af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, skal gebyroplysningsdokumentet indeholde samtlige af de repræsentative tjenesteydelser fra listen, som erhvervs- og vækstministeren får hjemmel til at udarbejde, jf. forslaget til § 6, stk. 3. Endvidere fremgår det af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at for de repræsentative tjenesteydelser i gebyroplysningsdokumentet, som udbydes af betalingstjenesteudbyderen, skal størrelsen på gebyret for tjenesteydelsen ligeledes fremgå.

Det foreslåede *stk. 1* ændrer ikke ved den forpligtelse, der gælder for betalingstjenesteudbydere, jf. § 48, stk. 1, nr. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, til at give oplysninger om gebyrer, renter og vekselkurser i den rammeaftale, som skal indgås i forbindelse med en aftale om betalingstjenester. Tilsvarende medfører det foreslåede *stk. 1* heller ikke ændringer i de oplysningsforpligtelser, der skal gives forud for indgåelsen af en kreditaftale i henhold til §§ 7 a og 7 b i kreditaftaleloven.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 3, stk. 1, straffes med bøde.

Overtrædelse af § 3, stk. 1, vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder ikke udleverer et gebyroplysningsdokument senest samtidig med, at der indgås aftale om en betalingskonto. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en betalingstjenesteudbyder som en del af en samlet pakke tilbyder en eller flere af de repræsentative tjenesteydelser, som eksempelvis et kundeprogram, skal gebyret for hele pakken fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Gebyroplysningsdokumentet skal endvidere indeholde oplysninger om de tjenesteydelser, der er omfattet af pakken og antallet heraf. I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, skal gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er omfattet af pakken ligeledes fremgå af gebyroplysningsdokumentet. Hvordan oplysningerne skal fremgå af dokumentet, får erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte regler om i medfør af forslaget til § 3, stk. 4.

I medfør af forslaget til *stk. 3, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder til enhver tid stille gebyroplysningsdokumentet og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne på en let tilgængelig måde i udbyderens forretningslokale, hvortil forbrugere har adgang, og på udbyderens eventuelle hjemmeside. En betalingstjenesteudbyder skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, 2. pkt.*, på forbrugerens anmodning vederlagsfrit udlevere gebyroplysningsdokumentet med ordforklaringen på papir eller andet varigt medium.

Det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, supplerer derfor kravet i *stk. 1* om, at en betalingstjenesteudbyder senest samtidig med indgåelse af aftale om en betalingskonto, skal udlevere gebyroplysningsdokumentet til forbrugeren. *Stk. 3* sikrer, at forbrugeren efter indgåelse af aftale om en betalingskonto efterfølgende har adgang til gebyroplysningsdokumentet på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside eller forretningslokale, og på anmodning kan få det udleveret på papir eller andet varigt medium.

I modsætning til gebyroplysningsdokumentet er betalingstjenesteudbyderen kun forpligtet til at stille ordforklaringen til rådighed for forbrugeren efter stk. 3. Det vil sige, at ordforklaringen ikke skal udleveres sammen med gebyroplysningsdokumentet ved indgåelse af en aftale om en betalingskonto. Ordforklaringen skal derimod være tilgængelig på udbyderens eventuelle hjemmeside og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted samt udleveres på forbrugers anmodning.

En betalingstjenesteudbyder skal udarbejde en ordforklaring vedrørende de repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af gebyroplysningsdokumentet, for at kunne stille denne til rådighed. Ordforklaringen skal gøre det muligt for den enkelte forbruger at få uddybet og forklaret betegnelserne på tjenesteydelserne. Ordforklaringen skal være let forståelig i den forstand, at læsning af dokumentet ikke skal forudsætte særlig kendskab til området. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at branchen i fællesskab udarbejder en ordforklaring.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 3, stk. 3, straffes med bøde.

Overtrædelse af § 3, stk. 3, vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder ikke stiller et gebyroplysningsdokument og en dertil hørende ordforklaring til rådighed for forbrugerne til enhver tid på en let tilgængelig måde i betalingstjenesteudbyderens forretningslokale og på betalingstjenesteudbyderens eventuelle hjemmeside. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Med forslaget til *stk. 4* indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om indholdet og formatet for gebyroplysningsdokumentet. Bemyndigelsen til erhvervs- og vækstministeren vil blive benyttet til at gennemføre de krav, som direktivet fastsætter til udformningen af et gebyroplysningsdokument, jf. artikel 4, stk. 2, litra a-g, i betalingskontodirektivet.

Det fremgår af artikel 4, stk. 2, litra a-g, at gebyroplysningsdokumentet skal være kort og selvstændigt og udformet således, at det er klart og letlæseligt med brug af en læservenlig skriftstørrelse. Dokumentet skal være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid og affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller på et andet sprog, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Derudover skal gebyroplysningsdokumentet være præcist og ikke vildledende, og gebyrerne skal angives i den samme valuta som betalingskontoen eller i en anden valuta inden for Den Europæiske Union, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Gebyroplysningsdokumentet skal have påført et fælles symbol fastsat af Kommissionen. Symbolet skal, jf. artikel 4, stk. 2, litra f, sikre, at gebyroplysningsdokumentet adskiller sig fra anden dokumentation.

Øverst på første side ved siden af det fælles symbol skal gebyroplysningsdokumentet indeholde titlen »gebyroplysningsdokument«. Til sidst skal dokumentet indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de repræsentative tjenesteydelser, der er tilknyttet betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Et standardiseret præsentationsformat for et gebyroplysningsdokument og et fælles symbol herfor skal

være med til at sikre, at gebyroplysningsdokumenterne fra de forskellige betalingstjenesteudbydere er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne.

Det bemærkes, at Kommissionen i medfør af artikel 4, stk. 6, i betalingskontodirektivets har hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) vedrørende præsenteringsformatet for gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor. På baggrund af denne hjemmel vil erhvervs- og vækstministeren kun benytte sin bemyndigelse i det foreslåede stk. 4 til at gennemføre nærmere regler om udformningen af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor, såfremt de gennemførelsesmæssige tekniske standarder ikke er umiddelbart anvendelige i dansk ret.

Til § 4

Forslaget til § 4 gennemfører artikel 8 i betalingskontodirektivet om betalingskonti i en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse.

Af det foreslåede 1. pkt. følger, at såfremt en betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder mindst et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er tilknyttet betalingskontoen, skal betalingstjenesteudbyderen oplyse forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat.

Såfremt betalingskontoen kan købes separat, følger det af 2. pkt., at betalingstjenesteudbyderen skal oplyse forbrugeren om priser og gebyrer for hvert enkelt produkt eller tjenesteydelse omfattet af den samlede pakke, som kan købes separat.

Bestemmelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed på markedet for betalingskonti ved at bidrage til forbrugernes mulighed for at sammenligne priser på betalingskonti, der indgår i en pakke, som indeholder mindst et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er knyttet til betalingskontoen.

Det fremgår af bestemmelsen, at oplysningspligten kun opstår, hvis der udbydes en samlet pakke, der udover en betalingskonto mindst indeholder et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er en tjenesteydelse knyttet til betalingskontoen. Begrebet tjenesteydelser der er knyttet til en betalingskonto, er defineret i § 2, nr. 6, hvoraf følger, at en tjenesteydelse skal være knyttet til enten åbning, drift eller lukning af en betalingskonto. En betalingstjenesteudbyder kan derfor eksempelvis blive omfattet af oplysningsforpligtelsen, hvis vedkommende tilbyder en betalingskonto sammen med en tjenesteydelse i form af en rejseforsikring. Derimod vil en betalingstjenesteudbyder, der tilbyder en betalingskonto sammen med en kassekredit, som netop er tilknyttet driften af en betalingskonto, ikke være omfattet af oplysningsforpligtelsen. Tilsvarende gælder, såfremt en betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingskonto med et dertil hørende betalingskort.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 4 straffes med bøde.

Overtrædelse af § 4, 1. pkt., vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder tilbyder en betalingskonto som en del af en samlet pakke, der ligeledes indeholder et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, som ikke er knyttet til betalingskontoen, ikke oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat. Såfremt betalingskontoen kan købes separat, vil der kunne foreligge

en overtrædelse af § 4, 2. pkt., i den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder ikke giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer for hvert af de produkter og tjenesteydelser i den samlede pakken, der kan købes separat. Ansvarssubjekterne er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Til § 5

Den foreslåede § 5 omhandler kravet om udlevering af en gebyropgørelse og gennemfører artikel 5 i betalingskontodirektivet.

I henhold til forslaget til *stk. 1, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder mindst en gang om året vederlagsfrit udlevere en gebyropgørelse til forbrugere med en betalingskonto, der omfatter samtlige påløbne gebyrer og de i forslaget til stk. 3, nr. 4 og 5, omhandlede rentesatser for tjenesteydelser, der er tilknyttet en betalingskonto. For opkrævede gebyrer på repræsentative tjenesteydelser, jf. den af erhvervs- og vækstministeren udarbejdede liste, jf. forslaget til § 6, stk. 3, fremgår det af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at betegnelsen på den repræsentative tjenesteydelse skal anvendes i gebyropgørelsen. Gebyropgørelsen skal imidlertid indeholde alle gebyrer opkrævet i løbet af året. I forhold til opkrævede gebyrer for tjenesteydelser, som ikke er repræsentative, skal betalingstjenesteudbyderen anvende sin egen betegnelse for tjenesteydelsen.

Gebyropgørelsen skal udleveres mindst en gang årligt, jf. stk. 1, 1. pkt. Den foreslåede bestemmelse stiller derimod ikke krav til, hvilket tidspunkt på året gebyropgørelsen skal udleveres. Tidspunktet herfor kan derfor fastsættes ved nærmere aftale mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 5, stk. 1, straffes med bøde.

Overtrædelse af § 5, stk. 1, vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder ikke udleverer en gebyropgørelse til forbrugere med en betalingskonto mindst en gang om året. Der skal således udleveres en gebyropgørelse pr. kalenderår. Ansvarssubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Det følger af det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.*, at gebyropgørelsen skal udleveres ved anvendelse af det kommunikationsmiddel, som er aftalt med forbrugeren. Det kan derfor aftales med forbrugeren, at gebyropgørelsen fremsendes med eksempelvis e-post eller som almindelig post. Af det foreslåede stk. 2, 1. pkt., følger det ligeledes, at en forbruger har krav på vederlagsfrit at få udleveret gebyropgørelsen, hvorfor betalingstjenesteudbyderen ikke kan kræve et gebyr for udlevering af gebyropgørelsen ved brug af det kommunikationsmiddel, der er aftalt mellem udbyderen og forbrugeren.

I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, vil en forbruger, uanset aftalt kommunikationsmiddel for udlevering af en gebyropgørelsen, altid kunne anmode en betalingstjenesteudbyder om at få udleveret gebyropgørelsen i papirform. Bestemmelsen er kun relevant i de tilfælde, hvor det er aftalt mellem forbrugeren og betalingstjenesteudbyderen, at gebyropgørelsen skal fremsendes på anden måde end som almindeligt brev, eksempelvis med e-post.

Forslaget til *stk. 3* stiller krav om, hvilke oplysninger en gebyropgørelse som minimum skal indeholde.

I henhold til forslaget til *stk. 3, nr. 1*, skal opgørelsen indeholde oplysning om det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse og det antal gange, der er blevet gjort brug af tjenesteydelsen i den periode, som gebyropgørelsen vedrører. Hvis tjenesteydelserne for en betalingskonto er kombineret i en samlet pakke af tjenesteydelser, skal gebyropgørelsen indeholde oplysninger om gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den pågældende periode skal ligeledes fremgå af gebyropgørelsen. Herunder skal yderligere oplysninger om gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal tjenesteydelser, som er omfattet af den samlede pakken, angives i opgørelsen.

Ifølge det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, skal gebyropgørelsen, i modsætning til forslaget til nr. 1, indeholde oplysninger om det samlede påløbne gebyrbeløb i den pågældende periode for hver tjenesteydelse, det samlede påløbne gebyrbeløb for hver pakke af tjenesteydelser, og det samlede påløbne gebyrbeløb for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for den samlede pakken.

Bestemmelsen stiller krav om, at forbrugeren får oplyst størrelsen på de samlede gebyrer for hver type af tjenesteydelser eller pakke af tjenesteydelser eller tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af pakken.

Endelig skal gebyropgørelsen, jf. det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, indeholde en opgørelse over det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser inklusiv tjenesteydelser omfattet af en samlet pakke, der er blevet ydet i den periode, som gebyropgørelsen dækker.

Gebyropgørelsen skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 4*, indeholde oplysninger om den overtræksrente, der eventuelt gælder for en betalingskonto, og det samlede betalte rentebeløb for overtræk foretaget i den pågældende periode. Derimod skal gebyropgørelsen ikke indeholde oplysning om indlånsrenten for en kassekredit. Det følger imidlertid af § 10, stk. 2, nr. 6, i kreditaftaleloven, at der skal gives oplysninger om udlånsrenten i et kontoudtog.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 5*, skal gebyropgørelsen også indeholde oplysning om den indlånsrentesats, der gælder for betalingskontoen, dvs. den rente som et indestående på betalingskontoen forrentes med. Ligeledes skal den samlede påløbne indlånsrente fremgå af gebyropgørelsen.

Med forslaget til *stk. 4* indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om præsenteringsformatet for en gebyropgørelse. Bemyndigelsen til erhvervs- og vækstministeren vil blive benyttet til at gennemføre de krav, som direktivet fastsætter til udformningen af en gebyropgørelse, jf. artikel 5, stk. 3, litra a-d, i betalingskontodirektivet.

I henhold til artikel 5, stk. 3, litra a-d, fremgår det, at gebyropgørelsen skal udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig med brug af en læservenlig skriftstørrelse. Opgørelsen skal være præcis og ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller i en anden valuta inden for Den Europæiske Union, hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester.

Gebyropgørelsen skal have påført et fælles symbol fastsat af Kommissionen. Symbolet skal, jf. artikel 5, stk. 3, litra c, sikre, at gebyropgørelsen adskiller sig fra anden dokumentation. Øverst på første side ved siden af det fælles symbol skal gebyropgørelsen indeholde titlen »gebyropgørelse«. Til sidst er det et krav, at opgørelsen affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller et andet sprog hvis dette er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester.

Et standardiseret præsentrationsformat for en gebyropgørelse og et fælles symbol herfor skal være med til at sikre, at gebyropgørelsen fra de forskellige betalingstjenesteudbydere er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. De fælles regler om gebyropgørelsen er ikke til hinder for, at gebyropgørelsen udsendes sammen med en gebyropgørelse for andre tjenester, såfremt der er en klar opdeling mellem de to gebyroversigter.

Ifølge artikel 5, stk. 4, i betalingskontodirektivet får Kommissionen hjemmel til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for et standardiseret præsentrationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor udarbejdet af EBA. Hvis denne retsakt ikke er umiddelbar anvendelig i dansk ret, har erhvervs- og vækstministeren med forslaget til stk. 4 hjemmel til at gennemføre retsakten i dansk ret.

Til § 6

Forslaget til § 6, gennemfører bl.a. artikel 6 i betalingskontodirektivet, som vedrører brugen af betegnelser på repræsentative tjenesteydelser i henhold til den af erhvervs- og vækstministeren udarbejdede liste, jf. forslaget til § 6, stk. 3, og brugen af handelsnavne for tjenesteydelser. Ved handelsnavne for tjenesteydelser forstås de af en betalingstjenesteudbyder valgte betegnelser for tjenesteydelser, hvis navne adskiller sig fra betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser.

Af forslaget til *stk. 1* fremgår, at en udbyder har mulighed for at anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i gebyroplysningsdokumentet, jf. forslaget til § 3, og i gebyropgørelsen, jf. forslaget til § 5. Muligheden herfor er dog betinget af, at handelsnavnene fremgår som et supplement til betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, og at handelsnavnet fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser. Dette kan ske ved eksempelvis at anføre handelsnavnet efter betegnelsen på den repræsentative tjenesteydelse ved enten at sætte handelsnavnet i parentes eller anføre det i en mindre skriftstørrelse.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 6, stk. 1, straffes med bøde.

Overtrædelse af § 6, stk. 1, vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder anvender handelsnavne i et gebyroplysningsdokument eller en gebyropgørelse, uden at disse anvendes som supplement til betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af listen udarbejdet af erhvervs- og vækstministeren, jf. § 6, stk. 3, og fremgår som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser. Ansvarssubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

I henhold til forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, skal en betalingstjenesteudbyder i sine aftaleoplysninger og i forbindelse med markedsføring anvende betegnelserne på repræsentative tjenesteydelser.

En betalingstjenesteudbyder vil kun være forpligtet til at anvende betegnelserne i henhold til erhvervs- og vækstministerens liste over repræsentative tjenesteydelser, jf. forslaget til stk. 3, såfremt vedkommende detaljeret beskriver tjenesteydelser, der er knyttet til en betalingskonto, og som fremgår af den pågældende liste. Dette gælder både i aftaledokumenter og i markedsføringsmateriale.

I forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, fremgår det endvidere, at hvis en betalingstjenesteudbyder vælger at anven-

de handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger eller i forbindelse med markedsføring til forbrugere, skal betalingstjenesteudbyderen, tydeligt gøre opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser. Der vil ikke være tale om en henvisning til en svarende betegnelse på en repræsentativ tjenesteydelse, hvis en betalingstjenesteudbyder blot henviser til betegnelsen i en fodnote. Derimod vil anførsel af betegnelsen på en svarende repræsentativ tjenesteydelse i parentes umiddelbart efter handelsnavnet være tilstrækkeligt.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 6, stk. 2, 2. pkt., straffes med bøde.

En overtrædelse af § 6, stk. 2, 2. pkt., omfatter den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder anvender handelsnavne for sine tjenesteydelser i aftaleoplysninger eller i forbindelse med markedsføring til forbrugere, uden at betalingstjenesteudbyderen tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende betegnelser på repræsentative tjenesteydelser, der fremgår af listen udarbejdet af Finanstilsynet, jf. § 6, stk. 3. Ansvarssubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Forslaget til *stk. 3*, gennemfører artikel 3, stk. 1, i betalingskontodirektivet.

Med forslaget får erhvervs- og vækstministeren beføjelse til at fastsætte regler om, hvilke tjenesteydelser der er repræsentative. Ligeledes får erhvervs- og vækstministeren mulighed for at fastsætte betegnelserne og definitionerne på disse tjenesteydelser.

Det forventes at reglerne vil blive udmøntet på den måde, at listen over repræsentative tjenesteydelser vil bestå af 10 til 20 tjenesteydelser, der normalt er tilknyttet en betalingskonto mod betaling af et gebyr, og som udbydes af mindst en betalingstjenesteudbyder i Danmark. Ved fastlæggelsen af disse tjenesteydelser skal erhvervs- og vækstministeren, jf. artikel 3, stk. 2, i betalingskontodirektivet, tage de tjenesteydelser i betragtning, som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto, og som både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

Erhvervs- og vækstministerens liste over repræsentative tjenesteydelser vil blive revideret, når Kommissionen har vedtaget den af EBAs udarbejdede liste med standardiserede EU-betegnelser på tjenesteydelser, jf. artikel 3, stk. 4, der er fælles for mindst et flertal af medlemslande. Listen fra EBA vil blive udarbejdet på baggrund af lister fra medlemslandene. Ved denne revision vil betegnelserne på tjenesteydelser, der er omfattet af den oprindelige liste udarbejdet af erhvervs- og vækstministeren, blive erstattet og suppleret med betegnelser fra den af EBA udarbejdede liste. Den endelige liste vil derfor bestå af betegnelser på tjenesteydelser, der kun anvendes i Danmark samt tjenesteydelser, der anvendes i et flertal af medlemslande.

Til § 7

Med forslaget til § 7 bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer mellem betalingstjenesteudbydere i Danmark. Bestemmelsen i § 7 vil blive anvendt til at gennemføre betalingskontodirektivets artikel 10 om flytning af betalingskonti eller betalingsordrer inden for samme medlemsland.

Artikel 10 indeholder en detaljeret regulering af, hvordan flytning af betalingskonti eller betalingsordrer skal gennemføres.

Den procedure for flytning af betalingskonti inden for landets grænser, som er fastsat i direktivet, iværksættes af den modtagende betalingstjenesteudbyder med forbrugerens tilladelse. Dette skyldes, at forbrugernes adgang til at få flyttet en betalingskonto bør være så let som muligt. Det er derfor den betalingstjenesteudbyder, som en forbruger ønsker at flytte sin konto eller visse betalingsordrer til, der har ansvaret for at påbegynde flytningen.

Det følger således af direktivet, at tilladelsen fra forbrugeren skal være affattet på dansk eller et andet sprog, som er aftalt mellem parterne, og at den skal gøre det muligt for forbrugeren at give samtykke til, at henholdsvis den overførende betalingstjenesteudbyder og den modtagende betalingstjenesteudbyder kan udføre de opgaver, som de er pålagt i henhold til direktivet i forbindelse med flytningen. Derudover skal tilladelsen gøre det muligt for forbrugeren at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes, og fra hvilken dato disse skal kunne foretages fra den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller i forvejen har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Datoen herfor skal være mindst 6 arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de for flytningen relevante oplysninger, jf. nærmere nedenfor, fra den overførende betalingstjenesteudbyder.

Såfremt det fremgår af forbrugerens tilladelse, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder senest 2 arbejdsdage efter modtagelsen af tilladelsen anmode den overførende betalingstjenesteudbyder om at sende en liste over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes samt de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer iværksat af kreditor, som er udført på forbrugerens konto i de foregående 13 måneder.

Hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder også anmode den overførende betalingstjenesteudbyder om at ophøre med at acceptere disse fra den dato, der er anført i tilladelsen.

Til sidst skal den modtagende betalingstjenesteudbyder anmode om, at den overførende betalingstjenesteudbyder annullerer stående ordrer fra den i tilladelsen anførte dato samt overfører en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og lukker betalingskontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder, på den i tilladelsen anførte dato.

Den overførende betalingstjenesteudbyder er efter modtagelse af anmodningen forpligtet til at udføre ovennævnte opgaver.

Listen over eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der skal flyttes og de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, som er udført på forbrugerens konto i de foregående 13 måneder, skal sendes til den modtagende betalingstjenesteudbyder og forbrugeren inden 5 arbejdsdage fra modtagelse af anmodningen herom.

Den overførende betalingstjenesteudbyder sørger også for at lukke betalingskontoen på den i tilladelsen anførte dato, såfremt forbrugeren ikke har udestående forpligtelser, og forudsat at de øvrige ovennævnte opgaver er blevet gennemført. Dette gælder dog ikke, såfremt forbrugeren og den overdragne betalingstjenesteudbyder har aftalt en anden opsigelsesfrist, jf. § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Såfremt udestående forpligtelser er til hinder for, at der kan ske lukning af betalingskontoen, skal betalingstjenesteudbyderen straks give forbrugeren besked herom.

Senest 5 arbejdsdage efter, at den modtagende betalingstjenesteudbyder har modtaget de ovennævnte relevante oplysninger i forbindelse med flytningen fra den overførende betalingstjenesteudbyder, sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for at oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre disse med virkning fra den i tilladelsen anførte dato. Derudover sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for, at det er muligt at acceptere direkte debiteringer fra den i tilladelsen anførte dato samt oplyse forbrugeren om dennes rettigheder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, der inden for forordningens anvendelsesområde, giver forbrugeren ret til bl.a. at afvise direkte debiteringer.

For så vidt angår de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugers betalingskonto, sørger den modtagende betalingstjenesteudbyder for at meddele disse oplysningerne om betalingskontoen hos den modtagende betalingstjenesteudbyder og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalere. Det samme gælder i forhold til betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugers betalingskonto. Betalingstjenestemodtagerne skal dog ligeledes have oplysninger om fra hvilken dato, der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto.

Såfremt forbrugeren selv vælger at meddele henholdsvis betalere og betalingstjenestemodtagere ovennævnte oplysninger, skal den modtagende betalingstjenesteudbyder senest 5 arbejdsdage efter, at denne har modtaget de for flytningen relevante oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, sende forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne og den i tilladelsen anførte startdato.

Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugers tilladelse.

En flytning skal i henhold til direktivet som udgangspunkt være gennemført inden for 12 arbejdsdage.

Det forudsættes, at der ved gennemførelsen af direktivets artikel 10 vil kunne ske afvigelser fra bestemmelsen, i det omfang dette er muligt inden for artikel 10, stk. 1, 2. afsnit. Denne bestemmelse indeholder en adgang for medlemslandene til at fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til de foranstaltninger, der følger af direktivet, på betingelse af, at disse foranstaltninger klart er i forbrugernes interesse, at det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og at flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der følger af direktivet.

Eventuelle afvigelser skal sikre, at det i videst muligt omfang er muligt at opretholde de eksisterende systemer i Danmark for flytning af betalingskonti. Se nærmere om det eksisterende system for flytning af betalingskonti i de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.1.

Med hjemlen i § 7 vil der også blive fastsat nærmere regler om gebyrer for flytning af betalingskonti eller betalingsordrer, som er nødvendige for at gennemføre artikel 12 i betalingskontodirektivet, der regulerer gebyrer i forbindelse med flytning af betalingskonti eller betalingsordrer. Bestemmelsen fastsætter bl.a., at gebyrer for flytning af en betalingskonto eller betalingsordrer skal være rimelige og modsvare de faktiske omkostninger.

Endelig vil der med bemyndigelsen i § 7 blive fastsat regler, som er nødvendige for at gennemføre artikel 14 i betalingskontodirektivet om, hvilke oplysninger om gennemførelse af flytning af betalingskonti eller betalingsordrer, som en betalingstjenesteudbyder skal stille til rådighed for forbrugerne. Dette omfatter blandt andet information om, hvilke oplysninger en forbruger skal stille til rådighed for, at flytningen kan gennemføres, og hvor lang tid flytningen vil tage.

Til § 8

Forslaget til § 8 regulerer det tilfælde, hvor en forbruger ønsker at åbne en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i et andet EU/EØS-land, og som ikke har oprettet en filial i Danmark. Forslaget gennemfører artikel 11 i betalingskontodirektivet.

I medfør af forslaget er en betalingstjenesteudbyder, der af en forbruger får oplyst, at kunden ønsker at åbne en betalingskonto i et andet land, forpligtet til at foretage samtlige de foranstaltninger, der fremgår af forslaget til *stk. 1*.

Det følger således af det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, at en betalingstjenesteudbyder vederlagsfrit er forpligtet til at stille en liste til rådighed for forbrugeren, der viser stående ordrer og direkte debiteringer initieret af kreditor, dvs. forbrugerens betalingsforpligtelser, som er gennemført inden for de seneste 13 måneder. I forhold til definitionen på begreberne stående ordrer og direkte debiteringer henvises til forslagene til henholdsvis § 2, nr. 14 og 12.

Kravet om, at en betalingstjenesteudbyder skal stille en liste til rådighed for forbrugeren kan eksempelvis opfyldes ved, at den pågældende liste sendes til brugeren i dennes netbank eller e-boks. På baggrund af listen kan forbrugeren herefter rette henvendelse til sin nye betalingstjenesteudbyder i det andet medlemsland og anmode om, at disse transaktioner gennemføres fra den nye konto. Den modtagne liste forpligter dog ikke den nye betalingstjenesteudbyder til at etablere tjenester, som denne ikke allerede leverer.

De enkelte opgaver, der er opregnet i § 8, stk. 1, skal udføres i det omfang, forbrugeren anmoder herom. Forbrugeren har eksempelvis derfor mulighed for kun at anmode om at modtage en liste, jf. stk. 1, nr. 1, men derudover opretholde sin konto hos betalingstjenesteudbyderen.

Det følger af stk. 1, nr. 1, at den nævnte liste skal udleveres vederlagsfrit. Herudover indeholder § 8 ingen regulering af adgangen til at opkræve gebyrer for den bistand, som forbrugerens betalingstjenesteudbyder i Danmark skal udføre. Spørgsmålet om adgang til at opkræve gebyrer for opsigelse af en aftale om betalingskonto er imidlertid omfattet af § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

I henhold til § 51, stk. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge må der ikke opkræves gebyr af brugeren for at opsiges en rammeaftale, hvis rammeaftalen er indgået for en tidsbegrænset periode på mere

end 6 måneder eller på ubestemt tid, og rammeaftalen opsiges efter udløbet af de første 6 måneder. Hertil kommer, at et gebyr, jf. § 51, stk. 4, skal stå i rimeligt forhold til omkostningerne. Det følger endelig af § 51, stk. 5, at i det omfang, der opkræves løbende gebyr for en betalingstjeneste, kan udbyderen af en betalingstjeneste kun opkræve gebyr for perioden frem til rammeaftalens ophør. Forudbetalte gebyrer skal tilbagebetales forholdsmæssigt.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 2*, skal betalingstjenesteudbyderen overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugerens betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller allerede har åbnet hos den nye betalingstjenesteudbyder. Dette forudsætter dog, at forbrugeren har udleveret oplysninger til betalingstjenesteudbyderen, der gør det muligt for denne at identificere den nye betalingstjenesteudbyder og den nye betalingskonto.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 3*, skal betalingstjenesteudbyderen sørge for at lukke forbrugerens konto, såfremt forbrugeren ønsker dette.

Med forslaget til *stk. 2* fastsættes en frist for betalingstjenesteudbyderen til at gennemføre de i *stk. 1* nævnte foranstaltninger. Det fremgår således, af *stk. 2, 1. pkt.*, at betalingstjenesteudbyderen skal gennemføre foranstaltningerne på den af forbrugeren fastsatte dato, som i henhold til *stk. 2, 2. pkt.*, skal ligge mindst 6 arbejdsdage efter, at forbrugeren har oplyst betalingstjenesteudbyderen, at vedkommende ønsker at åbne en betalingskonto, jf. *stk. 1*. Fristen på 6 arbejdsdage begynder at løbe fra dagen efter den dag, hvor en anmodning er modtaget, hvorimod lørdage, søndage og helligdage heller ikke skal medregnes. Fristen gælder dog kun i det tilfælde, hvor forbrugeren ikke har udestående forpligtelser på sin betalingskonto, f.eks. hvis der er sket reservation af beløb på et betalingskort knyttet til kontoen.

Det er dog muligt at aftale en længere frist med forbrugeren, jf. dog § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, hvoraf fremgår, at en opsigelsesfrist for brugeren af betalingskonto ikke må overstige 1 måned. Det fremgår således af henvisningen til § 51, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at § 8 ikke griber ind i en eventuel aftalt opsigelsesfrist, der dog ikke må overstige en måned. Hvis en forbruger udelukkende ønsker at modtage en liste, jf. *stk. 1, nr. 1*, vil der imidlertid næppe kunne forekomme tilfælde, hvor udestående forpligtelser kan udskyde fristen for leveringen af den pågældende liste.

Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

Til § 9

Forslaget til § 9 gennemfører artikel 17, stk. 1, 4 og 7, i betalingskontodirektivet og indeholder en beskrivelse af de funktioner, der skal være omfattet af en basal betalingskonto.

Det foreslås således i *stk. 1*, at en basal betalingskonto skal omfatte de tjenesteydelser, som er opregnet i *stk. 1, nr. 1-3*. Disse tjenesteydelser skal forbrugeren kunne gøre brug af i ubegrænset omfang. For pengeinstituttets adgang til at opkræve et gebyr afhængigt af antallet af transaktioner henvises til bemærkningerne til § 12.

Af forslaget til *stk. 1, nr. 1*, følger, at det skal være muligt at indsætte midler på kontoen.

Det fremgår af forslaget *stk. 1, nr. 2*, at det skal være muligt at hæve kontanter fra betalingskontoen, inden for et EU/EØS-land, ved henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale eller i pengeautomater både inden for og uden for pengeinstituttets åbningstider.

Af forslaget til *stk. 1, nr. 3*, følger, at de tjenesteydelser, der er opregnet i denne bestemmelse, skal være tilgængelige inden for et EU/EØS-land. Dette drejer sig om adgangen til direkte debitering, korttransaktioner og kredittransaktioner. Det skal derfor være muligt for en forbruger med en basal betalingskonto i Danmark at tillade adgang til direkte debiteringer fra andre medlemslande, anvende betalingskort i andre medlemslande og gennemføre kredittransaktioner til betalingsmodtagere i andre medlemslande, jf. dog *stk. 2*.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 3, litra a*, at det skal være muligt at gennemføre direkte debiteringer fra den basale betalingskonto. For en definition af direkte debiteringer henvises til lovforslagets § 2, nr. 12. Direkte debitering er her defineret som en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion.

Af forslaget til *stk. 1, nr. 3, litra b*, følger, at det skal være muligt at gennemføre betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder ved online betalinger. Ved online betalinger forstås betalinger, med betalingskort på internettet. Et betalingskort kan eksempelvis være et debetkort med saldokontrol.

Endelig følger det af *stk. 1, nr. 3, litra c*, at det skal være muligt at foretage kredittransaktioner, herunder stående ordrer ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter. For en definition af begrebet kredittransaktion henvises til § 2, nr. 13. Gennemførelse af kredittransaktioner kan eksempelvis ske via pengeautomater, der giver adgang til at gennemføre kredittransaktioner. En kredittransaktion omfatter enkelte konto til konto overførsler, der iværksættes af betaleren.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at bestemmelsen ikke pålægger et pengeinstitut at tilbyde alle de i *stk. 1* nævnte tjenesteydelser, hvis disse ikke i forvejen tilbydes forbrugere med andre betalingskonti. Som eksempel kan nævnes, at hvis et pengeinstitut ikke tilbyder sine kunder adgang til kontanthævnning i sit forretningslokale, skal denne adgang heller ikke tilbydes en forbruger med en basal betalingskonto.

Adgangen til at styre og gennemføre betalingstransaktioner skal, jf. forslaget til *stk. 3*, kunne gennemføres ved henvendelse i pengeinstituttets eventuelle forretningslokale og via onlinefaciliteter, hvis disse tilbydes forbrugerne med andre betalingskonti. Bestemmelsen griber derfor ikke ind i pengeinstitutternes adgang til at fastsætte, i hvilket omfang deres kunder skal betjenes i filialer eller gennem netbanksløsninger. Såfremt et pengeinstitut udbyder adgang til netbank til forbrugere med andre betalingskonti, skal denne adgang også tilbydes forbrugere, der opretter en basal betalingskonto.

Til § 10

Forslaget til § 10 gennemfører artikel 20, stk. 2, i betalingskontodirektivet. Med forslaget forpligtes et pengeinstitut til at stille en række oplysninger vederlagsfrit til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder. Bestemmelsen opstiller ikke krav til hvilket medium,

der kan anvendes til at give disse oplysninger. Et pengeinstitut vil derfor eksempelvis kunne opfylde oplysningskravet ved at angive de opregnede oplysninger på pengeinstitutts hjemmeside.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at forbrugerne, jf. forslaget til *nr. 1*, kan tilgå oplysninger om de tjenesteydelser, som er tilknyttet den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder, så forbrugerne er oplyst om deres ret til en basal betalingskonto. Derudover skal pengeinstituttet, jf. forslaget til *nr. 2*, oplyse om gebyrer og vilkår for de basale betalingskonti, jf. forslaget til § 12. Til sidst er det ligeledes et krav, at pengeinstituttet, jf. forslaget til *nr. 3*, oplyser om, at en forbruger ikke er forpligtet til at købe yderligere tjenesteydelser eller aktier, andele eller garantbeviser hos pengeinstituttet for at åbne en basal betalingskonto.

I henhold til § 25, stk. 1, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 10 straffes med bøde.

En overtrædelse af § 10 vil omfatte den situation, hvor et pengeinstitut ikke vederlagsfrit stiller de oplysninger, der er nævnt i § 10, nr. 1-3, til rådighed for forbrugerne om den basale betalingskonto, som pengeinstituttet udbyder. Ansvarssubjektet er som udgangspunkt den betalingstjenesteudbyder, der er forpligtet til at give oplysningerne, jf. forslaget til § 25, stk. 4, og bemærkningerne hertil.

Til § 11

Det foreslåede § 11 gennemfører artikel 16 og artikel 17, stk. 3 og 8.

Forslaget til *stk. 1* giver en forbruger ret til at åbne en basal betalingskonto i danske kroner hos et pengeinstitut. Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis et institut som en del af sin virksomhed tilbyder betalingskonti til forbrugere. Pengeinstitutter, der kun tilbyder investeringsservice uden samtidig at udbyde betalingstjenester, er derfor ikke forpligtet til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto.

Der henvises til § 9 for en beskrivelse af, hvilke basale tjenesteydelser, der skal være tilknyttet en basal betalingskonto. Et pengeinstitut, der udbyder betalingstjenester, er derfor forpligtet til at have en konto, som har tilknyttet de samme tjenesteydelser, som en basal betalingskonto.

Bestemmelsen giver kun forbrugeren ret til at oprette én konto i et pengeinstitut. Instituttet er derfor ikke forpligtet til at oprette to konti efter denne bestemmelse, hvor eksempelvis den ene kan fungere som lønkonto, og den anden kan fungere som budgetkonto. Derimod vil forbrugeren efter bekendtgørelse nr. 1094 af 14. september 2015 om god skik for finansielle virksomheder have krav på en basal indlånskonto, der har færre tjenesteydelser end en basal betalingskonto. Det foreslåede stk. 1 er derfor ikke til hinder for, at forbrugeren både opretter en basal betalingskonto og en basal indlånskonto.

Forbrugerbegrebet indeholder ikke en aldersmæssig grænse, jf. definitionen i forslaget til § 2, nr. 1. Dette medfører, at også børn har ret til en basal betalingskonto. Se dog nærmere nedenfor om muligheden for, jf. stk. 3, nr. 1, at et pengeinstitut i særlige tilfælde kan afslå af åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto.

Hvis et pengeinstitut forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i et EU/EØS-land, på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder 2000/C 364/01, når de ansøger om eller anvender en basal betalings-

konto, vil der foreligge en overtrædelse af reglerne om god skik for finansielle virksomheder. Tilsvarende gør sig gældende i forhold til forbrugerens økonomiske situation, eksempelvis på grund af forbrugerens beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.

Der tages i stk. 1 forbehold for den situation, hvor åbning af en basal betalingskonto vil føre til en overtrædelse af reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Det følger af § 13, stk. 2, i hvidvaskloven, at hvis kundelegitimationen ikke kan foretages i overensstemmelse med lovens regler herom, må der ikke etableres et fast kundeforhold, optages forretningsmæssig forbindelse eller udføres transaktioner for kunden. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning. Et afslag kan derimod ikke være berettiget, fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr.

Stk. 1 finder, jf. forslaget til *stk. 2*, kun anvendelse på forbrugere med lovligt ophold i et EU/EØS-land og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udsendes af retlige eller faktiske grunde. Dette gælder uanset forbrugerens bopæl. For en definition af begrebet person med lovligt ophold henvises til lovforslagets § 2, nr. 2. Retten til en basal betalingskonto omfatter derfor ikke kun danske statsborgere eller borger, der i øvrigt har lovligt permanent ophold i landet. Det fremgår af bestemmelsen, at forbrugerens bopæl ikke er afgørende for adgangen til en basal betalingskonto. Hvis et pengeinstitut er i tvivl om, hvorvidt betingelserne efter *stk. 2* er opfyldt, kan instituttet anmode forbrugeren om at fremlægge dokumentation for, at betingelserne er opfyldt.

Forslaget til *stk. 3* opregner fire situationer, hvor et pengeinstitut kan afvise at åbne en basal betalingskonto.

Et pengeinstitut kan, jf. det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, afslå at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto. Det forhold, at en forbruger ikke har bopæl i Danmark, kan aldrig i sig selv anvendes som den eneste begrundelse for at afslå at åbne en basal betalingskonto. Forbrugere med bopæl uden for Danmark kan f.eks. have en reelt behov for at åbne en konto i Danmark, hvis de planlægger at flytte til landet eller ejer fast ejendom her i landet. Da der er tale om en undtagelsesadgang, skal denne bestemmelse fortolkes restriktivt i det tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt forbrugeren har en reel interesse i at åbne en konto her i landet.

Forbrugere med fast ophold her i landet vil altid have en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto. For børn under 13 år gør der sig imidlertid særlige forhold gældende, idet børn under 13 år ikke må beskæftiges ved arbejde, medmindre de har opnået en særlig tilladelse. For børn under 13 år vil pengeinstitutterne derfor kunne stille krav om, at der påvises et reelt behov for at åbne en basal betalingskonto. Denne interesse vil eksempelvis foreligge, hvis barnet har opnået tilladelse til at arbejde.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 2*, kan et pengeinstitut afslå at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, som gør det muligt at anvende de i § 9 anførte tjenesteydelser. Dette gælder dog ikke, hvis forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at denne betalingskonto vil blive lukket. Et pengeinstitut kan kun anvende denne undtagelse, hvis det kan dokumentere, at forbrugeren har en anden basal betalingskonto i Danmark. Et pengeinstitut kan derfor ikke nægte at oprette en basal betalingskonto, hvis en forbruger erklærer over for instituttet, at vedkommende ikke har en betalingskonto i Danmark, med de i § 9 nævnte tjenesteydelser, medmindre pengeinstituttet på anden måde har viden herom.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 3*, kan et pengeinstitut nægte at oprette en basal betalingskonto, hvis dette sker for at forhindre forbrugeren i at misbruge sin ret til at have adgang til en basal betalingskonto, fordi denne har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, som eksempelvis dokumentfalsk, røveri eller hacking. Pengeinstituttet kan dog ikke nægte at oprette en basal betalingskonto over for forbrugeren på det tidspunkt, hvor den kriminelle handling ikke længere fremgår af forbrugerens straffeattest.

Ifølge forslaget til *stk. 3, nr. 4*, kan et pengeinstitut afslå at åbne en basal betalingskonto, såfremt forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte. Pengeinstitutter skal derfor ikke acceptere kunder, som eksempelvis optræder voldeligt eller forulemper de øvrige kunder i forbindelse med ekspedition i en filial. Bestemmelsen skal fortolkes restriktivt, og pengeinstitutter bør derfor som udgangspunkt først søge at finde andre løsninger, f.eks. ved at afskære kunden fra personlig betjening og henvise denne til at hæve kontanter i en automat.

Gentagne overtræk på en betalingskonto ved brug af betalingskort eller ikke en gyldig adgang til at nægte en kunde adgang til en betalingskonto. Pengeinstituttet kan i stedet tilbyde kunden et betalingskort med saldokontrol, hvorved overtræk undgås.

I forslaget til *stk. 4, 1. pkt.*, fastsættes en regel om, at en ansøgning om en basal betalingskonto skal behandles hurtigst muligt og senest 10 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning. Inden for denne frist skal pengeinstituttet enten åbne en basal betalingskonto eller afslå forbrugerens ansøgning. Der er tale om en absolut frist, som ikke kan forlænges i forbindelse med spidsbelastningsperioder. Overskridelse af tidsfristen medfører ikke, at forbrugeren får krav på at åbne en basal betalingskonto hos det pågældende pengeinstitut. Om beregning af fristen på 10 arbejdsdage henvises til bemærkningerne til forslagens § 8, stk. 2, 2. pkt.

Forslaget til *stk. 4, 2. pkt.*, indeholder endvidere et krav om en vederlagsfri begrundelse for afslag. I medfør af forslaget til *stk. 4, 3. pkt.*, gælder kravet om begrundelse dog ikke, såfremt en begrundelse strider imod hensyn til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Som eksempel kan nævnes, at det følger af hvidvasklovens § 27, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, ledelse og ansatte i disse virksomheder og hos disse personer samt revisorer eller andre, der udfører eller har udført særlige hverv for virksomheden eller personen, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 7, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse af, om der er tale om hvidvask eller terrorfinansiering. Ligeledes fremgår det af forslaget, at afslag kan gives uden begrundelse af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Vurderingen af, om sådanne hensyn konkret gør sig gældende, vil ikke kunne foretages af pengeinstituttet alene, men vil også involvere en offentlig myndighed. De nævnte undtagelsesadgange skal fortolkes meget restriktivt.

Derudover indeholder forslaget til *stk. 4, 4. og 5. pkt.*, en række formkrav til en begrundelse for afslaget, herunder at dette skal gives skriftligt eller på andet varigt medium og indeholde nærmere oplysninger om forbrugerens mulighed for at påklage afgørelsen til Pengeinstitutankenævnet og for at kontakte Finanstilsynet. Såfremt en forbruger får et afslag, som vedkommende mener, er uberettiget, vil forbrugeren kunne klage til Pengeinstitutankenævnet, der vil kunne vurdere, om forbrugeren i det enkelte tilfælde er berettiget til at få en basal betalingskonto. Det vil endvidere være muligt for forbrugeren at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet, som vil have mulighed for generelt at vurdere om pengeinstituttet efterlever

lovforslagets regler om afslag, herunder vurdere om pengeinstituttets forretningsgange lever op til den foreslåede bestemmelse.

Det foreslåede *stk. 5* skal sikre, at alle forbrugere har adgang til en basal betalingskonto uden samtidig at være nødt til at indgå aftale om yderligere finansielle tjenesteydelser, som ikke er tilknyttet en basal betalingskonto eller aktier, andele eller garantbeviser, medmindre aktiebesiddelse eller besiddelse af andele eller garantbeviser er en betingelse for alle instituttets kunder. Sådanne krav, eksempelvis krav om en forsikring, ville i praksis kunne medføre, at mindre formuende forbrugere vil blive afskåret fra adgangen til en basal betalingskonto. I praksis er det kun visse andelskasser, der i dag stiller krav om, at alle kunder skal være andelshavere.

Til § 12

Forslaget til § 12, stk. 1-3, gennemfører artikel 18 i betalingskontodirektivet angående det gebyr, som et pengeinstitut kan opkræve enten for at tilbyde en basal betalingskonto eller i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.

Ifølge forslagets *stk. 1* skal en basal betalingskonto tilbydes vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Fastsættelsen af, hvad der er et rimeligt gebyr, er nærmere reguleret i forslaget til § 12, stk. 3.

Det fremgår videre af forslaget til *stk. 2*, at et pengeinstitut også har mulighed for at pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto, eksempelvis manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger ved brug af netbank.

Forslaget til *stk. 3*, fastlægger de kriterier, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr. Disse kriterier medfører, at begrebet »et rimeligt gebyr« er et dynamisk begreb, der til enhver tid skal afspejle forbrugernes købekraft, det gennemsnitlige gebyrniveau og pengeinstituttets omkostninger. Opregningen er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge et rimeligt gebyr individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde.

Ved fastlæggelsen af gebyrets størrelse vil der skulle tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 1*. Dette skal sikre, at gebyrets størrelse ikke afholder forbrugere fra at oprette en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af indkomstniveauet i Danmark vil der blive taget udgangspunkt i oplysninger fra Danmarks Statistik.

Der skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 3, nr. 2*, tages hensyn til de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti. Selvom bestemmelsen ikke forbyder gebyrer over det gennemsnitlige niveau, vil dette moment kunne bidrage til, at et gebyr ikke vil blive anset for at være rimeligt. Bestemmelsen henviser til de gennemsnitlige gebyrer for betalingskonti. Herved sikres det, at der tages højde for det generelle gebyrniveau for betalingskonti og ikke kun niveauet for basale betalingskonti ved fastlæggelsen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 3, nr. 3*, at pengeinstituttets omkostninger samt en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere vil indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt. Omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger. Ved direkte omkostninger forstås

omkostninger, som direkte kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto. Indirekte omkostninger omfatter eksempelvis omkostninger til husleje og andre omkostninger, der ikke direkte kan henføres til udbuddet af en basal betalingskonto. Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.3.

Kriterierne i § 12, stk. 3, indgår i en samlet vurdering af, om et gebyr er rimeligt. Hvis et pengeinstitut har meget høje omkostninger, og dette medfører, at gebyret ligger over det gennemsnitligt opkrævede gebyr, jf. stk. 3, nr. 2, eller ikke står i et rimeligt forhold til indkomstniveauet i Danmark, vil dette kunne medføre, at gebyret ikke anses for at være et rimeligt gebyr. Hvis det derimod viser sig, at et gebyr svarer til det gennemsnitligt opkrævede gebyr for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, vil dette som udgangspunkt blive anset som rimeligt.

Det påhviler det enkelte pengeinstitut at fastsætte størrelsen for et rimeligt gebyr i henhold til de opregnede kriterier ud fra forholdene i det enkelte pengeinstitut. Da Finanstilsynet, jf. lovforslagets § 14, skal føre tilsyn med denne lov, vil Finanstilsynet som led i sin virksomhed have til opgave at overvåge, at pengeinstitutterne ikke opkræver et urimeligt gebyr for en basal betalingskonto.

Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, der er i strid med stk. 1 og 2. I denne situation vil Finanstilsynet underrette Forbrugerombudsmanden, jf. forslagens § 16, der herefter vil kunne anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb, jf. forslagens § 15, 1. pkt.

Forslaget til *stk. 4* gennemfører artikel 17, stk. 5, i betalingstjenestedirektivet. Det fremgår således af forslaget, at et gebyr for en basal betalingskonto ikke må være afhængigt af antallet af gennemførte tjenesteydelser, jf. § 9, stk. 1, nr. 1-2 og nr. 3, litra b. Dette gælder derfor ikke direkte debiteringer, jf. § 9, stk. 1, nr. 3, litra a, og kredittransaktioner, jf. § 9, stk. 1, nr. 3, litra c. Derudover fremgår det af *stk. 4, 2. pkt.*, at det ligeledes er muligt at opkræve gebyrer, som er afhængig af antallet af transaktioner med et kreditkort. For transaktioner med direkte debiteringer, kredittransaktioner og kreditkort vil et pengeinstitut derfor godt kunne opkræve et gebyr, der afhænger af antallet af gennemførte transaktioner. Disse gebyrer skal dog være rimelige, jf. kriterierne i stk. 3. Hvis pengeinstituttet vælger at tage særskilt betaling for disse tjenesteydelser, kan omkostningerne hertil ikke indgå i vurderingen af, hvad der er et rimeligt gebyr ved en basal betalingskonto.

Det følger af artikel 17, stk. 6, i direktivet, at medlemslandene kan fastsætte et minimumsantal af operationer for så vidt angår direkte debiteringer og transaktioner med kreditkort, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer. Det vurderes, at denne bestemmelse ikke bør gennemføres i dansk ret, idet den foreslåede § 12, stk. 4, vurderes at give en tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse.

Til § 13

Med forslaget til § 13 gennemføres artikel 19 i betalingskontodirektivet.

Forslaget angiver i § 13, stk. 1, nr. 1-6, en udtømmende opregning af de situationer, hvor et pengeinstitut kan opsigge en rammeaftale, der giver adgang til en basal betalingskonto. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 11, der fastsætter betingelserne for, at et pengeinstitut er forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto.

Hvis en forbruger anvender den basale betalingskonto til strafbare formål, som eksempelvis hvidvask, vil dette, jf. forslaget *stk. 1, nr. 1*, være en gyldig opsigelsesgrund.

I de tilfælde, hvor en forbruger eller tredjemand ikke har foretaget nogen transaktioner på den basale betalingskonto i over 24 måneder, vil kontoen kunne opsiges, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 2*. Forbrugeren har i dette tilfælde typisk ikke behov for den pågældende konto. En forbruger vil dog være berettiget til efterfølgende at oprette en ny basal betalingskonto hos pengeinstituttet, hvis betingelserne efter forslaget til § 11, stk. 1, er opfyldt.

Hvis en forbruger har givet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag, vil pengeinstituttet være berettiget til at opsiges kontoen, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 3*. Bestemmelsen vil finde anvendelse i de tilfælde, hvor pengeinstituttet ville have været berettiget til at afslå at åbne en basal betalingskonto, fordi betingelserne i § 11 ikke var opfyldt. Som eksempel kan nævnes, at forbrugeren har givet urigtige oplysninger om sin interesse i at åbne en basal betalingskonto, jf. forslaget til § 11, stk. 3, nr. 1.

Et pengeinstitut vil, jf. det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, være berettiget til at opsiges en rammeaftale om en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke længere har lovligt ophold i et EU/EØS-land. Bestemmelsen svarer til forslaget til § 11, stk. 2, hvorefter retten til en basal betalingskonto finder anvendelse for forbrugere med lovligt ophold i et EU/EØS-land og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udsendes af retlige eller faktiske grunde.

Hvis et pengeinstitut bliver bekendt med, at forbrugeren har åbnet en anden betalingskonto i Danmark, der gør det muligt at anvende de i § 9 anførte tjenesteydelser, vil instituttet kunne opsiges betalingskontoen, jf. forslaget til *stk. 1, nr. 5*. Bestemmelsen finder derfor ikke anvendelse, hvis forbrugeren i et andet pengeinstitut har oprettet en opsparingskonto eller en betalingskonto, hvor der kun er adgang til enkelte af de i § 9 anførte tjenesteydelser.

Forslaget til *stk. 1, nr. 6*, gør det endvidere muligt at opsiges en betalingskonto, hvis en forbruger misbruger sin ret til adgang til en basal betalingskonto, fordi denne har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet, eksempelvis dokumentfalsk, røveri eller hacking.

Forslaget til *stk. 1, nr. 7*, gør det muligt for et pengeinstitut at opsiges en rammeaftale om en basal betalingskonto, såfremt forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte. Pengeinstitutter skal derfor ikke acceptere kunder, som eksempelvis optræder voldeligt eller forulemper de øvrige kunder i forbindelse ekspedition i en filial. Bestemmelsen skal dog fortolkes restriktivt, og pengeinstitutter bør derfor som udgangspunkt først søge at finde andre løsninger, f.eks. ved at afskære kunden fra personlig betjening og henvise denne til at hæve kontanter i en automat.

Efter forslaget til *stk. 1, nr. 8*, er det endvidere en lovlig grund til at opsiges en rammeaftale, at kunden anvender sin basale betalingskonto til erhvervsmæssige formål. Det er kun forbrugere, der har ret til at åbne en basal betalingskonto. Erhvervsdrivende har derimod ikke krav på at åbne en basal betalingskonto. Såfremt en forbruger samtidig driver erhvervsmæssig virksomhed, vil brug af den private konto til transaktioner i forbindelse med denne virksomhed være en opsigelsesgrund. Det forudsættes dog, at der ikke er tale om en enkeltstående transaktion.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2, 1. pkt.*, at en opsigelse skal indeholde en begrundelse for opsigelsen i papirform eller på andet varigt medium, ligesom det ikke vil være berettiget at opkræve vederlag for opsigelsen. Opsigelsen skal endvidere ske med mindst 2 måneders varsel. Dog vil der i henhold til forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, kunne ske undtagelse fra både varslingsens længde og kravet om begrundelse, hvis dette kan begrundes i hensynet til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. nærmere bemærkningerne til forslagets § 11, stk. 4, 3. pkt. Ligeledes fremgår det af forslaget, at afslag kan gives uden begrundelse af hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Vurderingen af, om sådanne hensyn konkret gør sig gældende, vil ikke kunne foretages af pengeinstituttet alene, men vil også involvere en offentlig myndighed. De nævnte undtagelsesadgange skal fortolkes meget restriktivt.

Derudover anføres det i forslaget til *stk. 2, 3. pkt.*, at i de tilfælde hvor kontoen anvendes til ulovlige formål, jf. forslaget til § 13, stk. 1, nr. 1, eller hvis opsigelsen er begrundet i, at forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en basal betalingskonto i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag, jf. forslaget til § 13, stk. 1, nr. 3, har opsigelsen øjeblikkelig virkning. Det samme gælder i det tilfælde, hvor en opsigelse er begrundet i, at forbrugeren har begået strafbare handlinger mod betalingsinstituttet, og pengeinstituttet derfor vil forhindre forbrugeren i at misbruge sin basale betalingskonto, jf. forslaget til § 13, stk. 1, nr. 6.

Adgangen til at opsiges en rammeaftale for en basal betalingskonto skal forstås i overensstemmelse med § 51 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, der i stk. 2 fastsætter, at det kan aftales, at en betalingstjenesteudbyder kan opsiges en rammeaftale med mindst 2 måneders varsel. Når der er tale om opsigelse af en basal betalingskonto følger det, at opsigelsen skal være begrundet med de i forslagets § 13, stk. 1, nævnte betingelser.

Endelig fremgår det af forslaget til *stk. 2, 4. pkt.*, at en opsigelse skal indeholde oplysning om proceduren for at klage over opsigelsen til Pengeinstitutankenævnet, og om forbrugers ret til at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet samt relevante kontaktoplysninger. Mener en forbruger, at en opsigelse er uberettiget, vil forbrugeren kunne klage til Pengeinstitutankenævnet. Det vil endvidere være muligt for forbrugeren at forelægge afgørelsen for Finanstilsynet, der vil have mulighed for generelt at vurdere om pengeinstituttet efterlever reglerne om opsigelse, herunder vurdere om pengeinstituttets forretningsgange lever op til den foreslåede bestemmelse.

Til § 14

Med forslaget til § 14 gennemføres artikel 21, stk. 1, i betalingskontodirektivet. I forslaget fastlægges de nærmere rammer for Finanstilsynets virksomhed og tilsyn med denne lov.

I *stk. 1* foreslås det, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelse af loven og regler udstedt i medfør heraf. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelse af forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Heri ligger, at Finanstilsynet fører tilsyn med efterlevelse af de forordninger, som Kommissionen kan udstede i medfør af betalingskontodirektivet (niveau 2-regulering), og som er umiddelbart gældende i medlemslandene. Eksempelvis er der i artikel 5, stk. 4, i direktivet hjemmel til, at Kommissionen kan vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for et standardiseret præsenteringsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor udarbejdet af EBA.

Finanstilsynets behandling af spørgsmål om overtrædelse af disse regler vil ofte opstå på baggrund af en klage fra en forbruger. Finanstilsynet kan dog også behandle et spørgsmål af egen drift eller efter anmodning herom fra sin bestyrelse eller fra Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager samt mulighed for at gøre opmærksom på mere generelle forhold, som Forbrugerombudsmanden finder, er urimelige i forhold til forbrugerne. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at behandle alle sager på forbrugerområdet, som Finanstilsynet får forelagt. Sager, hvor privatpersoner ønsker en afgørelse af en konkret tvist, skal som i forbindelse med det øvrige forbrugertilsyn på det finansielle område, afgøres af de private finansielle ankenævn, der i dette tilfælde vil være Pengeinstitutankenævnet. En forbruger kan tillige indbringe sagen for domstolene.

Det følger af forslaget *stk. 2, 1. pkt.*, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med loven og regler udstedt i medfør heraf samt i tilsynet med forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiell virksomhed.

Med forslaget vil bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, skulle træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over risikoplysninger m.v. Med bestemmelsen vil Finanstilsynets bestyrelse eksempelvis være kompetent til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret betalingstjenesteudbyder, men bestyrelsen vil også være kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets praksis, hvor der ikke nødvendigvis er en konkret betalingstjenesteudbyder, som reaktionen retter sig mod.

En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger for en eller flere virksomheder eller hele branchen kan f.eks. være afgørelser, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Derudover skal bestyrelsen, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed, træffe beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning og, jf. § 345, stk. 7, nr. 7, godkende regler og vejledninger, som Finanstilsynet er bemyndiget til at udstede i medfør af nærværende lovforslag.

Ved regler forstås bekendtgørelser og cirkulærer.

Ligeledes skal Finanstilsynets bestyrelse godkende de vejledninger, som Finanstilsynet måtte finde behov for at udstede i medfør af loven. Forslaget skal ses som en naturlig konsekvens af bestyrelsens øvrige beføjelser, idet vejledninger dels er en kodificering af praksis i henhold til loven, som bestyrelsen med tiden vil fastlægge, og dels angiver fortolkningsbidrag m.v. vedrørende lovens bestemmelser. En vejledning retter sig mod de virksomheder, der skal administrere de regler, som vejledningen udmønter, og forklarer, hvad virksomhederne i praksis skal gøre for at efterleve lovgivningens regler. En vejledning indeholder ikke lovkrav eller regler, men derimod en vejledning til forståelse af den lovmæssige regulering.

I medfør af forslaget til *stk. 2, 2. pkt.*, finder § 345, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed tilsvarende anvendelse, hvilket medfører, at Forbrugerombudsmanden indkaldes ved bestyrelsens behandling af sager

efter denne lov, det vil sige, hvis der er tale om sager af principiel karakter, eller sager som har videregående betydelige følger. Forbrugerombudsmandens beføjelser omfatter også stemmeret ved bestyrelsens behandling af disse sager.

Det findes ikke relevant i nærværende lovforslag at omtale de øvrige bestemmelser i § 345 i lov om finansiel virksomhed. Der henvises derimod til bemærkningerne til § 345 i L 133 af 7. februar 2014 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love.

Til § 15

Det følger af den foreslåede § 15, 1. pkt., at Forbrugerombudsmanden, svarende til hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning, får mulighed for at anlægge en civil sag, hvis en virksomhed ikke handler i overensstemmelse med denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan allerede i dag efter markedsføringsloven anlægge forbudssager mod finansielle virksomheder på de områder, hvor erhvervs- og vækstministeren ikke udsteder regler om god skik.

Som det fremgår af forslaget til § 14, stk. 1, fører Finanstilsynet tilsyn med lovens efterlevelse. Forbrugerombudsmanden har i den forbindelse mulighed for at gøre Finanstilsynet opmærksom på konkrete sager.

Den foreslåede bestemmelse i § 15, 1. pkt., skal sikre, at Forbrugerombudsmanden ikke afskæres fra at indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være principiel eller af vidtgående betydning.

Forbrugerombudsmanden har endvidere adgang til at anlægge sager om civilretlige krav, herunder krav om erstatning og tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede beløb mv. I sådanne sager følger det af forslaget til § 15, 1. pkt., at § 20, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven om bl.a. erstatningssøgsmål finder tilsvarende anvendelse, og at Forbrugerombudsmanden har hjemmel efter § 23, stk. 1, i markedsføringsloven til at forhandle med virksomhederne med henblik på at opnå en eventuel forligsmæssig løsning af sagen. Forslaget tilsigter i øvrigt ikke nogen ændring i det forhold, at Finanstilsynet har kompetence til at træffe afgørelse m.v. i sager om god skik.

Endelig kan Forbrugerombudsmanden kræve oplysninger efter § 22, stk. 2, markedsføringslovens § med henblik på bl.a. vurderingen af mulighederne for anlæggelse af søgsmålet og afgrænsningen heraf, f.eks. i forbindelse med gruppesøgsmål.

Det er ikke hensigten, at Forbrugerombudsmanden skal behandle konkrete henvendelser fra forbrugere om overtrædelser af denne lov. Sådanne henvendelser skal behandles ved, at Forbrugerombudsmanden oversender henvendelserne til Finanstilsynet eller henviser forbrugeren til at indbringe sagen for et af de finansielle klagenævn, som vil være Pengeinstitutankenævnet, hvis der er tale om en konkret formueretlig tvist mellem forbrugeren og en virksomhed. Derimod kan henvendelser fra forbrugere i lighed med oplys-

ninger i pressen, udtalelser fra organisationer og rapporter om det finansielle område danne baggrund for Forbrugerombudsmandens vurdering af, om der bør anlægges en retssag.

Efter forslaget til § 15, 2. pkt., følger det, at Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i gruppesøgsmål i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, hvorefter offentlige myndigheder kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, hvis de ved lov er bemyndiget til det.

Det følger af § 254 a, stk. 1, i retsplejeloven, at ensartede krav, som fremsættes på vegne af flere personer, kan behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i dette kapitel.

Den foreslåede bestemmelse omfatter krav, som har sammenhæng med handlinger, der strider mod denne lov.

Til § 16

Efter den foreslåede § 16 skal Finanstilsynet, svarende til hvad der gælder ifølge den øvrige finansielle lovgivning, underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet som led i sin virksomhed bliver bekendt med, at en betalingstjenesteudbyders kunder kan have lidt tab som følge af, at betalingstjenesteudbyderen har overtrådt denne lov og forordninger udstedt i medfør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Forbrugerombudsmanden har da mulighed for efter den foreslåede § 15 at hjælpe forbrugerne i konkrete sager på det finansielle område ved at anlægge gruppesøgsmål eller ved at indtræde som mandatar efter retsplejelovens almindelige regler i civile retssager. Finanstilsynets underretning af Forbrugerombudsmanden i henhold til det foreslåede § 16 er derfor vigtig for at sikre forbrugerbeskyttelsen på det finansielle område. Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at Finanstilsynet som led i sin tilsynsvirksomhed skal være særlig opmærksom på sager, hvor kunderne kan have lidt tab for at kunne opfylde sin underretningspligt. Finanstilsynet skal orientere Forbrugerombudsmanden senest i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse i sagen.

§ 16 sikrer Forbrugerombudsmanden oplysninger om alle sager på det finansielle område, hvor kunderne kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for bestyrelsen, hvor Forbrugerombudsmanden deltager i sager på forbrugerområdet.

Til § 17

Med det foreslåede *stk. 1* fastlægges en pligt for betalingstjenesteudbydere omfattet af loven til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, herunder oplysninger til afgørelse af, om et forhold falder ind under bestemmelserne i denne lov eller regler udstedt i medfør loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Bestemmelsen svarer til bestemmelserne i den gældende tilsynslovgivning om udlevering af oplysninger til Finanstilsynet, jf. § 347, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

I henhold til forslaget til *stk. 2* fastlægges det, at Finanstilsynet som et led i sit tilsyn kan udføre inspektioner på stedet hos en betalingstjenesteudbyder omfattet af lovforslaget. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet kan skaffe sig indseende med aktiviteter inden for en virksomhed omfattet af dette lovforslag med henblik på udøvelse af tilsyn.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at der efter en inspektion hos en betalingstjenesteudbyder skal afholdes et afsluttende møde med betalingstjenesteudbyderen, hvor Finanstilsynet meddeler sine konklusioner på inspektionen.

For at Finanstilsynet ikke i en konkret sag yder vejledning på en sådan måde, at Finanstilsynet er afskåret fra at træffe afgørelse i samme sag, foreslås det, at Finanstilsynet alene skal meddele sine konklusioner på inspektionen, herunder om de forhold, som efterfølgende skal indgå i rapporten til betalingstjenesteudbyderens ledelse, jf. bemærkningerne til *stk. 4*.

Hvis betalingstjenesteudbyderen i henhold til konklusionen ikke overholder nærværende lov, vil konklusionen indeholde krav til betalingstjenesteudbyderen om, at forholdene lovliggøres.

Ifølge *stk. 4*, skal Finanstilsynet efter et inspektionsbesøg fremsende en skriftlig rapport med de væsentligste konklusioner til betalingstjenesteudbyderens ledelse.

Rapporten kan på samme måde som Finanstilsynets konklusioner på mødet anført i *stk. 3* omfatte lovovertrædelser, hvor Finanstilsynet kræver, at betalingstjenesteudbyderen lovliggør forholdene.

Hvis undersøgelsen ikke har givet anledning til væsentlige konklusioner, er der ikke krav om fremsendelse af en rapport til betalingstjenesteudbyderen.

Finanstilsynet kan vælge at sende et særskilt brev til betalingstjenesteudbyderens ledelse med konklusioner, der er mindre væsentlige, og som derfor ikke er med i rapporten til ledelsen.

Efter det foreslåede *stk. 5* har Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at få adgang til lokaler hos en betalingstjenesteudbyder omfattet af lovforslaget.

Beskyttelsen efter § 72 i grundloven, som omhandler boligens ukrænkelighed, omfatter både bolig og erhverv. Indgreb kan kun ske på grundlag af forudgående retskendelse, medmindre loven indeholder en særegen hjemmel til, at retskendelse er unødvendig. Den foreslåede § 17 indeholder en særlig undtagelse fra kravet om indhentelse af forudgående retskendelse i § 72 i grundloven.

Finanstilsynet har som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler og således ikke til private boliger. I tilfælde hvor en virksomhed er af sådan en størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Finanstilsynet har behov for at kunne udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder måtte nægte at give Finanstilsynet de til brug for tilsynsvirksomheden nødvendige oplysninger eller modvirker et inspektionsbesøg. Det kan eksempelvis dreje sig om situationer, hvor en betalingstjenesteudbyder undtagelsesvist nægter Finanstilsynet adgang til betalingstjenesteudbyderen i

forbindelse med et ordinært inspektionsbesøg. Der kan også være tale om en krisesituation, der kræver, at Finanstilsynet skridder til omgående handling, og hvor en umiddelbar adgang til betalingstjenesteudbyderen er en forudsætning for at håndtere situationen.

Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en betalingstjenesteudbyders forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger.

Finanstilsynets mulighed for at få adgang uden retskendelse kan kun anvendes i tilsynsmæssigt øje-med. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse, jf. retssikkerhedslovens § 9.

Når Finanstilsynet skønner det nødvendigt at få adgang til betalingstjenesteudbydere omfattet af dette lovforslag uden retskendelse, skal dette ske i overensstemmelse med retssikkerhedslovens regler.

Til § 18

Forslaget til § 18 svarer til de tilsvarende bestemmelser i den øvrige finansielle lovgivning. Bestemmelsen vedrører rekursadgang til Erhvervsankenævnet i forbindelse med, at Finanstilsynet træffer afgørelse efter tilsynslovgivningen.

Bestemmelsen omfatter kun afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet. Erhvervsankenævnet er endvidere klageinstans for aktindsigtsspørgsmål. Erhvervsankenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Til § 19

Forslaget til § 19 implementerer artikel 26, stk. 2, i betalingskontodirektivet om offentliggørelse af administrative sanktioner.

Med forslaget til *stk. 1* følger det, at reaktioner givet til en betalingstjenesteudbyder omfattet af loven i henhold til § 14, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres med angivelse af navnet på betalingstjenesteudbyderen. Offentliggørelse skal ske på både betalingstjenesteudbyderens og Finanstilsynets hjemmeside.

Med betalingstjenesteudbyderens hjemmeside menes den hjemmeside, som betalingstjenesteudbyderen normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om betalingstjenesteudbyderen selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer betalingstjenesteudbyderen eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Hvis reaktionen eksempelvis retter sig mod et datterselskab i en koncern, er det på datterselskabets hjemmeside, at reaktionen skal offentliggøres, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af reaktionen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som man kommer ind på, når man vil anvende betalingstjenesteudbyderens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil

knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af reaktionen, og kommentarerne skal være klart adskilt fra denne.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en hjemmeside, skal offentliggørelse alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af reaktionen skal ske hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter, at betalingstjenesteudbyderen har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Ved offentliggørelsen af reaktionen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal betalingstjenesteudbyderen efter lov om værdipapirhandel m.v. udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse af reaktionen afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen af reaktionen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Fjernelse af reaktionen fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

I lovforslaget er der ikke angivet et tidspunkt for, hvornår Finanstilsynet skal offentliggøre en reaktion. Det er dog hensigten, at offentliggørelsen som udgangspunkt sker senest dagen efter, at der er truffet afgørelse eller beslutning om at meddele reaktionen. Finanstilsynet orienterer forinden den pågældende betalingstjenesteudbyder, hvis navn vil fremgå af offentliggørelsen, om den forestående offentliggørelse, således at betalingstjenesteudbyderen har mulighed for at kunne forberede sig herpå.

Der kan alene ske offentliggørelse af navnet på en betalingstjenesteudbyder, der er en juridisk person. Derimod kan der ikke offentliggøres reaktioner med navns nævnelse, som angår fysiske personer. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, er disse omfattet af begrebet personoplysninger i henhold til persondataloven. Det bemærkes, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt lovgivningen og modtaget påbud og påtaler, er at anse for oplysninger om andre rent private forhold i henhold til persondatalovens § 8. Der kan ikke inden for persondatalovens rammer ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, som beskrevet i lovforslaget. Den foreslåede bestemmelse udgør således en fravigelse af persondatalovens regler. Artikel 7 i databeskyttelsesdirektivets (direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995) fastsætter bl.a., at behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt. Det vurderes, at den foreslåede fravigelse ligger inden for databeskyttelsesdirektivets rammer. Der er herved lagt vægt på, at fravigelsen er nødvendig for at gennemføre artikel 26, stk. 2, i betalingskontodirektivet. Der er desuden lagt vægt på, at de øvrige bestemmelser i persondataloven finder anvendelse.

Ved en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning, jf. § 14, stk. 2, i nærværende lovforslag, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed, er det kun Finanstilsynet, som forpligtes til at offentliggøre en sådan beslutning på sin hjemmeside. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelse,

hvis beslutningen vedrører en juridisk person. Hvis der derimod er tale om fysiske personer vil der ikke ske offentliggørelse. Herudover kan der ikke ske offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil kunne skade den politimæssige efterforskning, eller hvis den vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til.

Oversendelse af sager til politimæssig efterforskning er en processuel beslutning, som ikke kan påklages. Det forudsættes, at offentliggørelse af en beslutning om at oversende en sag til politimæssig efterforskning alene sker efter høring af den relevante politimyndighed. Det kan aftales med anklagemyndigheden, at visse sagskategorier kan offentliggøres uden forudgående høring.

I forbindelse med Finanstilsynets bestyrelses behandling af sager om afgivelse af reaktioner træffer bestyrelsen også beslutning om offentliggørelse. Udkast til bestyrelsens reaktion vil derfor indeholde en indstilling vedrørende offentliggørelse. Hvis en eller flere af undtagelserne til offentliggørelsespligten gør sig gældende, vil dette således fremgå af udkastet til afgørelse. Undtagelserne til offentliggørelsespligten fremgår af det foreslåede § 19, stk. 3, jf. nærmere herom nedenfor. Hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres, vil et udkast til pressemeddelelse blive vedlagt udkastet til reaktionen. Beslutningen om offentliggørelse er endelig og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Finanstilsynets bestyrelse kan blive mødt med krav om erstatning, jf. de almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningspligt. Dette vil kunne ske, hvis bestyrelsen træffer beslutning om offentliggørelse, men hvor en domstol efterfølgende vurderer, at der ikke skulle have været sket offentliggørelse, og at Finanstilsynet som følge af dette kan ifalde et erstatningsansvar. Udbetaling af en erstatning kræver dog blandt andet, at betalingstjenesteudbyderen kan dokumentere, at den har lidt et økonomisk tab, der kan henføres direkte til den fejlagtige offentliggørelse.

Bestyrelsens beslutning om offentliggørelse skal i det hele følge de almindelige forvaltningsretlige principper. Dertil kommer, at det følger af reglerne for bestyrelsens behandling af sager, at partens sædvanlige ret til partshøring i henhold til forvaltningsloven tillige omfatter udkastet til afgørelsen. Det betyder, at udkast til bestyrelsens reaktion i sin helhed skal sendes i partshøring hos de berørte betalingstjenesteudbydere. Betalingstjenesteudbyderen vil i forbindelse med høringen få mulighed for at kommentere på selve indstillingen i relation til spørgsmålet om offentliggørelse, samt – hvis det indstilles, at reaktionen offentliggøres – hvilke oplysninger, betalingstjenesteudbyderen eventuelt finder, bør fjernes fra udkastet til pressemeddelelse inden offentliggørelse.

Hvis offentliggørelse med navn i en konkret sag ikke vil kunne ske, vil det fortsat være muligt for Finanstilsynet at offentliggøre afgørelsen i anonymiseret form. Det forudsætter dog, at man ikke ud fra beskrivelsen af sagens faktum med stor sandsynlighed kan udlede, hvilken betalingstjenesteudbyder reaktionen vedrører.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at den også omfatter reaktioner givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt beslutninger om at overgive sager efter lovforslaget eller regler udstedt i medfør af lovforslaget eller efter forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet til politimæssig efterforskning, som er truffet af Finanstilsynet, uden at sagen har været behandlet af Finanstilsynets bestyrelse. Finanstilsynet vil ved behandlingen af disse sager følge samme praksis som Finanstilsynets bestyrelse gør i tilsvarende sager, herunder også i forhold til eventuel høring af parten og den relevante

politimyndighed. Derudover gælder i øvrigt reglerne om blandt andet erstatningspligt, anonymisering og aktindsigt i de pågældende sager, som beskrevet i bemærkningerne ovenfor.

Reaktioner givet i henhold til denne lovs § 14, stk. 2, jf. § 345, stk. 7, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 3

Hvis en reaktion, der offentliggøres i henhold til § 19, stk. 1, 1. pkt., indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af Finanstilsynets offentliggørelse, og status samt det efterfølgende resultat af anken skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Med forslaget til *stk. 2* får de betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af loven, pligt til at offentliggøre udfaldet af en straffesag på virksomhedens hjemmeside, når der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde, ligesom Finanstilsynet skal offentliggøre sådanne resultater på Finanstilsynets hjemmeside.

Af forslaget følger, at offentliggørelsen skal ske på betalingstjenesteudbyderens hjemmeside hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter, der er faldet fældende dom eller vedtaget bøde eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om værdipapirhandel m.v. Hvis den fældende dom eller afgørelse ikke er endelig, eller hvis den er anket eller genoptaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Pligten til at offentliggøre domme og afgørelser gælder således, selvom en dom eller afgørelse ikke er endelig.

Med betalingstjenesteudbyderens hjemmeside menes den hjemmeside, som betalingstjenesteudbyderen normalt anvender til kommunikation med kunder m.v. Det er ikke afgørende, om betalingstjenesteudbyderen selv ejer hjemmesiden. Kommunikerer betalingstjenesteudbyderen eksempelvis via en koncernhjemmeside, er det denne hjemmeside, der skal anvendes. Hvis dommen eller bøden eksempelvis retter sig mod et datterselskab i en koncern, skal offentliggørelse ske på datterselskabets hjemmeside, uanset om hjemmesiden måtte være ejet af moderselskabet eller et koncernforbundet selskab. Betalingstjenesteudbyderens offentliggørelse af dommen eller bødevedtagelsen skal ske med et link på forsiden. Med forsiden menes hjemmesidens indgangsside eller den side, som er tænkt til at være den første side, som kunderne m.v. kommer ind på, når de vil anvende betalingstjenesteudbyderens hjemmeside. Det skal af linket (og en eventuel dertil knyttet tekst) tydeligt fremgå, at der er tale om en dom, bødevedtagelse. Hvis betalingstjenesteudbyderen kommenterer dommen eller bødevedtagelsen, skal dette ske i forlængelse af gengivelsen, og kommentarerne skal være klart adskilt herfra. Når betalingstjenesteudbyderen har offentliggjort dommen eller bødevedtagelsen, skal betalingstjenesteudbyderen give Finanstilsynet meddelelse herom, herunder fremsende kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen eller bødevedtagelsen eller et resumé heraf på Finanstilsynets hjemmeside.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en hjemmeside, sker offentliggørelse alene på Finanstilsynets hjemmeside.

Fjernelse af informationerne fra betalingstjenesteudbyderens hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som betalingstjenesteudbyderen anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder og tidligst efter førstkommande generalforsamling eller repræsentantskabsmøde.

Ved offentliggørelsen skal lov om værdipapirhandel m.v. iagttages, hvilket kan have betydning for, hvor hurtigt der skal ske offentliggørelse. Skal betalingstjenesteudbyderen efter disse regler udsende en selskabsmeddelelse, skal offentliggørelse afvente selskabsmeddelelsen. Kan selskabet udsætte offentliggørelsen, fordi det vil skade berettigede interesser for selskabet at offentliggøre forholdet, jf. § 27, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., vil offentliggørelsen skulle afvente, at hensynet bag hemmeligholdelsen bortfalder.

Pligten til at offentliggøre oplysninger om en fældende dom eller en vedtaget bøde gælder kun for juridiske personer.

Det foreslåede *stk. 3* indeholder undtagelserne til det klare udgangspunkt om offentliggørelse med angivelse af betalingstjenesteudbyderens navn. Det drejer sig om de tilfælde, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for betalingstjenesteudbyderen, eller hvor en offentliggørelse vil kunne skade en politimæssig efterforskning. Det forhold, at offentliggørelse af en betalingstjenesteudbyders navn vil kunne medføre tab af kunder, eller at en offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden, vil ikke i sig selv være nok til at undtage for offentliggørelse. Den foreslåede undtagelse finder således kun anvendelse på de tilfælde, hvor betalings-tjenesteudbyderens væsentlige interesser krænkes. I forbindelse med offentliggørelse af politianmeldelser skal der derfor foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der henvises til bemærkningerne ovenfor til § 19, stk. 1.

Videre fremgår det af det foreslåede *stk. 3*, at offentliggørelsen ikke må indeholde oplysninger omfattet af § 30 i offentlighedsloven, hvilket bl.a. vil være oplysninger om betalingstjenesteudbyderens private kunders økonomiske forhold, jf. § 30, nr. 1. For så vidt angår interessentskaber, hvor en eller flere interessenter er fysiske personer, vil oplysninger om interessentskabet, som reaktionen, den fældende dom eller den vedtagne bøde retter sig imod, ikke kunne undtages efter § 30, nr. 1. Oplysninger, som er af væsentlig økonomisk betydning for virksomheden, såsom erhvervshemmeligheder, vil efter omstændighederne være omfattet af § 30, nr. 2. Finder Finanstilsynet det nødvendigt at offentliggøre oplysninger om fysiske personer, der ikke er omfattet af § 30, nr. 1, i offentlighedsloven, finder persondatalovens regler i øvrigt anvendelse.

For så vidt angår fortrolige oplysninger, der er modtaget fra finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for EU, fremgår det til sidst af forslaget til *stk. 3*, at disse oplysninger ikke må offentliggøres, medmindre tilsynsmyndighederne har givet deres udtrykkelige samtykke hertil.

Det foreslås i *stk. 4*, at hvis offentliggørelse af en reaktion er blevet undladt på grund af tungtvejende hensyn til betalingstjenesteudbyderen eller efterforskning, og disse hensyn efterfølgende ikke længere gør sig gældende, vil reaktionen samt virksomhedens navn blive offentliggjort. Dette gælder dog kun i en periode op til to år efter reaktionen eller beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. Baggrunden herfor er, at den offentlige interesse i sådanne reaktioner aftager kraftigt hen over tid, og af administrative årsager. På denne baggrund foreslås en grænse på to år. Kravet til efterfølgende offentliggørelse af en reaktion gælder dog kun, hvis der ikke er sket påtaleopgivelse eller tiltalefrafald efter retsplejelovens regler.

I tilfælde hvor Finanstilsynet har offentliggjort, at Finanstilsynet har overgivet en sag til politimæssig efterforskning, foreslås det i *stk. 5* også at gøre det muligt for Finanstilsynet at offentliggøre, såfremt

sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom. Da det ikke er givet, at den betalingstjenesteudbyder, som er blevet politianmeldt, i de foreslåede tilfælde ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til stk. 5 kun ske offentliggørelse, såfremt betalingstjenesteudbyderen anmoder Finanstilsynet herom. Ligeledes er det betalingstjenesteudbyderen selv, som skal sende Finanstilsynet en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller den frikendende dom, idet Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen.

Finanstilsynet skal offentliggøre, at sagen er sluttet uden tiltale, at sagen er sluttet ved tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter stk. 1, 8. pkt., dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynets tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom, skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås endvidere i stk. 5, at Finanstilsynet kan vælge at fjerne oplysningerne om beslutningen om at overgive en sag til politimæssig efterforskning. Det er tiltænkt, at denne mulighed skal finde anvendelse i det tilfælde, hvor betalingstjenesteudbyderen ikke selv anmoder Finanstilsynet om, at der skal ske offentliggørelse af en påtaleopgivelse, et tiltalefrafald eller frifindende dom. Forslaget er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og i at sikre offentligheden et mere retvisende billede af praksis. Finanstilsynet vil i sin vurdering af, hvorvidt en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning skal fjernes fra hjemmesiden, inddrage hensynet til betalingstjenesteudbyderen samt øvrige hensyn, som måtte være relevante i det konkrete tilfælde.

I *stk. 6* foreslås det, at Finanstilsynet på anmodning fra en fysisk eller juridisk person, skal offentliggøre resultatet af en anket eller en genoptaget dom, som har ført til frifindelse af den pågældende person. Da det ikke er givet, at en fysisk eller juridisk person ønsker offentliggørelse af en frifindende dom, skal offentliggørelse kun ske efter anmodning fra personen, som dommen retter sig imod. Ligeledes skal den pågældende person sende en kopi af dommen til Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal offentliggøre den frifindende dom i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter stk. 2, 1. pkt., dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort, at der er faldet hel eller delvis dom i en sag, som vedrører den pågældende person. Oplysningerne om den frifindende dom, skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslås endvidere i stk. 6, at Finanstilsynet kan vælge at fjerne oplysningerne om dommen, der er offentliggjort i medfør af stk. 2, 1. pkt., hvis resultatet af en anke eller genoptagelse er et andet end den ankede eller genoptagede dom. Det er tiltænkt, at denne mulighed skal finde anvendelse i det tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person ikke selv anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre en frifindende dom. Forslaget er begrundet i hensynet til den, som sagen vedrører, og i at sikre offentligheden et mere retvisende billede af praksis. Finanstilsynet vil i sin vurdering af, hvorvidt en dom skal fjernes fra hjemmesiden, inddrage hensynet til den fysiske eller juridiske person samt øvrige hensyn, som måtte være relevante i det konkrete tilfælde.

Til § 20

Det foreslås i § 20, at Finanstilsynet af egen drift skal orientere offentligheden om færdigbehandlede sager efter loven, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet, som er af almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Dette svarer til, hvad der i øvrigt gælder på det finansielle område og på Forbrugerombudsmandens område.

Ifølge forslaget forudsætter Finanstilsynets pligt til at orientere offentligheden om sager, at disse har en almen interesse eller har betydning for forståelsen af reglernes anvendelse. Forud for hver enkelt offentliggørelse skal der derfor foretages en vurdering af, hvorvidt denne betingelse er opfyldt. Det skal dog bemærkes, at selv om Finanstilsynet ikke af sig selv offentliggør virksomhedens navn, vil en person, som anmoder om aktindsigt, dog kunne få navnet oplyst.

Orientering om Finanstilsynets sager skal efter den foreslåede bestemmelse ske, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i en sag.

Bestemmelsen gør det også muligt at offentliggøre Finanstilsynets afgørelse i en sag, hvor Finanstilsynet har fundet, at en virksomhed har handlet i overensstemmelse med denne lov eller de øvrige regler, som der henvises til i § 20. Særligt i tilfælde, hvor sagen har været omtalt i pressen med oplysning om virksomhedens navn, vil det kunne være nærliggende at offentliggøre navnet.

Påtænker Finanstilsynet at offentliggøre en virksomheds navn, vil den berørte virksomhed blive orienteret, inden Finanstilsynet udsender en pressemeddelelse.

For så vidt angår nogle af de bestemmelser, som er omfattet af Finanstilsynets adgang til at foretage offentliggørelse, er overtrædelse heraf sanktioneret med straf. Den foreslåede bestemmelse forhindrer ikke, at Finanstilsynet offentliggør, at en virksomhed vil blive anmeldt til politiet for overtrædelse af en strafbar bestemmelse. Offentliggørelse skal ske med navns nævnelse. En offentliggørelse kan imidlertid have indgribende betydning for den berørte virksomhed. Der skal derfor ved vurderingen af, om der skal ske offentliggørelse, foretages en afvejning af behovet for at offentliggøre en politianmeldelse over for de betænkeligheder, herunder af retssikkerhedsmæssig karakter, som offentliggørelsen kan give anledning til. Der kan ikke i medfør af bestemmelsen ske offentliggørelse af oplysninger om enkeltpersoners strafbare forhold. I det omfang der i øvrigt måtte være personoplysninger, skal offentliggørelse heraf ske inden for persondatalovens rammer.

Til § 21

Den foreslåede bestemmelse i § 21 opregner, hvem der er part i en sag efter loven. Bestemmelsen svarer til det partsbegreb, som anvendes i den øvrige lovgivning på det finansielle område. Bestemmelsen fastslår, hvem der er part i forhold til Finanstilsynets afgørelser og indeholder således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Det følger af det foreslåede 1. pkt., at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de i § 1 nævnte betalingstjenesteudbydere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod. Dette gælder, jf. forslaget til 2. pkt. tilsvarende for sager vedrørende forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Hvis en forbruger klager over en betalingstjenesteudbyders adfærd, vil forbrugeren ikke være part i

sagen. Forbrugerne opnår derfor ikke forvaltningslovens partsrettigheder, men vil i stedet efter offentlighedslovens regler om aktindsigt kunne gøre sig bekendt med de oplysninger, der indgår i Finanstilsynets sag.

Til § 22

Med forslagets *stk. 1*, skabes der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om betalingskonti eller regler, der er udstedt i medfør af lov om betalingskonti, skal foregå digitalt. Bestemmelsen finder også anvendelse på forhold, som er omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Forslaget indebærer, at blandt andet skriftlige henvendelser m.v. til Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af de nævnte regler, ikke anses for behørigt modtaget hos Finanstilsynet, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Finanstilsynet på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. § 7 i forvaltningsloven, at Finanstilsynet må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Finanstilsynet, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. det foreslåede *stk. 3*. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Pligten til at kommunikere digitalt vil også omfatte kommunikation mellem Finanstilsynet og en rådgiver, som optræder på virksomhedens vegne over for Finanstilsynet.

Af bekendtgørelsen, der udmønter bemyndigelsen, vil det komme til at fremgå, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med Finanstilsynet, om hvilke forhold og på hvilken måde.

Indtil videre er det tanken at udnytte den foreslåede bemyndigelse således, at gældende krav om anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation opretholdes samt at gøre anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger og digital kommunikation obligatorisk i videre omfang.

Endvidere er det tanken at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation i øvrigt til og fra Finanstilsynet om forhold, som er omfattet af lov om betalingskonti eller regler udstedt i medfør af lov om betalingskonti, skal foregå digitalt, f.eks. pr. e-mail. Dette gælder også for forhold omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet.

Ved henvendelser til Finanstilsynet kan Finanstilsynet stille krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til Finanstilsynet. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt til at underrette Finanstilsynet om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse.

På sigt kan det komme på tale at udvikle andre digitale løsninger, herunder nye selvbetjeningsløsninger, til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af lovforslaget eller regler udstedt i medfør af forslaget.

I bekendtgørelsen, som udmønter den foreslåede bemyndigelse i stk. 1, kan der blandt andet fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud, påbud m.v., til virksomhedens henholdsvis et ledelsesmedlems digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Offentlig Digital Post.

I bekendtgørelsen kan der fastsættes overgangsordninger, som skal lette overgangen til obligatorisk digital kommunikation.

I bekendtgørelsen kan der desuden fastsættes regler om fritagelse fra pligten til digital kommunikation. Fritagelsesmuligheden tænkes navnlig anvendt, hvor det er påkrævet at anvende en dansk digital signatur, og der er tale om en virksomhed med hjemsted i udlandet, som ikke kan få en dansk digital signatur eller en person uden dansk CPR-nummer.

Fritagelsesmuligheden tænkes endvidere anvendt i forbindelse med, at Finanstilsynet har sagstyper, der omfatter meget store mængder materiale, og som det derfor vil være uhensigtsmæssigt for både betalingstjenesteudbyderen og Finanstilsynet at skulle sende digitalt. Dette er primært i forbindelse med undersøgelsesmateriale. Forud for at Finanstilsynet tager på undersøgelse hos en betalingstjenesteudbyderen omfattet af nærværende lov, anmoder Finanstilsynet betalingstjenesteudbyderen om at indsende noget materiale. Der er ofte tale om meget omfattende mængder materiale, hvorfor det kan være hensigtsmæssigt, at der ikke er krav om, at det indsendes digitalt. Derudover skal det bemærkes, at den kommunikation, der er mellem en betalingstjenesteudbyder og Finanstilsynet, når Finanstilsynet er på undersøgelse hos betalingstjenesteudbyderen, vil kunne foregå på stedet. Dette både i forhold til forevisning af legitimation og eventuelt udlevering af dokumenter under undersøgelsen. På samme måde vil kommunikationen på møder, herunder afrapporteringsmødet efter en undersøgelse, jf. § 17, stk. 3, i nærværende lov, kunne foregå på stedet for mødets afholdelse.

Da kommunikationen i relation til nærværende lovforslag er rettet til og fra erhvervslivet, vil anvendelse af fritagelsesmulighederne være restriktiv, jf. nærmere herom i de almindelige bemærkninger til afsnit 5.4.2. i lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Som udgangspunkt gælder, at det forhold, at en virksomhed eller en person oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, ikke kan føre til fritagelse fra pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende anvende en computer på et folkebibliotek eller anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

For en nærmere gennemgang af fritagelsesmuligheder og forholdet til EU-retten kan der henvises til henholdsvis afsnit 5.4.2 og 12 i de almindelige bemærkninger til lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.. Der kan desuden henvises til afsnit 5.4.3 om fravigelse af krav om digital kommunikation af hensyn til myndighedsudøvelsen. Der er tale om fravigelse af kravet i situationer, hvor det er påkrævet, at myndigheder reagerer hurtigt

med henblik på at varetage særlige samfundsmæssige hensyn. Det kan eksempelvis være, at der er behov for, at der reageres hurtigt i krisesituationer, hvor en finansiel virksomhed er i akutte vanskeligheder. Det kan ligeledes være tilfældet, hvor der er lovgivningsmæssige tidsfrister, der har store samfundsmæssige konsekvenser, hvis de overskrides på grund af, at det er umuligt for myndigheden at kommunikere digitalt.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan der i bekendtgørelsen specificeres krav om anvendelse af bestemte it-systemer, digitale formater og digital signatur eller lignende.

Det foreslåede *stk. 3* fastsætter, hvornår en digital meddelelse må anses for at være kommet frem til adressaten for meddelelsen, dvs. modtageren af meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Finanstilsynet, er Finanstilsynet adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Finanstilsynet sender, er den pågældende virksomhed, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til Finanstilsynet på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for Finanstilsynet, dvs. når Finanstilsynet kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem.

En meddelelse vil normalt anses for at være kommet frem til en virksomhed eller person på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for den pågældende. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

For en nærmere gennemgang af betydningen af fremkomsttidspunktet samt hindringer som følge af it-problemer og lignende kan der henvises til afsnit 5.3. i de almindelige bemærkninger i lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Til § 23

Der kan efter *stk. 1* fastsættes regler om, at Finanstilsynet kan udstede afgørelser og andre dokumenter efter loven eller regler udstedt i medfør af loven eller efter forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet uden personlig underskrift, med maskinel eller på tilsvarende måde gengivet underskrift eller under anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt afgørelsen eller dokumentet.

Desuden kan der efter *stk. 2*, fastsættes regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med Finanstilsynet som afsender. Bestemmelsen finder anvendelse både på dokumenter, som Finanstilsynet sender digitalt og på dokumenter, som sendes fysisk, dvs. på papir med almindelig post.

Til § 24

Den foreslåede *stk. 1*, vedrører dokumenter, som er omfattet af lovforslaget eller forskrifter udstedt i medfør heraf eller dokumenter omfattet af forordninger udstedt i medfør af betalingskontodirektivet, og som er udstedt af andre end Finanstilsynet. Underskriftskravet kan fremgå eller forudsætningsvist af de pågældende regler. Der kan eksempelvis være tale om dokumenter, som er udstedt af virksomheder omfattet af loven, eksempelvis pengeinstitutter, som skal sendes til Finanstilsynet i forbindelse med en undersøgelse. Der kan eksempelvis også være tale om fysiske personer, som er tilknyttet virksomheden, typisk ledelsesrepræsentanter eller bestyrelsesmedlemmer.

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at underskriftskravet kan opfyldes på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse i loven om, at underskriftskravet, som anført i *stk. 1*, kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, eksempelvis digital signatur. Bestemmelsen dækker tillige dokumenter, som er udarbejdet af revisor, således at revisor eksempelvis kan underskrive dokumentet med digital signatur i stedet for med en fysisk underskrift.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan kravet om personlig underskrift kan fraviges. Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse kan der desuden fastsættes regler om, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Til § 25

Forslaget til § 25, *stk. 1-2*, fastsætter hvilke overtrædelser af lovforslagets bestemmelser, der straffes med bøde. Straf efter *stk. 1* forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen, dvs. § 3, *stk. 1* og 3, § 4, § 5, *stk. 1*, § 6, *stk. 1*, og *stk. 2*, 2. pkt., og § 10. I forhold til en beskrivelse af gerningsindhold og ansvarssubjekt henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Tilsvarende fastsættes det i *stk. 2*, at en virksomhed omfattet af loven straffes for manglende efterlevelse af et påbud efter § 14 samt undladelse af at meddele oplysninger efter § 17, *stk. 1*, til brug for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed. Ansvarssubjektet er som udgangspunkt den virksomhed, der er forpligtet til at give oplysningerne.

Lovforslaget indeholder bemyndigelser til for enten erhvervs- og vækstministeren at udstede regler. I sådanne regler kan der efter forslaget til *stk. 3*, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne.

Det følger af forslaget til *stk. 4*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 873 af 9. juli 2015. Af § 27, *stk. 1*, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod virksomheden (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft

uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af under-ordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Det følger af forslaget til *stk. 5*, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Kommissionen i medfør af betalingskontodirektivet. Denne bestemmelse finder anvendelse, hvis Kommissionen vælger at udstede forordninger med hjemmel i det nævnte direktivs artikel 4, stk. 6 eller artikel 5, stk. 4. Disse bestemmelser indeholder en bemyndigelse for Kommissionen til at udstede gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsenteringsformat for et gebyroplysningsdokument og gebyropgørelsen og det fælles symbol for disse.

Af forslaget til *stk. 6*, er forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af lovforslaget 5 år. Der er tale om en forlængelse af den almindelige forældelsesfrist på 2 år, jf. § 93, stk. 1, nr. 1, i straffeloven. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Forældelsesfristen svarer til forældelsesfristen i lov om finansiel virksomhed.

Til § 26

Det foreslås i § 26, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2016, jf. dog det foreslåede *stk. 2*.

Det foreslås dog i § 26, *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 3 og 5 og § 6, stk. 1 og 2. Dette skyldes, at betalingskontodirektivet fastsætter, at disse bestemmelser først skal anvendes i medlemslandene 9 måneder efter ikrafttrædelsen af Kommissionens delegerede retsakt, som skal udstedes med hjemmel i artikel 3, stk. 4, i direktivet. Artikel 3, stk. 4, indeholder en hjemmel for Kommissionen til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder for præsenteringsformatet for et gebyroplysningsdokument og det fælles symbol herfor.

§ 3 vedrører forpligtelsen for en betalingstjenesteudbyder til at udlevere et gebyroplysningsdokument senest samtidig med, at en aftale om en betalingskonto indgås og kravene til indholdet og præsenteringsformatet for et sådan dokument.

§ 5, vedrører forpligtelsen til at udlevere en gebyropgørelse mindst en gang om året og kravene til indholdet og præsenteringsformatet for en sådan opgørelse.

Endelig vedrører § 6, stk. 1 og 2, brugen af standardiserede udtryk og handelsnavne i aftaleoplysninger og oplysninger i forbindelse med markedsføring.

Til § 27

Til nr. 1

Det foreslås, at der i § 47, stk. 1, indsættes et nyt 2. *pkt.*, der indeholder en henvisning til § 3 i lov om betalingskonti. Det følger af § 47, stk. 1, 1. *pkt.*, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at der i forbindelse med indgåelse af en rammeaftale om udførelse af betalingstjenester skal udleveres en

række oplysninger i overensstemmelse med § 48, stk. 1. Da der med § 3 i dette lovforslag indføres en forpligtelse til at udlevere et gebyroplysningsdokument ved indgåelse af en aftale om en betalingskonto, foreslås det, at der henvises til denne bestemmelse i § 47, stk. 1, for herved at henlede opmærksomheden på forpligtelsen i § 3.

Til nr. 2

Det følger af § 51, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at en rammeaftale kan opsiges med mindst 2 måneders varsel af en betalingstjenesteudbyder. Hvis der er tale om opsigelse af en aftale om en basal betalingskonto, gælder der efter § 13 i dette lovforslag en række supplerende betingelser. Det foreslås derfor i § 51, stk. 2, at indsætte et nyt 2. *pkt.*, som anfører, at opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto, kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.

Til § 28

Den foreslåede § 28 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

§ 47. Senest samtidig med en rammeaftale indgås, skal udbyderen meddele brugeren de oplysninger og betingelser, der er anført i § 48, stk. 1, på papir eller andet varigt medium.

Stk. 2-4 ---

§ 51, stk. 1 ---

Stk. 2. I forbindelse med indgåelse af en rammeaftale kan det aftales, at udbyderen kan opsiges rammeaftalen med mindst 2 måneders varsel ved anvendelse af § 47, stk. 1 og 2.

Stk. 3-5 ---

Lovforslaget

§ 27

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 613 af 24. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 47, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Ved indgåelse af en rammeaftale om en betalingskonto skal udbyderen endvidere udlevere et gebyroplysningsdokument, jf. § 3 i lov om betalingskonti.«

2. I § 51, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Opsigelse af en rammeaftale om en basal betalingskonto kan kun ske i overensstemmelse med § 13 i lov om betalingskonti.«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/92/EU

af 23. juli 2014

om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. At fjerne direkte og indirekte hindringer for, at det indre marked kan fungere korrekt, er afgørende for dets gennemførelse. Unionens indsats for det indre marked for finansielle detailtjenesteydelser har allerede bidraget væsentligt til at udvikle betalingstjenesteudbyderes grænseoverskridende virksomhed, forbedre forbrugernes valgmuligheder og øge kvaliteten og gennemsigtigheden af tilbuddene.

(2) I den forbindelse er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF⁴⁾ fastsat grundlæggende gennemsigtighedskrav til gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere for tjenester i forbindelse med betalingskonti. Indførelsen af ensartede regler for ydelse af betalingstjenester og de oplysninger, der skal gives, har i høj grad lettet betalingstjenesteudbyderes virksomhed, reduceret den administrative byrde og bevirket omkostningsbesparelser for betalingstjenesteudbydere.

(3) Et velfungerende indre marked og udviklingen af en moderne og socialt inklusiv økonomi er i stigende grad betinget af et universelt udbud af betalingstjenester. Ny lovgivning i denne forbindelse skal være led i en intelligent økonomisk strategi for Unionen, som effektivt skal tage højde for de mere svagtstillede forbrugeres behov.

(4) Som anført i Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2012 med henstillinger til Kommissionen om adgang til basale bankydelser skal der dog gøres mere for at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankydelser. På nuværende tidspunkt hæmmer den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt problemerne med at flytte betalingskonto fortsat udfoldelsen af et fuldt integreret

marked og bidrager til lav konkurrence i detailbanksektoren. Disse problemer skal der gøres noget ved, og der skal opnås standarder af høj kvalitet.

(5) De nuværende vilkår i det indre marked vil kunne afholde betalingstjenesteudbydere fra at udøve deres frihed til at etablere sig eller levere tjenesteydelser i Unionen på grund af vanskelighederne med at tiltrække kunder, når de går ind på et nyt marked. At gå ind på nye markeder er ofte forbundet med store investeringer. Sådanne investeringer kan kun betale sig, hvis kreditinstituttet kan forvente tilstrækkelige forretningsmuligheder og en tilsvarende efterspørgsel fra forbrugernes side. Forbrugernes ringe mobilitet for så vidt angår finansielle detailtjenesteydelser skyldes i stor udstrækning den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af de gebyrer og tjenester, der tilbydes, samt problemerne med flytning af betalingskonti. Disse faktorer kvæler også efterspørgslen. Det gælder navnlig i grænseoverskridende sammenhæng.

(6) At de eksisterende nationale regelsæt er forskellige, kan desuden medføre betydelige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for betalingskonti. De eksisterende nationale bestemmelser vedrørende betalingskonti og særlig vedrørende sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti afviger fra hinanden. Med hensyn til flytning har manglen på ensartede bindende foranstaltninger på EU-plan ført til forskellig praksis og forskellige foranstaltninger på nationalt plan. Disse forskelle er endnu mere udprægede inden for sammenlignelighed af gebyrer, hvor der ikke findes foranstaltninger på EU-plan, heller ikke selvreguleringsforanstaltninger. Bliver disse forskelle mere markante i fremtiden, fordi betalingstjenesteudbydere er tilbøjelige til at tilpasse deres praksis til de nationale markeder, vil det øge omkostningerne ved udøvelse af virksomhed på tværs af grænserne sammenlignet med de hjemlige kreditinstitutters omkostninger og dermed gøre det mindre attraktivt at udøve grænseoverskridende virksomhed. Den grænseoverskridende virksomhed i det indre marked hæmmes også af de hindringer, der for forbrugerne er forbundet med at åbne en betalingskonto i udlandet. De nuværende restriktive kriterier kan forhindre EU-borgere i at bevæge sig frit i Unionen. Hvis alle forbrugere får adgang til en betalingskonto, vil de kunne deltage i og drage fordel af det indre marked.

(7) Da visse potentielle kunder ikke åbner en betalingskonto, enten fordi de får afslag, eller fordi de ikke tilbydes passende produkter, udnyttes den potentielle efterspørgsel efter betalingskontoydelser i Unionen i øjeblikket ikke fuldt ud. Større forbrugerdeltagelse i det indre marked vil give betalingstjenesteudbydere en yderligere tilskyndelse til at gå ind på nye markeder. At skabe de vilkår, der gør det muligt for alle forbrugere at have adgang til en betalingskonto, er også nødvendigt for at fremme deres deltagelse i det indre marked og give dem mulighed for at nyde godt af de fordele, det har ført med sig.

(8) Gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer har været overvejet på EU-plan i et selvreguleringsinitiativ iværksat af banksektoren. Man nåede dog ikke til endelig enighed om dette initiativ. Med hensyn til flytning udgør de fælles principper, som European Banking Industry Committee fastlagde i 2008, en standardmekanisme for flytning af betalingskonti mellem banker, som er etableret i samme medlemsstat. Men da principperne ikke er bindende, er disse fælles principper blevet anvendt på en uensartet måde i Unionen og med ineffektive resultater. De fælles principper vedrører desuden kun flytning af betalingskonti på nationalt plan, ikke på tværs af grænserne. Med hensyn til adgangen til en basal betalingskonto opfordredes medlemsstaterne i Kommissionens henstilling 2011/442/EU⁵⁾ til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anvendelsen heraf senest seks måneder efter offentliggørelsen. Til dags dato efterlever kun nogle få medlemsstater henstillingens hovedprincipper.

(9) Med henblik på at understøtte effektiv og problemfri finansiell mobilitet på lang sigt er det afgørende, at der indføres ensartede regler for at løse problemet med den ringe kundemobilitet og især for at forbedre sammenligningen af betalingskontoydelser og -gebyrer og tilskynde til flytning af betalingskonti samt for at undgå, at forbrugere, der ønsker at åbne og anvende en betalingskonto i udlandet, forskelsbehandles

på grund af bopæl. Herudover er det meget vigtigt, at der træffes passende foranstaltninger til at fremme kundernes deltagelse i markedet for betalingskonti. Disse foranstaltninger vil tilskynde betalingstjenesteudbydere til at deltage i det indre marked og sikre lige konkurrencevilkår, hvilket vil skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i Unionens marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere. Gennemslagskraftige oplysninger om gebyrer og flytningsmuligheder kombineret med retten til en betalingskonto med basale funktioner vil desuden gøre det nemmere for EU-borgere at bevæge sig frit og gøre indkøb i Unionen og dermed drage fordel af et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser og vil bidrage til den videre udvikling af det indre marked.

(10) Det er endvidere afgørende at sikre, at direktivet ikke hæmmer innovationen inden for området finansielle detailtjenesteydelser. Hvert år bliver nye teknologier tilgængelige, hvilket kan gøre den nuværende betalingskontomodell forældet, som f.eks. mobilbanktjenester og forudbetalte betalingskort.

(11) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller vedtager strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten og dette direktiv.

(12) Bestemmelserne i dette direktiv om sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti bør finde anvendelse på alle betalingstjenesteudbydere som defineret i direktiv 2007/64/EF. Bestemmelserne i dette direktiv om adgang til betalingskonti med basale funktioner bør kun finde anvendelse på kreditinstitutter. Alle bestemmelser i dette direktiv bør omhandle betalingskonti, gennem hvilke forbrugere kan udføre følgende transaktioner: indsætte midler, hæve kontanter samt gennemføre og modtage betalingstransaktioner til og fra tredjemand, herunder gennemførelse af kredittransaktioner. Følgelig bør konti med mere begrænsede funktioner ikke være omfattet. F.eks. bør konti såsom opsparingskonti, kreditkortkonti, som der normalt kun indsættes midler på med henblik på tilbagebetaling af kreditkortgæld, realkreditlån på løbende konti eller e-pengekonti i princippet ikke være omfattet af direktivets anvendelsesområde. Hvis disse konti bruges til daglige betalingstransaktioner og indeholder alle de ovenfor anførte funktioner, vil de imidlertid falde inden for dette direktivs anvendelsesområde. Konti, der indehaves af virksomheder, også små virksomheder og mikrovirksomheder, bør falde uden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre de ejes personligt. Medlemsstaterne bør kunne vælge at udvide anvendelsen af dette direktiv til andre betalingstjenesteudbydere og andre betalingskonti, f.eks. konti med mere begrænsede betalingsfunktioner.

(13) Eftersom en betalingskonto med basale funktioner i dette direktiv er en type betalingskonto, bør bestemmelserne om gennemslagskraftighed og flytning også finde anvendelse på sådanne konti.

(14) Definitionerne i dette direktiv bør i det omfang, det er muligt, stemme overens med dem, der findes i anden EU-lovgivning, især definitionerne i direktiv 2007/64/EF og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012⁶⁾.

(15) Det er vigtigt for forbrugerne at kunne forstå gebyrer, således at de kan sammenligne tilbud fra forskellige betalingstjenesteudbydere og træffe informerede beslutninger om, hvilken betalingskonto der bedst modsvarer deres behov. Gebyrer kan ikke sammenlignes, hvis betalingstjenesteudbydere anvender forskellig terminologi for de samme tjenester og præsenterer oplysningerne forskelligt. Standardiseret terminologi kombineret med målrettede oplysninger om gebyrer, der omfatter de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, præsenteret på en ensartet måde kan være en hjælp til forbrugerne til både at forstå og sammenligne gebyrer.

(16) Forbrugerne vil få mest gavn af kortfattede oplysninger, som er standardiserede og nemme at sammenligne de forskellige betalingstjenesteudbydere imellem. De værktøjer, der stilles til rådighed for forbrugerne til sammenligning af tilbud om betalingskonti, vil ikke virke positivt, hvis den tid, det tager

at gennemgå lange lister over gebyrer for forskellige tilbud, ikke står mål med fordelene ved at vælge det økonomisk mest fordelagtige tilbud. Disse værktøjer bør være mangesidede, og der bør gennemføres forbrugerundersøgelser. På nuværende tidspunkt bør terminologien for gebyrer kun standardiseres for de mest repræsentative udtryk og definitioner i medlemsstaterne for at undgå risikoen for, at der gives for mange oplysninger, og for at fremme en hurtig gennemførelse.

(17) Terminologien for gebyrer bør fastlægges af medlemsstaterne, så der kan tages hensyn til de lokale markeders særkendetegn. For at blive betragtet som repræsentativ bør en tjeneste være omfattet af et gebyr hos mindst én betalingstjenesteudbyder i en medlemsstat. Desuden bør den terminologi, der anvendes til at definere sådanne tjenester, i tilfælde hvor tjenesterne er fælles for et flertal af medlemsstaterne, standardiseres på EU-plan for at gøre det lettere at sammenligne betalingskontotilbud i hele Unionen. For at sikre, at de nationale lister er tilstrækkeligt ensartede, bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, »EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁷⁾ etablere retningslinjer, som medlemsstaterne kan støtte sig til, når de fastlægger de tjenester, som er mest udbredte, og som medfører de største udgifter for forbrugerne på nationalt plan. Med henblik herpå bør medlemsstaterne senest den 18. december 2014 meddele Kommissionen og EBA, hvilke myndigheder disse retningslinjer bør rettes til.

(18) Når medlemsstaterne har fastlagt en foreløbig liste over de mest repræsentative tjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende udtryk og definitioner, bør EBA gennemgå dem for ved hjælp af et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder at udpege de tjenester, der er fælles for et flertal af medlemsstaterne, og ved hjælp af retningslinjer foreslå standardiserede udtryk og definitioner herfor på EU-plan på alle Unionens institutioners officielle sprog. EBA bør sikre, at der kun bruges ét udtryk for hver tjeneste på alle en given medlemsstats officielle sprog, som også er et af Unionens institutioners officielle sprog. Dette betyder, at forskellige udtryk for den samme tjeneste kan anvendes i forskellige medlemsstater, der deler et af Unionens institutioners officielle sprog, idet der tages hensyn til nationale særtræk. Medlemsstaterne bør derefter indarbejde alle de udtryk, der kan anvendes på EU-plan, i deres foreløbige lister og offentliggøre deres endelige lister på grundlag heraf.

(19) For at gøre det nemmere for forbrugerne at sammenligne gebyrer for betalingskonti i det indre marked bør betalingstjenesteudbyderne stille et gebyroplysningsdokument, som indeholder gebyrerne for alle de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, som er anført på listen over de mest repræsentative tjenester på nationalt plan, til rådighed for forbrugerne. Gebyroplysningsdokumentet bør, hvis det er relevant, anvende de standardiserede udtryk og definitioner, der er fastlagt på EU-plan. Dette forventes også at bidrage til at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere, der konkurrerer med hinanden på markedet for betalingskonti. Gebyroplysningsdokumentet bør ikke omfatte andre gebyrer. Hvis en betalingstjenesteudbyder ikke tilbyder en tjeneste fra listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, bør det angive dette ved f.eks. at markere tjenesten med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Medlemsstaterne bør kunne kræve, at nøgleindikatorer såsom en samlet omkostningsindikator, der giver et overblik over forbrugernes samlede årlige omkostninger for betalingskontoen, angives i gebyroplysningsdokumentet. For at hjælpe forbrugerne med at forstå de gebyrer, de skal betale for deres betalingskonto, bør der stilles et glossar med tydelige, ikketekniske og utvetydige forklaringer af som minimum de gebyrer og tjenester, der er omfattet af gebyroplysningsdokumentet, til rådighed for dem. Glossaret bør fungere som et nyttigt værktøj til at fremme en bedre forståelse af gebyrer og dermed medvirke til at sætte forbrugerne i stand til at vælge fra et bredere udvalg af betalingskontotilbud. Betalingstjenesteudbyderne bør også forpligtes til vederlagsfrit og mindst en gang om året at oplyse forbrugerne om alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres betalingskonto, herunder overtræksrenten og kreditrentesatsen, hvis det er relevant.

Dette berører ikke bestemmelserne om kassekredit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF⁸⁾. Disse bagudrettede oplysninger bør gives i form af et dokument benævnt »Gebyropgørelse«. Den bør indeholde en oversigt over påløbne rentebeløb og alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med brugen af betalingskontoen, så forbrugeren kan forstå, hvad der er betalt for, og tage stilling til, om han bør ændre sit forbrugsmønster eller skifte til en anden udbyder. Hvis de oplysninger, der gives om gebyrer efterfølgende, præsenterer de mest repræsentative tjenester i samme rækkefølge som de oplysninger, der gives om gebyrer på forhånd, vil den positive virkning være optimal.

(20) For at imødekomme forbrugernes behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om gebyrer for betalingskonti er præcise, klare og sammenlignelige. EBA bør derfor efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret presentationsformat til gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen samt fælles symboler, så det sikres, at de er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. Alle gebyroplysningsdokumenter og gebyropgørelser fra alle kreditinstitutter i en medlemsstat bør have samme udformning, rækkefølgen af enkeltoplysninger bør være den samme, og de bør anvende de samme betegnelser for kategorier, så forbrugerne kan sammenligne de to dokumenter og således forstå og anvende oplysningerne bedst muligt. Gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen bør klart kunne skelnes fra anden kommunikation. Når udformningen fastlægges, bør EBA desuden også tage hensyn til, at medlemsstaterne kan vælge at udlevere gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester.

(21) For at sikre ensartet anvendelse af den gældende EU-terminologi i hele Unionen bør medlemsstaterne forpligte betalingstjenesteudbydere til at anvende EU-terminologien sammen med den resterende standardiserede nationale terminologi, som er udpeget i den endelige liste, når de kommunikerer med forbrugerne, herunder i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen. Betalingstjenesteudbydere bør kunne anvende handelsnavne for deres tjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk. Når de vælger at bruge handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet eller gebyropgørelsen, bør det gøres som supplement til de standardiserede udtryk som en sekundær betegnelse, f.eks. ved hjælp af parentes eller mindre skriftstørrelse.

(22) Sammenligningswebsteder, der er uafhængige, er et effektivt middel for forbrugerne til at vurdere forskellige betalingskontotilbud på et sted. Sådanne websteder kan tilvejebringe den rette balance mellem behovet for klare og kortfattede og for fuldstændige og fuldt dækkende oplysninger, idet de giver brugerne mulighed for at få mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det. De bør sigte mod at omfatte den bredest mulige vifte af tilbud for at give et repræsentativt overblik, samtidig med at de dækker en betydelig del af markedet. Webstederne kan også reducere udgifterne til søgning af information, da forbrugerne ikke behøver at indhente oplysninger hos de forskellige betalingstjenesteudbydere. Det er vigtigt, at de oplysninger, der gives på sådanne websteder, er troværdige, upartiske og gennemsigtige, og at forbrugerne oplyses om, at sådanne websteder er tilgængelige. Medlemsstaterne bør i denne forbindelse informere offentligheden om sådanne websteder.

(23) For at kunne indhente upartiske oplysninger om opkrævede gebyrer og rentesatser, der finder anvendelse på betalingskonti, bør forbrugerne kunne bruge offentligt tilgængelige sammenligningswebsteder, som er operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbydere, hvilket betyder, at ingen betalingstjenesteudbyder bør gives gunstigere behandling end andre i søgeresultaterne. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at forbrugerne har fri adgang til mindst ét sådant websted på deres respektive områder. Sammenligningswebsteder kan drives af eller på vegne af de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder og/eller private operatører. Funktionen til sammenligning af gebyrer i forbindelse med betalingskonti kan

også udfyldes af eksisterende websteder, der sammenligner en bred vifte af finansielle eller ikkefinansielle produkter. Sådanne websteder bør drives i henhold til bestemte kvalitetskriterier, herunder kravet om at formidle oplysninger om deres ejere, at præcise og ajourførte oplysninger, at angive tidspunktet for den seneste ajourføring, at fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på, og at omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvor ofte sammenligningswebsteder skal gennemgå og ajourføre de oplysninger, de leverer til forbrugerne, under hensyntagen til hvor ofte betalingstjenesteudbydere generelt ajourfører deres gebyroplysninger. Medlemsstaterne bør ligeledes fastsætte, hvad der udgør en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet ved f.eks. at vurdere, hvor mange betalingstjenesteudbydere der findes, og/eller deres markedsandel og/eller deres geografiske placering, og dermed om et simpelt flertal eller mindre vil være tilstrækkeligt. Et sammenligningswebsted bør sammenligne de gebyrer, som skal betales for tjenester, som er opregnet på listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, som er omfattet af listen over de, under anvendelse af EU-terminologi.

Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør kunne kræve, at sådanne websteder kan sammenligne andre oplysninger, f.eks. oplysninger om bestemmende faktorer for det serviceniveau, som betalingstjenesteudbydere yder, såsom antallet og placeringen af filialer eller pengeautomater. Hvis der kun er ét websted i en medlemsstat, og dette websted ophører med driften eller med at efterleve kvalitetskriterierne, bør medlemsstaten sikre, at forbrugerne har adgang inden for rimelig tid til et andet sammenligningswebsted på nationalt plan.

(24) Det er almindelig praksis, at betalingstjenesteudbydere tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med produkter eller tjenester, som ikke er tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, såsom forsikringsprodukter eller finansiell rådgivning. Denne praksis kan være et middel for betalingstjenesteudbydere til at diversificere deres udbud og konkurrere med hinanden, hvilket i sidste ende kan komme forbrugerne til gode. Kommissionens undersøgelse fra 2009 vedrørende koblingssalg i den finansielle sektor samt relevante høringer og forbrugerklager har imidlertid vist, at betalingstjenesteudbydere i nogle tilfælde tilbyder betalingskonti i pakker med andre produkter, som forbrugerne ikke har anmodet om, og som ikke er væsentlige for betalingskonti, f.eks. boligforsikring. Det er desuden blevet bemærket, at denne praksis kan gøre priserne mindre gennemsigtige og sammenlignelige, begrænse forbrugernes købsmuligheder og indvirke negativt på deres mobilitet. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder betalingskonti som en del af en pakke, bør medlemsstaterne derfor sikre, at forbrugerne får oplysninger om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og i så fald give særskilte oplysninger om de gældende priser og gebyrer, der er forbundet med hver af de øvrige produkter eller tjenester i denne pakke, der kan købes separat.

(25) Proceduren for flytning af betalingskonti bør harmoniseres i hele Unionen. På nuværende tidspunkt er de eksisterende foranstaltninger på nationalt plan ekstremt forskelligartede, og de sikrer ikke et tilstrækkeligt niveau af forbrugerbeskyttelse i alle medlemsstaterne. Fastsættelse af lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende de hovedprincipper, som betalingstjenesteudbydere skal følge, når de leverer disse tjenester i de enkelte medlemsstater, vil forbedre den måde, det indre marked fungerer på både for forbrugere og betalingstjenesteudbydere. På den ene side vil det kunne sikre lige konkurrencevilkår for forbrugere, som kan ønske at åbne en betalingskonto i en anden medlemsstat, da det vil sikre, at der ydes et tilsvarende niveau af beskyttelse. På den anden side vil det kunne mindske forskellene mellem de lovgivningsmæssige foranstaltninger på nationalt plan og derfor begrænse den administrative byrde for de betalingstjenesteudbydere, som agter at tilbyde deres tjenester på tværs af grænserne. Følgelig vil foranstaltningerne vedrørende flytning kunne lette ydelsen af tjenester, der er knyttet til betalingskonti inden for det indre marked.

(26) Flytning bør ikke indebære overførsel af aftalen fra den overførende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder.

(27) Forbrugerne har kun incitament til at flytte deres betalingskonti, hvis proceduren ikke indebærer en uforholdsmæssigt stor administrativ og finansiell byrde. Derfor bør betalingstjenesteudbydere tilbyde forbrugerne en klar, hurtig og sikker procedure for flytning af betalingskonti, herunder betalingskonti med basale funktioner. En sådan procedure bør sikres, når forbrugerne ønsker at flytte fra én betalingstjenesteudbyder til en anden, og også når forbrugerne ønsker at flytte mellem forskellige betalingskonti inden for samme betalingstjenesteudbyder. Dette vil kunne gøre det muligt for forbrugerne at drage fordel af de mest hensigtsmæssige tilbud på markedet og nemt skifte fra deres nuværende betalingskonto til andre potentielt mere passende betalingskonti, uanset om det er inden for samme betalingstjenesteudbyder eller mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Hvis betalingstjenesteudbyderne opkræver gebyrer i forbindelse med flytningsservice, bør de være rimelige og modsvare de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen faktisk afholder.

(28) Medlemsstaterne bør i forbindelse med flytning mellem to betalingstjenesteudbydere, der begge er etableret på deres område, kunne fastsætte eller opretholde andre ordninger end dem, der er fastsat i dette direktiv, hvis det klart er i forbrugerens interesse.

(29) Flytningsproceduren bør være så ligetil som muligt for forbrugeren. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at den modtagende betalingstjenesteudbyder påtager sig ansvaret for at indlede og forestå proceduren på forbrugerens vegne. Medlemsstaterne bør kunne anvende yderligere midler, såsom en teknisk løsning, når de fastlægger flytningsservicen. Sådanne yderligere midler kan gå videre end kravene i dette direktiv, f.eks. kan flytningsservicen leveres inden for en kortere tidsramme, eller betalingstjenesteudbyderne kan pålægges at sikre, hvis en forbruger anmoder herom, automatisk eller manuel omdirigering af kredittransaktioner, der modtages på den tidligere betalingskonto, til den nye betalingskonto inden for en fastsat begrænset periode, som løber fra modtagelsen af tilladelsen til flytning. Sådanne yderligere midler kan også bruges af betalingstjenesteudbydere på frivillig basis, selv hvor en medlemsstat ikke kræver det.

(30) Forbrugerne bør kunne anmode den modtagende betalingstjenesteudbyder om at foretage flytningen af alle eller en del af deres indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner eller mandater til direkte debiteringer, ideelt set ved et enkelt møde med den modtagende betalingstjenesteudbyder. Med henblik herpå bør forbrugerne kunne underskrive én enkelt tilladelse til udførelse af hver af de ovennævnte opgaver. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren er skriftlig, men kan også vælge at acceptere tilsvarende midler, hvor det er relevant, f.eks. i tilfælde af et automatisk flytningssystem. Før forbrugeren giver sin tilladelse, bør han underrettes om alle etaper af den procedure, der er nødvendig for at gennemføre flytningen. F.eks. kan tilladelsen omfatte alle de opgaver, der er en del af flytningsservicen, og kunne give mulighed for, at forbrugeren kun kan vælge mellem disse opgaver.

(31) Det er nødvendigt for en vellykket flytning, at den overførende betalingstjenesteudbyder samarbejder i forbindelse med proceduren. Den modtagende betalingstjenesteudbyder bør modtage alle de oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, der er nødvendige for at kunne iværksætte betalingerne på den anden betalingskonto. Disse oplysninger bør imidlertid ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage flytningen.

(32) For at gøre det lettere at åbne konti på tværs af grænserne bør forbrugerne kunne anmode den nye betalingstjenesteudbyder om for den nye betalingskonto at oprette alle eller en del af stående ordrer om kredittransaktioner, acceptere de direkte debiteringer fra den dato, som forbrugeren har anført, og give forbrugeren oplysninger om den nye betalingskonto, ideelt set ved et enkelt møde med den nye betalingstjenesteudbyder.

(33) Forbrugerne bør ikke udsættes for økonomiske tab, herunder omkostninger og renter forårsaget af fejl, der er begået af en af de betalingstjenesteudbydere, som er involveret i flytningsproceduren. Navnlig bør forbrugerne ikke lide økonomiske tab som følge af betaling af yderligere gebyrer, renter eller andre afgifter samt bøder, strafafgifter eller anden form for økonomisk skade, der skyldes forsinkelser i udførelsen af betalinger.

(34) Medlemsstaterne bør sikre, at forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto, ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl. Det er ganske vist vigtigt, at kreditinstitutterne sikrer sig, at deres kunder ikke anvender det finansielle system til ulovlige formål som f.eks. svig, hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, men de bør ikke stille hindringer i vejen for forbrugere, der ønsker at udnytte fordelene ved det indre marked ved at åbne og anvende betalingskonti i udlandet. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF⁹⁾ bør derfor ikke anvendes som påskud for at afvise kommercielt mindre attraktive forbrugere.

(35) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, bør ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), når de ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Adgangen til betalingskonti med basale funktioner bør desuden sikres af medlemsstaterne, uanset forbrugerens økonomiske situation, f.eks. deres beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.

(36) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, og som ikke har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat, bør kunne åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Begrebet »lovligt ophold i Unionen« bør omfatte både unionsborgere og tredjelandstatsborgere, der allerede nyder godt af de rettigheder, de har i henhold til EU-retsakter såsom Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71¹⁰⁾, Rådets direktiv 2003/109/EF¹¹⁾, Rådets forordning (EF) nr. 859/2003¹²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF¹³⁾. Det bør også omfatte personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater. Desuden bør medlemsstaterne kunne udvide begrebet »lovligt ophold i Unionen« til også at omfatte andre tredjelandstatsborgere, der befinder sig på deres område.

(37) Medlemsstaterne bør under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kunne kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en ægte interesse heri. Uden at det berører de krav, der er fastsat i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF medhenblik på bekæmpelse af hvidvaskning af penge, bør fysisk tilstedeværelse på kreditinstitutternes forretningssted ikke være en forudsætning for at udvise en sådan ægte interesse.

(38) Medlemsstaterne bør sikre, at antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, er tilstrækkeligt til at sikre, at de kan stilles til rådighed for alle forbrugere, med henblik på at forhindre enhver form for forskelsbehandling af dem og hindre konkurrencefordrejning. De faktorer, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter, bør omfatte dækningen af netværket af kreditinstitutter, størrelsen af medlemsstatens område, forbrugernes fordeling på området, kreditinstitutternes markedsandel, og hvorvidt betalingskonti med basale funktioner kun udgør en lille del af de betalingskonti, som kreditinstituttet stiller til rådighed. I princippet bør betalingskonti med basale funktioner tilbydes af så mange kreditinstitutter som muligt for at sikre, at forbrugerne kan åbne sådanne konti i et kreditinstitut, der ligger inden for kort afstand fra deres bopæl, og at forbrugerne på ingen måde forskelsbehandles i forbindelse med adgangen til disse konti og reelt kan gøre brug af dem. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at der ikke forekommer synlig forskelsbehandling i form af f.eks. et kort med et andet udseende eller et anderledes kontonummer eller et anderledes kortnummer. Det bør dog være muligt

for en medlemsstat at fastsætte, at betalingskonti med basale funktioner kun tilbydes af et mindre antal kreditinstitutter, men dette bør være begrundet i den omstændighed, at disse kreditinstitutter for eksempel er så spredt ud over den pågældende medlemsstats område, at de kan betjene alle forbrugere, uden at de behøver at bevæge sig særlig langt væk fra deres hjem for at komme dertil. Endvidere bør forbrugere, der anvender betalingskonti med basale funktioner, på ingen måde stigmatiseres, og dette mål kan bedst opfyldes, hvis der udpeges et større antal kreditinstitutter.

(39) Medlemsstaterne bør kunne indføre mekanismer for at bistå forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, således at de fuldt ud kan drage fordel af dette direktiv.

(40) Når medlemsstater tillader, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner, bør de kunne fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Medlemsstaterne bør også kunne sikre, at forbrugerne oplyses om eventuelle forbundne gebyrer på en gennemsigtig måde. Endelig bør kreditinstitutter overholde direktiv 2008/48/EF, når de tilbyder en kassekredit sammen med en betalingskonto med basale funktioner.

(41) For at sikre, at brugere af betalingskonti med basale funktioner bliver betjent på en hensigtsmæssig måde, bør medlemsstaterne pålægge kreditinstitutterne at sikre, at det relevante personale er tilstrækkeligt uddannet, og at potentielle interessekonflikter ikke påvirker disse kunder på en negativ måde.

(42) Medlemsstaterne bør kunne tillade kreditinstitutter at afslå at åbne en betalingskonto med basale funktioner for forbrugere, der i forvejen har en aktiv eller mindst tilsvarende betalingskonto i samme medlemsstat. For at kontrollere, om en forbruger allerede har en betalingskonto, bør kreditinstitutterne kunne basere sig på en tro og love-erklæring, der fremlægges af forbrugeren.

(43) Medlemsstaterne bør sikre, at kreditinstitutterne behandler ansøgninger om en betalingskonto med basale funktioner inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv, og at kreditinstitutterne i tilfælde af afslag på en sådan ansøgning underretter forbrugeren om de specifikke årsager til afslaget, medmindre dette ville være i strid med national sikkerhed, offentlig orden eller direktiv 2005/60/EF.

(44) Forbrugerne bør sikres adgang til en række basale betalingstjenester. Tjenester, der er knyttet til betalingskonti med basale funktioner bør omfatte muligheden for at indsætte midler og hæve kontanter. Forbrugerne bør kunne foretage væsentlige betalingstransaktioner såsom modtagelse af indkomst eller ydelser, betaling af regninger eller afgifter og køb af varer og tjenester, herunder også via direkte debitering, kredittransaktioner og anvendelse af betalingskort. Disse tjenester bør gøre det muligt at købe varer og tjenester over internettet og give forbrugerne mulighed for at initiere betalingsordrer via kreditinstituttets internetfaciliteter, når en sådan forefindes. Betalingskonti med basale funktioner bør dog ikke kun være til onlinebrug, da dette ville skabe en hindring for forbrugere, der ikke har internetadgang. Medlemsstaterne bør sikre, at, der i forbindelse med tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto samt indsættelse af midler og hævning af kontanter og gennemførelse af betalingstransaktioner med betalingskort, bortset fra kreditkort, ikke er nogen grænse for det antal af transaktioner, forbrugeren har adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv. Med hensyn til udførelsen af kredittransaktioner og direkte debiteringer samt transaktioner via kreditkort, der er knyttet til en betalingskonto med basale funktioner, bør medlemsstaterne kunne fastsætte et minimumsantal af transaktioner, forbrugeren vil have adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv, forudsat at de tjenester, som transaktionerne relaterer sig til, vedrører forbrugers personlige brug. Ved fastsættelse af, hvad der bør betragtes som personlig brug, bør medlemsstaterne tage højde for eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer,

der pålægges for operationer over minimumsantallet af transaktioner, bør aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.

(45) Ved proceduren for fastsættelse af, hvilke tjenester der skal tilbydes sammen med en betalingskonto med basale funktioner, og hvilket minimumsantal transaktioner der skal omfattes, bør der tages hensyn til nationale særkendetegn. Navnlig kan visse tjenester anses for vigtige for at sikre, at en betalingskonto udnyttes fuldt ud, i en bestemt medlemsstat på grund af deres udbredte anvendelse på nationalt plan. I nogle medlemsstater anvender forbrugerne f.eks. stadig checks i vidt omfang, mens det betalingsmiddel meget sjældent anvendes i andre medlemsstater. Dette direktiv bør derfor gøre det muligt for medlemsstaterne at fastsætte yderligere tjenester, der anses for vigtige på nationalt plan, og bør leveres sammen med en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at de gebyrer, som kreditinstitutterne opkræver for at tilbyde sådanne yderligere tjenester i forbindelse med betalingskonti med basale funktioner, er rimelige.

(46) For at sikre, at betalingskonti med basale funktioner er tilgængelige for så mange forbrugere som muligt, bør de tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. For at tilskynde bankløse, svagtstillede forbrugere til at deltage i markedet for detailbankydelse bør medlemsstaterne kunne bestemme, at betalingskonti med basale funktioner skal tilbydes disse forbrugere på særlig gunstige vilkår, f.eks. vederlagsfrit. Medlemsstaterne bør frit kunne definere mekanismen til at identificere de forbrugere, der kan få tilbudt betalingskonti med basale funktioner på mere gunstige vilkår, når blot systemet sikrer, at svagtstillede forbrugere kan få adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Under alle omstændigheder bør en sådan tilgang ikke berøre den ret, som alle forbrugere, herunder også ikke-svagtstillede forbrugere, har til at få adgang til betalingskonti med basale funktioner, i det mindste mod et rimeligt gebyr. Desuden bør alle øvrige gebyrer, som forbrugeren afkræves ved manglende overholdelse af aftalevilkårene, være rimelige. Medlemsstaterne bør afgøre, hvad der udgør et rimeligt gebyr, alt efter de nationale omstændigheder.

(47) Kreditinstituttet bør kun afslå at åbne — og bør kun opsige — en aftale om en betalingskonto med basale funktioner under særlige omstændigheder, f.eks. manglende efterlevelse af lovgivningen om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme eller om forebyggelse og efterforskning af kriminalitet. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning, ikke fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleves, er for besværlig eller dyr. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en forbruger misbruger sin ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. En medlemsstat bør f.eks. kunne tillade, at et kreditinstitut træffer foranstaltninger over for en forbruger, der har begået en forbrydelse, som f.eks. grov svig imod et kreditinstitut, for at undgå, at en sådan kriminalitet forekommer igen. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte begrænsning af den pågældende forbrugers adgang til en betalingskonto med basale funktioner i et vist tidsrum. Der kan desuden forekomme tilfælde, hvor det forudgående afslag på ansøgning om en betalingskonto kan være nødvendigt for at identificere forbrugere, der kunne tilbydes en betalingskonto på mere gunstige vilkår. I så tilfælde bør kreditinstituttet meddele forbrugeren, at han kan benytte en specifik mekanisme i tilfælde af afslag på ansøgning om en betalingskonto, der opkræves gebyr for, som fastsat i dette direktiv, til at få adgang til en gebyrfri betalingskonto med basale funktioner. Begge disse yderligere tilfælde bør dog være begrænsede, specifikke og baseret på præcist identificerede nationale retsfor skrifter. Når der fastsættes yderligere tilfælde, hvor kreditinstitutter kan afslå at tilbyde betalingskonti til forbrugere, bør medlemsstaterne kunne inddrage bl.a. hensyn til den offentlige sikkerhed eller orden.

(48) Medlemsstaterne og kreditinstitutterne bør give forbrugerne klare og forståelige oplysninger om retten til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne bør sikre, at kommunikationsforanstaltningerne er målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og

mobile forbrugere. Kreditinstitutterne bør aktivt oplyse forbrugerne om de specifikke funktioner, der er forbundet med den tilbudte betalingskonto med basale funktioner, de dertil hørende gebyrer og vilkårene for deres anvendelse, og yde passende assistance i denne forbindelse, og ligeledes om, hvordan forbrugerne kan udøve deres ret til at åbne en betalingskonto med basale funktioner. Forbrugerne bør navnlig oplyses om, at køb af yderligere tjenester ikke er en forudsætning for at få adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

(49) Medlemsstaterne bør fremme foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til de svagest stillede forbrugere og giver dem vejledning og bistand i en ansvarlig forvaltning af deres midler. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere. Medlemsstaterne bør endvidere fremme kreditinstitutternes initiativer med henblik på at kombinere tilbuddet om betalingskonti med basale funktioner og uafhængige uddannelses tilbud vedrørende økonomiske forhold.

(50) For at lette betalingstjenesteudbyderes mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at håndhæve dette direktiv være de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed, jf. forordning (EU) nr. 1093/2010, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

(51) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til relevante organer og til domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve de vidtrækkende forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.

(52) Forbrugerne bør have adgang til effektive procedurer for alternativ bilæggelse af tvister, der opstår i forbindelse med rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Dette er allerede sikret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU¹⁴⁾ for så vidt angår relevante aftalerelaterede tvister. Forbrugerne bør dog også have adgang til alternativ tvistbilæggelse i tilfælde af tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, f.eks. hvis de har fået afslag på adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Derfor fastsætter dette direktiv, at forbrugerne bør have adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, uden skelnen mellem aftalerelaterede tvister og tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, bør opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU. Efterlevelse af nærværende direktiv kræver behandling af forbrugernes personoplysninger. Denne behandling er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF¹⁵⁾. Nærværende direktiv bør derfor være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

(53) Hvert andet år og første gang senest fire år efter dette direktivs ikrafttræden bør medlemsstaterne udarbejde pålidelige årlige statistikker om den måde, som de ved dette direktiv indførte foranstaltninger fungerer på. De bør hertil anvende alle relevante informationskilder og meddele oplysningerne til Kommissionen. Kommissionen bør udarbejde en rapport på grundlag af de oplysninger, den modtager fra medlemsstaterne, første gang fire år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert andet år.

(54) Dette direktiv bør tages op til fornyet gennemgang fem år efter ikrafttrædelsen for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. nye typer betalingskonti og betalingstjenester, samt udviklingen på andre områder af EU-lovgivningen og medlemsstaternes erfaringer. Rapporten, som baseres på denne gennemgang, bør omfatte en opregning af de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv. Den bør også omfatte en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv, af spørgsmålet om de indførte foranstaltninger har forbedret forbrugernes forståelse af betalingskontogebyrer og sammenligneligheden af betalingskonti, og om de har gjort det nemmere at flytte betalingskonti, og af antallet af kontohavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv.

Den bør også analysere antallet af udbydere, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, og hvor mange af disse konti der er blevet åbnet, herunder af tidligere bankløse forbrugere, eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester samt de årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner. Den bør også vurdere omkostningerne og fordelene ved at indføre portabilitet af betalingskonti i hele Unionen, muligheden for at skabe en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres, og ved at udvide flytningsservicen til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende udbyder af betalingstjenester er etableret i forskellige medlemsstater. Den bør også omfatte en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning. Den bør også vurdere, om bestemmelserne om de oplysninger, betalingstjenesteudbydere skal give, når de tilbyder pakkeprodukter, er tilstrækkelige, eller om der er behov for yderligere foranstaltninger. Den bør også vurdere, om der er behov for yderligere foranstaltninger for så vidt angår sammenligningswebsteder og for akkreditering af sammenligningswebsteder. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet denne rapport, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis det er relevant.

(55) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i chartret i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

(56) Målene for dette direktiv, nemlig gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af behovet for at undgå markedsopsplitning og for at sikre lige konkurrencevilkår i Unionen bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁶⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer

forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.

(58) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, der pålægges forbrugerne i forbindelse med deres betalingskonti i Unionen, regler om flytning af betalingskonti inden for en medlemsstat og regler om lettelse af forbrugernes åbning af betalingskonti på tværs af landegrænserne.
2. Dette direktiv fastsætter desuden en ramme for de regler og vilkår, efter hvilke medlemsstaterne skal sikre forbrugernes ret til at åbne og anvende betalingskonti med basale funktioner i Unionen.
3. Kapitel II og III finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.
4. Kapitel IV finder anvendelse på kreditinstitutter.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende kapitel IV på udbydere af betalingstjenester, som ikke er kreditinstitutter.

5. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv helt eller delvist på de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹⁷).

6. Dette direktiv finder anvendelse på betalingskonti, gennem hvilke forbrugere som minimum kan:

- a) indsætte midler på en betalingskonto
- b) hæve kontanter fra en betalingskonto
- c) udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv helt eller delvist på andre betalingskonti end dem, der er omhandlet i første afsnit.

7. Åbning og anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner i medfør af dette direktiv skal være i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »**forbruger**«: enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed

- 2) »**person med lovligt ophold i Unionen**«: en fysisk person, der har ret til at opholde sig i en medlemsstat i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder forbrugere uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater
- 3) »**betalingskonto**«: en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 4) »**betalingstjeneste**«: en betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF
- 5) »**betalingstransaktion**«: en handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »**tjenester, der er knyttet til betalingskontoen**«: alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for artikel 3, litra g), i direktiv 2007/64/EF og kassekreditter og overtræk
- 7) »**udbyder af betalingstjenester**«: en udbyder af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF
- 8) »**kreditinstitut**«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013¹⁸⁾
- 9) »**betalingsinstrument**«: et betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64/EF
- 10) »**overførende udbyder af betalingstjenester**«: den udbyder af betalingstjenester, som overfører de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen
- 11) »**modtagende udbyder af betalingstjenester**«: den udbyder af betalingstjenester, som de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen, overføres til
- 12) »**betalingsordre**«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 13) »**betaler**«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto
- 14) »**betalingsmodtager**«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 15) »**gebyrer**«: alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto
- 16) »**kreditrentesats**«: enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med opbevaring af midler på en betalingskonto
- 17) »**varigt medium**«: ethvert instrument, der gør det muligt for forbrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information
- 18) »**flytning**« eller »**flytningsservice**«: overførsel på en forbrugers anmodning fra en betalingstjenesteudbyder til en anden enten af oplysningerne om alle eller nogle af de stående ordrer om kredittransaktio-

ner, tilbagevendende direkte debiteringer og tilbagevendende indgående kredittransaktioner, der udføres på en betalingskonto, eller af enhver positiv saldo fra en betalingskonto til en anden eller begge, med eller uden lukning af den tidligere betalingskonto

19) »**direkte debitering**«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion

20) »**kredittransaktioner**«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren

21) »**stående ordre**«: en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner

22) »**midler**«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2009/110/EF¹⁹⁾

23) »**rammeaftale**«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto

24) »**arbejdsdag**«: en dag, hvor den relevante betalingstjenesteudbyder holder åbent som påkrævet for gennemførelse af en betalingstransaktion

25) »**kassekredit**«: en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en betalingstjenesteudbyder eller et kreditinstitut stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto

26) »**overtræk**«: et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto eller den aftalte kassekredit

27) »**kompetent myndighed**«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 21 udpeges som kompetent af en medlemsstat.

KAPITEL II

SAMMENLIGNELIGHED AF GEBYRER I FORBINDELSE MED BETALINGSKONTI

Artikel 3

Liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, og for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi

1. Medlemsstaterne opstiller en foreløbig liste over mindst 10 og højst 20 af de mest repræsentative tjenester, tilknyttet en betalingskonto der opkræves gebyr for, som udbydes af mindst én betalingstjenesteudbyder på nationalt plan. Listen skal indeholde udtryk og definitioner for hver af de identificerede tjenesteydelser. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

2. Med henblik på stk. 1 tager medlemsstaterne de tjenesteydelser i betragtning,
- a) som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto
 - b) der både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

For at sikre en tilfredsstillende anvendelse af kriterierne i første afsnit i dette stykke udarbejder EBA senest den 18. marts 2015 retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. september 2015 Kommissionen og EBA de foreløbige lister, der er omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne giver på anmodning Kommissionen supplerende oplysninger om de data, på grundlag af hvilke de har udarbejdet disse lister for så vidt angår de i stk. 2 fastsatte kriterier.

4. EBA udarbejder på grundlag af de foreløbige lister, der er meddelt i medfør af stk. 3, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende en standardiseret EU-terminologi for de tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemsstaterne. Den standardiserede EU-terminologi skal omfatte fælles udtryk og definitioner for de fælles tjenesteydelser og gøres tilgængelig på Unionens institutioners officielle sprog. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Medlemsstaterne indarbejder den standardiserede EU-terminologi, der er fastsat i medfør af stk. 4, i den foreløbige liste, der er omhandlet i stk. 1, og offentliggør den deraf følgende endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, snarest muligt og inden for tre måneder efter, at den delegerede retsakt, der er omhandlet i stk. 4, er trådt i kraft.

6. Medlemsstaterne vurderer og ajourfører om nødvendigt hvert fjerde år efter offentliggørelse af den i stk. 5 omhandlede endelige liste listen over de mest repræsentative tjenester, der er opstillet i henhold til stk. 1 og 2. De meddeler Kommissionen og EBA resultatet af deres vurdering og om nødvendigt den ajourførte liste over de mest repræsentative tjenester. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt den standardiserede EU-terminologi efter fremgangsmåden i stk. 4. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi ajourfører og offentliggør medlemsstaterne deres endelige liste, jf. stk. 5, og sikrer, at udbydere af betalingstjenester anvender de ajourførte udtryk og definitioner.

Artikel 4

Gebyroplysningsdokument og glossar

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester, i god tid inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, udleverer et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium, der indeholder de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv og, hvis en sådan tjeneste udbydes af en betalingstjenesteudbyder, gebyrerne for hver enkelt tjeneste, jf. dog artikel 42, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF og kapitel II i direktiv 2008/48/EF.

2. Gebyroplysningsdokumentet skal:

- a) være et kort og selvstændigt dokument
- b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
- d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog
- e) være præcist, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en af Unionens andre valutaer
- f) indeholde titlen »gebyroplysningsdokument« øverst på første side ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og
- g) indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyroplysningsdokumentet med henblik på stk. 1 udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til andre EU-retsakter eller anden national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, forudsat, at alle krav i nærværende stykkes første afsnit overholdes.

3. Tilbydes en eller flere af tjenesterne som en del af en pakke af tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, skal gebyret for hele pakken, de tjenester, der er omfattet af pakken, og antallet heraf samt yderligere gebyrer for tjenester ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

4. Medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk, der er fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, med tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne.

Medlemsstaterne sikrer, at det i henhold til første afsnit udarbejdede glossar, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikketeknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

5. Udbyderne af betalingstjenester stiller til enhver tid gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed for forbrugerne. De stilles til rådighed på en let tilgængelig måde, herunder til ikkekunder, i elektronisk form på deres websteder, når sådanne haves, og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted, hvortil forbrugere har adgang. De forelægges endvidere i papirform eller på et andet varigt medium vederlagsfrit på forbrugerens anmodning.

6. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede presentationsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 6.

Artikel 5

Gebyropgørelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af betalingstjenester mindst en gang om året og vederlagsfrit udleverer en opgørelse til forbrugerne over alle påløbne gebyrer samt, hvis det er relevant, oplysninger om de i stk. 2, litra c) og d), i denne artikel, omhandlede rentesatser for tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. dog artikel 47 og 48 i direktiv 2007/64/EF og artikel 12 i direktiv 2008/48/EF. Udbydere af betalingstjenester anvender, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv.

Det kommunikationsmiddel, der skal anvendes til at udlevere gebyropgørelsen aftales med forbrugeren. Gebyropgørelsen forelægges i det mindste efter anmodning fra forbrugeren i papirform.

2. Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

a) det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse, og det antal gange, der blev gjort brug af tjenesteydelsen i den relevante periode, og, hvis tjenesteydelserne er kombineret i en pakke, gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den relevante periode, samt yderligere gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken

b) det samlede påløbne gebyrbeløb i den relevante periode for hver tjenesteydelse, hver pakke af tjenesteydelser, som blev ydet, og tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken

c) den overtræksrente, der gælder for betalingskontoen, og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtrækket i den relevante periode, hvis det er relevant

d) den kreditrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede påløbne rentebeløb for den relevante periode, hvis det er relevant

e) det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser, som blev ydet i den relevante periode.

3. Gebyropgørelsen skal:

a) udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig, med brug af en læservenlig skriftstørrelse

b) være præcis, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en anden valuta

c) indeholde titlen »gebyropgørelse« øverst på første side af opgørelsen ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og

d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyropgørelsen udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, så længe alle krav i første afsnit overholdes.

4. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit i denne artikel omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 4.

Artikel 6

Forbrugeroplysning

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, når det er relevant, anvender de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til de standardiserede udtryk i listen, jf. artikel 3, stk. 5, som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

2. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de, når det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5.

Artikel 7

Sammenligningswebsteder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har vederlagsfri adgang til mindst et websted, der sammenligner de gebyrer, som udbydere af betalingstjenester mindst opkræver for tjenesteydelser på den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, på nationalt plan.

Sammenligningswebsteder kan drives enten af en privat operatør eller en offentlig myndighed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede sammenligningswebsteder indeholder yderligere sammenlignende bestemmende faktorer for det serviceniveau, som udbydere af betalingstjenester tilbyder.

3. De sammenligningswebsteder, der er etableret i overensstemmelse med stk. 1, skal:

a) være operationelt uafhængige og sikre, at udbydere af betalingstjenester behandles lige i søgeresultaterne

b) tydeligt angive deres ejere

c) fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på

d) anvende et letforståeligt og utvetydigt sprog og, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5

e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring

f) omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en signifikant del af markedet, og, såfremt de fremlagte oplysninger ikke giver et fuldstændigt billede af markedet, en tydelig erklæring derom, inden resultaterne vises, og

g) tilbyde en effektiv procedure til indberetning af forkerte oplysninger om offentliggjorte gebyrer.

4. Medlemsstaterne sikrer, at der online stilles oplysninger til rådighed om tilgængeligheden af websteder, som opfylder bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

Betalingskonti i en pakke med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse

Medlemsstaterne sikrer, at en udbyder af betalingstjenester, der tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er tjenester knyttet til en betalingskonto, oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og, hvis dette er tilfældet, giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer i forbindelse med hvert af de andre produkter og tjenesteydelser i denne pakke, der kan købes separat.

KAPITEL III

FLYTNING

Artikel 9

Ydelse af flytningsservice

Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere yder en flytningsservice som beskrevet i artikel 10 mellem betalingskonti i samme valuta til alle forbrugere, der åbner eller har en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 10

Flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at flytningsservicen initieres af den modtagende udbyder af betalingstjenester på forbrugers anmodning. Flytningsservicen skal som minimum overholde stk. 2- 6.

Medlemsstaterne kan fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til dem, der er omhandlet i stk. 2- 6, forudsat at

a) dette klart er i forbrugers interesse,

b) det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og

c) flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der er angivet i stk. 2- 6.

2. Den modtagende udbyder af betalingstjenester gennemfører flytningsservicen ved modtagelse af tilladelse fra forbrugeren. Er der tale om to eller flere indehavere af kontoen, indhentes en tilladelse fra hver af dem.

Tilladelsen affattes på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor flytningsservicen initieres, eller på ethvert andet sprog, som er aftalt mellem parterne.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at give samtykke til den overførende betalings-tjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 3, og specifikt at give samtykke til den modtagende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 5.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer der skal flyttes. Tilladelsen skal også gøre det muligt for forbrugeren at angive, fra hvilken dato stående ordrer om kredittransaktioner og direkte debiteringer skal foretages fra den betalingskonto, som han åbner eller har hos den modtagende udbyder af betalingstjenester. Den pågældende dato skal være mindst seks arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de dokumenter, der er overført fra den overførende betalingstjenesteudbyder i henhold til stk. 4. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren skal være skriftlig, og at forbrugeren skal have en kopi af tilladelsen.

3. Senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede tilladelse anmoder den modtagende betalingstjenesteudbyder den overførende betalingstjenesteudbyder om at gennemføre følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

a) sende en liste til den modtagende betalingstjenesteudbyder — og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom — over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der flyttes

b) sende de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugers betalingskonto i de foregående 13 måneder, til den modtagende betalingstjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom

c) ophøre med at acceptere direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til forbrugers betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder

d) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen

e) overføre en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den af forbrugeren anførte dato

f) lukke betalingskontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder på den af forbrugeren anførte dato.

4. Den overførende betalingstjenesteudbyder udfører på anmodning af den modtagende betalingstjenesteudbyder følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

a) sende den modtagende betalingstjenesteudbyder de oplysninger, der er anført i stk. 3, litra a) og b), inden for fem arbejdsdage

b) ophøre med at acceptere indgående kredittransaktioner til og direkte debiteringer fra betalingskontoen med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Medlemsstaterne kan kræve, at den overførende betalingstjenesteudbyder oplyser betaleren eller betalingsmodtageren om årsagen til, at betalingstransaktionen ikke accepteres

c) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen

d) overføre en eventuel resterende positiv saldo fra betalingskontoen til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den dato, der er anført i tilladelsen

e) lukke betalingskontoen på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, og forudsat at foranstaltningerne i litra a), b) og d) er blevet gennemført, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis sådanne udestående forpligtelser er til hinder for, at forbrugeres betalingskonto kan lukkes.

5. Hvis det fremgår af tilladelsen og i det omfang, det ifølge oplysningerne fra den overførende betalingstjenesteudbyder eller forbrugeren er muligt for den modtagende betalingstjenesteudbyder, udfører den modtagende betalingstjenesteudbyder senest fem arbejdsdage efter at have modtaget de anmodede oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, jf. stk. 3, følgende opgaver:

a) oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato

b) foretage eventuelle nødvendige forberedelser med henblik på at acceptere direkte debiteringer og acceptere dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato

c) oplyse forbrugerne, hvor det er relevant, om deres rettigheder, jf. artikel 5, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 260/2012

d) meddele de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalere. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betaleren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed

e) meddele de betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og fra hvilken dato der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto, og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalingsmodtagerne. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betalingsmodtagerne, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed.

Hvis forbrugeren vælger selv at meddele de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra d) og e), i nærværende stykke, til betalere eller betalingsmodtagerne frem for specifikt at give samtykke i overensstemmelse med stk. 2 til, at den modtagende betalingstjenesteudbyder kan gøre dette, sender den modtagende betalingstjenesteudbyder forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne

og den i tilladelsen anførte startdato inden for den frist, der er omhandlet i første afsnit i nærværende stykke.

6. Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugerens tilladelse, så leveringen af betalingstjenester til forbrugeren ikke afbrydes under ydelsen af flytningsservicen, jf. dog artikel 55, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 11

Lettelse af forbrugernes åbning af konti på tværs af landegrænser

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en forbruger oplyser sin udbyder af betalingstjenester om, at han ønsker at åbne en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, yder den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, efter modtagelsen af en sådan anmodning følgende bistand til forbrugeren:

a) vederlagsfrit stille en liste til rådighed for forbrugeren over alle eksisterende aktive stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af debitor, hvor sådanne forefindes, og tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugerens betalingskonto i de foregående 13 måneder. Denne liste forpligter ikke den nye udbyder af betalingstjenester til at etablere tjenester, som den ikke allerede leverer

b) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugerens betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den nye udbyder af betalingstjenester, forudsat at anmodningen indeholder fuldstændige oplysninger, der gør det muligt at identificere den nye udbyder af betalingstjenester samt forbrugerens betalingskonto

c) lukke forbrugerens betalingskonto.

2. Hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, træffer den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, de foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 1, litra a), b) og c), på den af forbrugeren fastsatte dato, som skal være mindst seks arbejdsdage efter, at denne udbyder af betalingstjenester har modtaget forbrugerens anmodning, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

Artikel 12

Gebyrer i forbindelse med flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne vederlagsfrit har adgang til deres personoplysninger vedrørende eksisterende stående ordrer og direkte debiteringer hos både den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at den overførende betalingstjenesteudbyder leverer de oplysninger, som den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), uden modydelse fra forbrugeren og den modtagende betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for opsigelse af betalingskontoen hos den pågældende udbyder, fastlægges i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, 4 og 6, i direktiv 2007/64/EF.

4. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende eller den modtagende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for en tjenesteydelse i henhold til artikel 10, bortset fra dem, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i denne artikel, er rimelige og modsvarer den pågældende betalingstjenesteudbyders faktiske omkostninger.

Artikel 13

Økonomiske tab for forbrugerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle økonomiske tab, herunder omkostninger og renter, som forbrugeren påføres som direkte følge af, at en udbyder af betalingstjenester, der er involveret i flytningen, ikke efterlever sine forpligtelser i henhold til artikel 10, refunderes af den pågældende udbyder af betalingstjenester snarest muligt.

2. Ansvar efter stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den udbyder af betalingstjenester, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af lovgivningsmæssige EU-retsakter eller national lovgivning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at ansvar, jf. stk. 1 og 2, fastslås i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige krav, der finder anvendelse på nationalt plan.

Artikel 14

Oplysning om flytningsservice

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere stiller følgende oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne:

- a) den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyders opgaver i forbindelse med hver etape af flytningen, jf. artikel 10
- b) den tid, der er afsat til gennemførelse af de respektive etaper
- c) de eventuelle gebyrer, der opkræves for flytningen
- d) hvilke oplysninger forbrugeren eventuelt vil blive anmodet om at stille til rådighed, og
- e) de i artikel 24 omhandlede procedurer for alternativ tvistbilæggelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at udbyderne af betalingstjenester også stiller andre oplysninger til rådighed, herunder, hvor det er relevant, oplysninger, der er nødvendige for at bestemme den indskudsgarantiordning i Unionen, som udbyderen af betalingstjenester er medlem af.

2. Oplysningerne omhandlet i stk. 1 stilles vederlagsfrit til rådighed i papirform eller på et andet varigt medium på samtlige betalingstjenesteudbyderes forretningssteder, som forbrugere har adgang til, og foreligger til enhver tid i elektronisk form på deres websteder samt gives til forbrugere efter anmodning.

KAPITEL IV

ADGANG TIL BETALINGSKONTI

Artikel 15

Ikkeforskelsbehandling

Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter ikke forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i chartret, når sådanne forbrugere ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Betingelserne for at have en betalingskonto med basale funktioner må på ingen måde medføre forskelsbehandling.

Artikel 16

Retten til adgang til en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditinstitutter eller et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter tilbyder forbrugerne betalingskonti med basale funktioner med henblik på at garantere adgang hertil for alle forbrugere på deres område og for at hindre konkurrencefordrejning. Medlemsstaterne sikrer, at betalingskonti med basale funktioner ikke kun tilbydes af kreditinstitutter, der udelukkende stiller betalingskonti med internetfaciliteter til rådighed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, herunder forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, har ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner hos kreditinstitutter på deres område. En sådan ret gælder uanset forbrugers bopæl.

Medlemsstaterne kan under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en reel interesse heri.

Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af denne ret ikke gøres for vanskelig eller bebyrdende for forbrugeren.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i de enkelte tilfælde åbner en betalingskonto med basale funktioner eller afslår en forbrugers ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner uden unødigt forsinkelse og senest inden for ti arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter afslår en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner, hvis åbning af en sådan konto ville føre til overtrædelse af bestemmelserne om forebyggelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme fastsat i direktiv 2005/60/EF.

5. Medlemsstaterne kan tillade, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, afslår en ansøgning om en sådan konto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto hos et kreditinstitut på deres område, som giver ham mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at en betalingskonto vil blive lukket.

I disse tilfælde kan kreditinstituttet, før det åbner en betalingskonto med basale funktioner, kontrollere, om forbrugeren hos et kreditinstitut i samme medlemsstat har en betalingskonto, som giver forbrugeren mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser. Kreditinstitutterne kan med henblik herpå basere sig på en af forbrugeren underskrevet tro og love-erklæring.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor kreditinstitutter kan pålægges eller vælge at afslå en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål enten at lette forbrugerens vederlagsfrie adgang til en betalingskonto med basale funktioner i henhold til mekanismen i artikel 25 eller at forhindre forbrugers misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

7. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4, 5 og 6 omhandlede tilfælde straks efter at have truffet sin beslutning meddeler forbrugeren afslaget og sin specifikke begrundelse herfor skriftligt og vederlagsfrit, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden eller med direktiv 2005/60/EF. I tilfælde af afslag vejleder kreditinstituttet forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget og om forbrugers ret til at kontakte den relevante kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt giver de relevante kontaktoplysninger.

8. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4 nævnte tilfælde træffer passende foranstaltninger i henhold til kapitel III i direktiv 2005/60/EF.

9. Medlemsstaterne sikrer, at adgang til en betalingskonto med basale funktioner ikke gøres betinget af køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier i kreditinstituttet, medmindre sidstnævnte er en betingelse for alle kreditinstituttets kunder.

10. Medlemsstaterne anses for at overholde kravene i kapitel IV, såfremt en eksisterende bindende ramme sikrer fuld anvendelse heraf på en tilstrækkelig klar og præcis måde, således at de berørte personer kan få fuldt kendskab til deres rettigheder og påberåbe sig disse rettigheder ved de nationale domstole.

Artikel 17

Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner omfatter følgende tjenesteydelser:

- a) tjenesteydelser, der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto
- b) tjenesteydelser, der gør det muligt at indsætte midler på en betalingskonto
- c) tjenester, der gør det muligt at hæve kontanter inden for Unionen fra en betalingskonto, ved skranken eller ved automatiske pengeautomater inden for eller uden for kreditinstituttets åbningstider
- d) udførelse af følgende betalingstransaktioner i Unionen:
 - i) direkte debiteringer
 - ii) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger
 - iii) kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, skranke og via kreditinstituttets onlinefaciliteter.

De i første afsnit, litra a) til d), anførte tjenesteydelser skal tilbydes af kreditinstitutter i det omfang, de allerede udbydes til forbrugere, der har andre betalingskonti end en betalingskonto med basale funktioner.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditinstitutter, der er etableret på deres område, er forpligtet til sammen med en betalingskonto med basale funktioner at yde yderligere tjenesteydelser, der anses for vigtige for forbrugerne på baggrund af fælles praksis på nationalt plan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditinstitutter, der er etableret på deres område, tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i det mindste i den nationale valuta i den pågældende medlemsstat.
4. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner giver forbrugere mulighed for at gennemføre et ubegrænset antal operationer for så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1.
5. For så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1, litra a), b), c) og d), nr. ii), i denne artikel, dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort, sikrer medlemsstaterne, at kreditinstitutter ikke pålægger gebyrer ud over eventuelle rimelige gebyrer omhandlet i artikel 18, uanset hvor mange operationer der er gennemført på betalingskontoen.
6. For så vidt angår de tjenester, som er omhandlet i stk. 1, litra d), nr. i) og ii), i nærværende artikel, dog kun med hensyn til betalingstransaktioner med kreditkort, samt stk. 1, litra d), nr. iii), i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte et minimumsantal af operationer, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer, jf. artikel 18. Medlemsstaterne sikrer, at minimumsantallet af operationer er tilstrækkeligt til at dække forbrugerens personlige brug, under hensyntagen til eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af operationer, må aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.
7. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren kan styre og initiere betalingstransaktioner fra sin betalingskonto med basale funktioner på kreditinstituttets forretningssteder og/eller via onlinefaciliteter, hvis de forefindes.
8. Med forbehold af kravene fastsat i direktiv 2008/48/EF kan medlemsstaterne tillade, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning herom stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne kan fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Adgang til eller anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner må ikke være begrænset eller gøres betinget af køb af sådanne kreditydelser.

Artikel 18

Tilhørende gebyrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutterne tilbyder de i artikel 17 nævnte tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de gebyrer, der pålægges forbrugeren ved manglende overholdelse af forpligtelserne i rammeaftalen, er rimelige.
3. Medlemsstaterne sikrer, at der som minimum tages hensyn til følgende kriterier, når rimelige gebyrer, jf. stk. 1 og 2, fastsættes:
 - a) de nationale indkomstniveauer
 - b) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.
4. Uden at dette berører den ret, som er omhandlet i artikel 16, stk. 2, og den forpligtelse, som er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, kan medlemsstaterne kræve, at kreditinstitutterne gennemfører en række prisfastsættelsesordninger, som afhænger af, i hvilket omfang forbrugeren benytter banktjenesteydelser, og som navnlig giver mulighed for at tilbyde bankløse, svagtstillede forbrugere mere gunstige vilkår. I

disse tilfælde sikrer medlemsstaterne, at forbrugerne får vejledning og fyldestgørende oplysninger om de foreliggende valgmuligheder.

Artikel 19

Rammeaftaler og opsigelse

1. Rammeaftaler, der giver adgang til en betalingskonto med basale funktioner, er omfattet af direktiv 2007/64/EF, medmindre andet er anført i stk. 2 og 4 i denne artikel.
2. Et kreditinstitut kan kun opsig en rammeaftale ensidigt, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forbrugeren har forsætligt anvendt betalingskontoen til ulovlige formål
 - b) der har ikke været nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder
 - c) forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en betalingskonto med basale funktioner i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag
 - d) forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i Unionen
 - e) forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto, som gør det muligt at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, i den medlemsstat, hvor han allerede har en betalingskonto med basale funktioner.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål at forhindre forbrugerens misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.
4. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, der opsig en aftale om en betalingskonto med basale funktioner af en eller flere af de i stk. 2, litra b), d) og e), og stk. 3 nævnte grunde, meddeler forbrugeren begrundelsen for opsigelsen skriftligt og vederlagsfrit, mindst to måneder inden opsigelsen får virkning, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Hvis et kreditinstitut opsig aftalen i overensstemmelse med stk. 2, litra a) eller c), har opsigelsen øjeblikkelig virkning.
5. Meddelelsen skal indeholde vejledning til forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget, hvis det er relevant, samt forbrugerens ret til at kontakte den kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt indeholde de relevante kontaktoplysninger.

Artikel 20

Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes passende foranstaltninger til at gøre den almene befolkning opmærksom på, at der findes betalingskonti med basale funktioner, og på de almindelige priser herfor, samt på fremgangsmåden for at udøve retten til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner og for adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister. Medlemsstaterne sikrer, at kommunikationsforanstaltningerne er tilstrækkelige og målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter vederlagsfrit stiller oplysninger og bistand til rådighed om de specifikke funktioner, der er forbundet med de tilbudte betalingskonti med basale funktioner, de tilhørende gebyrer og vilkårene for anvendelsen heraf til rådighed for forbrugerne. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at oplysningerne gør det klart, at køb af yderligere tjenesteydelser ikke er en forudsætning for adgangen til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL V

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG ALTERNATIV TVISTBILÆGGELSE

Artikel 21

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De kompetente myndigheder er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være udbydere af betalingstjenester, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med EU-retten og national ret udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, er en af eller begge følgende:

a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010

b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med EBA, som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 18. september 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national lovgivning enten:

a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller

b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

Artikel 22

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger hver medlemsstat én kompetent myndighed som kontaktpunkt for så vidt angår dette direktiv. Medlemsstaten meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter for så vidt angår dette direktiv i overensstemmelse med stk. 1, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må kun videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer efter udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og alene til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde den straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun afslå at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitet, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare

b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat

c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af afslag skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 23

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afslået eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

Artikel 24

Alternativ tvistbilæggelse

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til egnede og effektive procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, skal opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU.

Artikel 25

Mekanisme i tilfælde af afslag på betalingskonto, som der er opkrævet gebyr for

Uden at dette berører artikel 16, kan medlemsstaterne fastlægge en særlig mekanisme med henblik på at sikre, at forbrugere, som ikke har en betalingskonto på deres område, og som har fået afslag på adgang til en betalingskonto, der er pålagt gebyr af kreditinstitutter, vederlagsfrit har reel adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL VI

SANKTIONER

Artikel 26

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af den nationale lovgivning, hvorved dette direktiv gennemføres, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemfø-

relsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 27

Evaluerings

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om følgende, første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år:

- a) betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af artikel 4, 5 og 6
 - b) medlemsstaternes efterlevelse af kravene om at sikre, at der findes sammenligningswebsteder i henhold til artikel 7
 - c) antal flyttede betalingskonti og andelen af ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået
 - d) antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, antallet af sådanne konti, som er blevet åbnet, og andelen af ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, som er blevet afslået.
2. Kommissionen udarbejder en rapport første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år på grundlag af de oplysninger, som den modtager fra medlemsstaterne.

Artikel 28

Fornyelse gennemgang

1. Senest den 18. september 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af et lovgivningsforslag.

Rapporten skal indeholde:

- a) en liste over alle de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv
- b) en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv
- c) en vurdering af muligheden for at udvikle en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres
- d) en vurdering af muligheden for at udvide den i artikel 10 omhandlede flytningsservice til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater, og af muligheden for at åbne konti på tværs af grænserne i henhold til artikel 11
- e) en vurdering af antallet af kontoindehavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv, baseret på de oplysninger, som medlemsstaterne har forelagt i medfør af artikel 27
- f) en vurdering af omkostningerne og fordelene ved at indføre fuldstændig portabilitet af betalingskontonumre i hele Unionen

- g) en vurdering af antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner
 - h) en vurdering af antallet af og, såfremt anonymiserede oplysninger er gjort tilgængelige, karakteristika ved de forbrugere, der har åbnet betalingskonti med basale funktioner efter gennemførelsen af dette direktiv
 - i) en vurdering af de gennemsnitlige årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner på medlemsstatsplan
 - j) en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning
 - k) eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester.
2. I rapporten vurderes det, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27, hvorvidt listen over tjenesteydelser, der er omfattet af en betalingskonto med basale funktioner, skal ændres og ajourføres, idet der tages hensyn til udviklingen inden for betalingsmidler og teknologi.
3. I rapporten vurderes det endvidere, om der er behov for yderligere foranstaltninger vedrørende sammenligningswebsteder og pakketilbud ud over dem, der er truffet i medfør af artikel 7 og 8, navnlig om der er behov for en akkreditering af sammenligningswebsteder.

Artikel 29

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 18. september 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.
 2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 18. september 2016.
- Der gælder følgende undtagelser fra bestemmelserne i første afsnit:
- a) Artikel 3 anvendes fra den 17. september 2014.
 - b) Medlemsstaterne anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 4, stk. 1-5, artikel 5, stk. 1, 2 og 3, artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 7 senest ni måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
 - c) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til et gebyroplysningsdokument på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.
 - d) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.

3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

- 1) EUT C 51 af 22.2.2014, s. 3.
- 2) EUT C 341 af 21.11.2013, s. 40.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).
- 5) Kommissionens henstilling 2011/442/EU af 18. juli 2011 om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto (EUT L 190 af 21.7.2011, s. 87).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).
- 10) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).
- 11) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).
- 12) Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- 16) EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.)
- 18) Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).